

АЛЪН ДИЙН ФОСТЪР ПРИШЪЛЕЦ 3

Част 3 от „Пришълец“

Превод от английски: Оля Стоичкова, 1992

chitanka.info

*С благодарност на Insight Computers в Темп, Аризона,
за техните чудесни компютри.*

АДФ

ПЪРВА ГЛАВА

Лоши сънища.

Има нещо странно в кошмарите. Те са като хронична болест, появяваща се отново и отново. Духовна малария. Точно когато си мислиш, че си ги победил, те те връхлитат отново, издебват те, когато си неподготвен, когато си изцяло отпуснат и най-малко ги очакваш. А и нищо не можеш да направиш, по дяволите! Абсолютно нищо! Не можеш да вземеш никакви хапчета или сиропи, нито да помолиш за възстановяваща инжекция. Единственото лекарство е здравият сън, а той просто подхранва инфекцията.

И затова се опитваш да не заспиш. Но в далечния космос нямаш никакъв избор. Ако се опиташ да избегнеш криогенните камери, досадата от дългото пътуване ще те унищожи. Дори по-лошо: ще оцелееш — замаян и мърморещ — след като си пожертвал десет, двайсет, трийсет години съзнателен, но безполезен живот. Един човешки живот, изгубен въвизиране в измервателни уреди, в търсене на проблясък в неизменната светлина на циферблатите в определени цветове. Можеш да четеш и да наблюдаваш видеото, и да се упражняваш, и да пресмяташ какво щеше да се случи, ако беше избрал здравия сън за убиване на досадата. Не са много професиите, където е желателно да заспиш на работа. А тази съвсем не е лоша. Парите са добри и човек има шанса да наблюдава социалния и технологичен прогрес от уникална позиция. Отлагането на смъртта не се равнява на безсмъртие, а по-скоро го имитира.

С изключение на кошмарите. Те са неизбежния минус, когато служиш на кораб в далечния космос. Естественото лекарство е да се събудиш. Но когато спиш дълбоко, просто не можеш да се събудиш. Уредите няма да ти позволят. Тяхна работа е да те държат под контрол, да намаляват функциите на тялото ти, да забавят осъзнаването ти. Само че инженерите още не са измислили как да забавят сънищата и техния незаконен братовчед — кошмара. Така че заедно с дишането и кръвообращението несъзнателните ти размишления се протакат,

удължават и разширяват по подобен начин. Един сън може да продължи година, две. Или един кошмар.

При определени обстоятелства отегчението до смърт би било алтернатива, която е за предпочитане. Но когато спиш дълбоко, нямаш никакъв избор. Тялото ти — ако не и животът ти — се управляват от студената, регулирана атмосфера и иглите, които те боцкат и те изследват съгласно предварително определена медицинска програма. Когато спиш дълбоко, ти се оставяш по свое желание на грижите на машините, доверяваш им се, разчиташ на тях. И защо не? От десетилетия насам те са доказали, че са дяволски по-надеждни, от хората, които са ги проектирали. Машините не могат да ти имат зъб, нито пък да изпитват неприязън към теб. Оценките, които дават, се основават единствено на наблюдения и анализ. От тях не се изисква да определят количеството емоции, а още по-малко — да действат в съответствие с тях.

Машината, каквато представляваше корабът „Сулако“, си вършеше работата. Четиримата спящи на борда редуваха сън и почивка, носейки се по предварително програмирания им курс, докато за тях се грижеше най-съвършената технология, която цивилизацията бе сътворила. Тя поддържаше живота в тях, регулираше жизнените им процеси, нанасяше мигновени корекции в системите им. Спящите бяха Рипли, Хикс, Нют и дори Бишоп, макар останалото от него да бе лесно за поддържане. Той беше свикнал да го включват и изключват. Беше единственият от четиримата, който не сънуваше и нямаше кошмари. Съжаляваше за това — да спи, без да сънува му изглеждаше загуба на време. Проектантите на усъвършенстваната серия андроида, към която принадлежеше той, биха окачествили сънуването като скъпа прищявка и затова не се заемаха с разрешаването на проблема.

Съвсем естествено никой и не помисли да потърси мнението на андройдите за възникналата ситуация.

След Бишоп, който от техническа гледна точка принадлежеше към кораба, а не към екипажа и поради това не се броеше, Хикс беше най-зле от спящите. Не защото кошмарите му бяха по-жестоки от тези на спътниците му, а защото раните, които неотдавна беше получил, не позволяваха да се пренебрегват за дълго време. Той се нуждаеше от грижите на съвременно многофункционално медицинско оборудване, а

най-близкото такова отстояше на две години път и на огромно разстояние.

Рипли беше направила всичко по силите си за него, оставяйки окончателната диагноза и предписание на ефективни мерки на медицинския инструментариум на „Сулако“, но тъй като никой от медицинския персонал не оцеля след нещастieto на Архерон, лечението беше ограничено по принуда до минимум. Няколко години, прекарани в дълбок сън, не благоприятстваха за бързо оздравяване. Единственото, което Рипли можеше да направи, беше да го наблюдава как се потопява в предпазващото го безсъзнание и да се надява.

Докато корабът полагаше всички усилия, тялото на Хикс се напъваше да оправи уврежданията. Забавянето на жизнените му функции помогна, тъй като това намали също и разпространението на потенциалната инфекция, но той понасяше болката на вътрешните рани, за която корабът не можеше да направи нищо. Дотук Хикс беше преживял всичко благодарение на упоритостта си, но вече беше изчерпал всичките си резерви. Сега се нуждаеше от хирургическа намеса.

Нещо се движеше в камерата за сън, нещо, което не беше част от кораба, въпреки че от гледна точка на факта, че се водеше напълно от предварително зададена програма, не се различаваше особено от студентите, безразлични коридори, по които се прокрадваше. Една-единствена команда вдъхновяваше безмилостния му ход напред и неумолимото му търсене. Не търсеше храна, тъй като не беше гладно и не ядеше. Не търсеше секс, тъй като нямаше пол. Движеше го единствено и изцяло желанието да се възпроизвежда. Макар и органично, то беше толкова машина, колкото и компютрите, управляващи кораба, макар да притежаваше съвсем непозната за тях упоритост.

Сравнено със земните същества, то приличаше най-много на морски рак с формата на подкова и с гъвкава опашка. Придвижваше се по гладкия под на камерата за сън върху крака с много стави от необикновено богат на въглерод хитон. Физиологията му беше проста и ясна, предназначена да изпълнява една-единствена биологична функция и да я върши по-добре, от което и да е друго подобно познато творение. Нито една машина не би го направила по-добре.

Водено от усещанията си, уникално комбиниращи примитивното и съвършеното, направлявано от вградена команда за действие, каквато никое друго живо същество не притежаваше, то пресече целенасочено камерата.

Изкачването по гладката страна на криогенния цилиндър не представляваше никаква трудност за нещо с такава съвършена конструкция. Капакът на контейнера беше изработен от прозрачно метално стъкло. В нея спеше малко органично създание — момиче с още незавършено развитие, русо и невинно, като изключим кошмарите му, които бяха по-комплицирани и често пъти по-продължителни, отколкото тези на възрастните, спящи наблизо. То продължаваше да спи със затворени очи, неподозиращо нищо за ужасния гост, който разучаваше тънкия купол над него.

В момента то не сънуваше. В момента кошмарът беше конкретен и съвсем истински. По-добре, че то не разбра за неговото съществуване!

Нещото разгледа нетърпеливо цилиндъра за сън, като започна от единия край и стигна педантично до другия. Покривът беше затегнат, тройно запечатан и до голяма степен по-сигурен от корпуса на самия „Сулако“. Въпреки нетърпението си създанието не беше в състояние да се разстрои. Изгледите за незабавно изпълнение на биологичния му императив само го възбуждаха и го предизвикваха да влага повече усилия. Разтягащата се тръба, стърчаща от коремната му страна, изследва неподвижния прозрачен капак, който предпазваше безпомощното тяло върху недостижимите възглавници, и близостта до набелязаната жертва накара създанието да действа бясно.

Плъзгайки се на една страна, в крайна сметка то достигна почти невидимата линия, която отделяше прозрачния купол на цилиндъра от металната му основа. Малки нокти се промъкнаха в миниатюрната пукнатина, а в това време невероятно силната опашка се опря здраво върху контролния панел върху предната страна на цилиндъра. Създанието се напъна, наблягайки върху опорната си точка, а малкото му тяло затрепери от усилието. Капакът се напрегна. Нещото полагаше фанатични усилия, а резервите му от сили бяха невъобразими.

Долният край на прозрачния купол внезапно се отчупи и метализираното стъкло се разцепи успоредно на пода. Едно тънко парче от откъсналия се материал, остро като хирургически инструмент,

мина директно през тялото на създанието. От цилиндъра започна да бълва студен въздух, докато едно уплътнение за спешни нужди отвътре не възстанови херметизацията му.

Простряла се по очи върху леглото си от неспокойните сънища, Нют тихо простена, обръщайки главата си настрана и движейки очи под затворените клепачи, но не се събуди. Целостта на цилиндъра беше възстановена точно навреме, за да спаси живота ѝ.

Като издаваше периодични неземни крясъци, смъртно ранената гад взе да се мятта из стаята, а краката и опашката ѝ се гърчиха конвулсивно от прозрачното парче, пронизващо тялото ѝ. Тя се приземи върху цилиндъра, където почиваше безжизнения Хикс, а краката ѝ обхванаха здраво върха на купола. Като се тресеше цялото, нещото пропълзя по металното стъкло, а от тялото му изригнаха киселинни телесни флуиди, които проядоха стъклото, металната основа на цилиндъра и накрая пробиха пода. Някъде изпод палубата започна да се издига дим, който изпълни камерата.

В стаята и из целия кораб започнаха да мигат сигнални устройства, засвяткаха предупредителни лампи и зазвучаха клаксони. Нямаше нито един буден, който да ги чуе, но това не повлия на реакцията на „Сулако“. Корабът си вършеше работата съгласно собствената си програма. Междувременно димът продължи да изпълва стаята от пролуките, осеяни по пода. Върху капака на цилиндъра на Хикс гадината се изгърби неприлично, продължавайки да кърви смъртоносно.

В камерата отекна — нечут от никого — спокоен и определено изкуствен женски глас:

— Внимание! В криогенното отделение се натрупват избухливи газове! В криогенното отделение се натрупват избухливи газове!

Мощни вентилатори на тавана започнаха да всмукват газа, който се виеше и сгъстяваше. От вече неподвижната, мъртва гад продължаваше да капе киселина.

Някъде изпод пода нещо избухна. Пламна ярка актинова светлина, последвана от остър яркожълт пламък. По-тъмен дим започна да се смесва с разредените газове, изпълнили вече цялата камера. Светлините отгоре проблеснаха несигурно.

Вентилаторите спряха.

— Пожар в криогенното отделение! — обяви невъзмутимият женски глас с тона на човек, нямащ какво да губи. — Пожар в криогенното отделение!

От тавана се появи дуло, въртящо се като миниатюрно оръдие. Спря, прицелвайки се в пламъците и дупката в пода, от която излизаше газ. От дулото забълбука течност и после бликна силно в посока към огъня. В миг пламъците утихнаха.

В основата на дулото се появиха искри. Обилният поток секна и само безпомощни капки увиснаха от отвора.

— Противопожарната система дезактивирана. Противопожарната система дезактивирана. Всмукателната система дезактивирана. Пожар и избухливи газове в криогенната камера!

Забръмчаха мотори. Четирите функциониращи криогенни цилиндъра се издигнаха от поставките си върху хидравлични опори. Мигайки предупредително, те започнаха да се придвижват към крайния ъгъл на стаята. Димът и засилващите се пламъци затрудняваха, но не забавяха хода им напред. Все още промушена от металическото стъкло, мъртвата гадина се хлъзна от движещия се ковчег и падна на пода.

— Целият екипаж да се яви при КАН — настоя гласът, без да променя тона си. — Аварийна евакуация след една минута.

Движещи се в колона, криогенните цилиндри влязоха в една транспортна тръба и преминаха с висока скорост през целия кораб, за да излязат от десния му шлюз, където бяха натоварени от автоматични манипулатори в очакващата ги капсула за аварийно напускане. Те бяха единствените пътници. През прозрачния капак се виждаше как Нют потрепва в съня си.

Блеснаха светлини и забръмчаха мотори. Гласът отново проговори, въпреки че нямаше кой да го чуе:

— Всички КАН ще бъдат аварийно изстреляни след десет секунди. Девет...

Вътрешните шлюзове се затвориха с трясък, а външните се отвориха широко. Гласът продължи да отброява.

При „нула“ се случиха две неща, чиято едновременност беше фатална: от кораба бяха изстреляни десет спасителни капсули, девет, от които празни, и количеството просмукващи се газове в повредената криогенна камера стигна до критичната си точка, за да взаимодейства с

пламъците, излизащи от проядената от киселината дупка в пода. В краткия миг на взрива цялата предна част на „Сулако“ заблестя в огнено подобие на далечните звезди.

Половината от бягащите спасителни капсули се раздрусаха силно от експлозията. Две започнаха да се преобръщат, напълно загубили управление. Едната пое къс, криволичещ курс, който я отведе по широка помитаща дъга обратно до кораба, от който беше изстреляна. Тя не намали скоростта си, когато се приближи към собствената си ниша, а се блъсна с всичка сила в корпуса. Големият кораб се разлюля от втора, по-мощна експлозия. Поразен, той се наклони напред в празното пространство, като периодично бълваше неравномерна светлина и горещина и така замърсяваше безупречната пустош със стопени и раздробени части от безвъзвратно повреденото си тяло.

На борда на спасителния апарат с четирите криогенни цилиндъра мигаха сигнални лампи, святкаха и искряха електрически вериги. Помалките и по-несъвършени компютри на спасителната капсула се опитваха да изолират, задържат и ограничат повредата, причинена от последната експлозия. Самият летателен апарат не беше засегнат, но ударът беше повредил чувствителните инструменти.

След като поиска и не получи изясняване на положението от кораба-майка, капсулата извърши сама сканиране на заобикалящото я пространство. Някъде по средата на прибързания преглед необходимите уреди се повредиха, но бяха заместени почти веднага от дублираща система. „Сулако“ се беше движил твърде далеч от утъпкания фотонov път и мисията му го беше довела до границата на проученото от човека. Не беше изминал голямо разстояние в посока към дома, преди да го застигне нещастieto. Човешкото присъствие в този сектор на космоса беше забележимо, но непостоянно, а инсталациите — твърде отдалечени една от друга.

Направляващият компютър на спасителната капсула откри нещо. Нежелателен, неприоритетен избор. Само че при съществуващите условия това беше единственият избор. Капсулата не можеше да изчисли колко дълго ще продължи да функционира при сериозните повреди, които беше получила. Основната ѝ задача беше съхраняването на човешкия живот, който носеше в себе си. Курсът беше избран и зададен. Като се бореше с мощно свистене да поправи собствените си повреди, двигателят на капсулата се включи.

Фиорина не беше свят, който внушаваше доверие, а още по-малко привличаше, но беше единственият в Нероидния сектор с работещ радиомаяк. Базите с данни на спасителната капсула я избраха заради стабилния сигнал. На два пъти повредената навигационна система го изгуби, но все пак продължи по зададения път. Информацията за Фиорина беше оскъдна и със стара дата, което напълно подходдаше на нейната изолация и особен статус.

„Фиорина ’Фюри’ 361“ — гласеше записът. „Рафинерия за минерална руда на повърхността. Трудоизправителен лагер с максимално строг режим“. Думите не означаваха нищо за компютъра на кораба. Щяха да означават много за неговите пътници, но те не бяха в състояние, нито пък имаха условия да прочетат каквото и да било. „Нужна ли е допълнителна информация?“ — проблесна компютърът умолително. След като не беше натиснат веднага съответният бутон, екранът послушно се изключи.

Дни по-късно спасителната капсула се гмурна към сивата, размътена атмосфера на своята цел. Нямаше нищо приканващо в тъмните облаци, покриващи повърхността на планетата. През тях не се виждаше нито синьо, нито зелено, нито пък никакви признаци на живот. Каталогът обаче сочеше присъствието на комплекс, построена от човешка ръка, а радиомаякът за свръзка пулсираше неизменно в пустотата с необходимата настойчивост.

Бордовите системи продължаваха да излизат една по една от строя с отчайваща периодичност. Компютърът на спасителната капсула се напрягаше да задържи апарата под контрол, макар че дублиращите системи отказваха една след друга. Облаци с цвета на въглищен прах препускаха покрай апарата, докато атмосферни светкавици се отразяваха заплашително в хладните, запечатани ковчези вътре в него.

Компютърът успя да докара спасителната капсула невредим до повърхността без никакво напрежение и допълнителни усилия. Той щеше да функционира по същия начин и ако небето беше чисто и ветровете тихи, ако системите му работеха оптимално вместо да засилват и намаляват дейността си с нарастваща периодичност.

Механизмът за кацане на апарата не беше отговорил на командата за спускане, а нямаше нито време, нито мощност за втори опит. Взимайки предвид разпокъсания и отвесен характер на пейзажа, непосредствено заобикалящ радиомаяка, както и официалната

площадка за кацане, компютърът реши да опита да се спусне върху сравнително гладкия пясъчен бряг.

Поиска допълнителна мощ, но се оказа, че такава няма. Компютърът все пак направи опит. Това му беше работата. Спасителната капсула обаче не успя да достигне брега и се бухна в морето под доста остър ъгъл.

Връзките и преградите в самия апарат се напрегнаха, за да смекчат удара. Метални и въглеродни съставни части простенаха, след като получиха удари, каквито изобщо не са били проектирани да понесат. Подпорни греди се пропукаха или извиха, стени се усукаха. Компютърът концентрира всичките си усилия в опит да запази четирите цилиндъра непокътнати. Кризисната ситуация почти не оставаше време за каквото и да било друго. Компютърът съвсем не го беше грижа за него самия — самосъхранението не беше заложено в програмата му. Повърхността на Фиорина беше толкова пуста, колкото и небето ѝ — купчини сиво-черни камъни, жулени от виещи ветрове. Няколко усукани и изкривени растения обгръщаха предпазващите ги кухни в скалата. Проливен дъжд вълнуваше повърхността на усойни и студени езерца.

Траурният пейзаж беше осеян с безжизнените параметри на тежки машини. Багери, камиони, огромни изкопни машини и транспортъри стояха там, където бяха изоставени — бяха прекалено масивни и скъпи, за да бъдат махнати от невероятно богатия рудник, който на времето е имал нужда от тяхното присъствие. Три внушителни земекопни машини седяха обърнати към вятъра като трио гигантски месоядни червеи — хоботите им, пробиващи дупки, бяха в покой, а кабинките за оператора — тъмни и запуснати. По-малки машини и транспортни средства бяха скупчени на групи подобно на множество гладуващи паразити, като че ли в очакване на някоя от по-големите машини да оживее и да заработи и те да се втурнат да събират трохите от работата ѝ.

По-долу от рудника тъмни вълни се разбиваха методично в плажа от блестящ черен пясък, стоварвайки енергията си върху един мъртъв бряг. В този сенчест залив не препускаха ракоподобни животинки, не се спускаха и издигаха птици върху опитни и мощни криле през разпенените краища на приходящите вълни, търсейки дребни неща за ядене.

Във водата обаче имаше риба. Странни продълговати създания с изпъкнали очи и малки остри зъби. Човешките преселници, наричащи Фиорина „дом“, от време на време завързваха спор относно тяхната истинска природа, но тъй като никоя продължителна дискусия относно природата на успоредната еволюция не беше предпочитания им начин на забавление, те бяха склонни да приемат факта, че тези океански създания — независимо от класификацията им — можеха да се ядат и спираха дискусията дотук. Пресните продукти от всякакъв вид бяха рядкост. Може би беше по-добре човек да не се взира прекалено дълбоко в произхода на това, което завършваше в казана — стига то да е вкусно.

Мъжът, който се разхождаше по плажа, беше замислен и не бързаше особено. Интелигентното му лице беше навъсено и недружелюбно. Лека пластмасова прилепваща шапка предпазваше напълно голата му глава от вятъра и дъжда. От време на време той раздражено изритваше чуждоземните насекоми, които се тълпяха около краката му, търсейки как да си пробият път през мазната, преработена пластмаса. Ако посетителите на Фиорина понякога се опитваха да съберат реколта от подозрителната щедрост на неспокойните ѝ води, то по-примитивните местни форми на живот просто бяха готови да се угостят с новодошлите.

Той се шляеше мълчаливо покрай запуснати сондажни кули и изоставени подемни кранове, напълно погълнат от мислите си. Не се усмихваше. В израза му преобладаваше едно тихо примирение, породено не от решителност, а от безразличие — като че ли въобще не му пукаше какво става днес или дали утре някога ще дойде. Във всеки случай той изпитваше много по-голямо удоволствие да се вглежда в себе си. Познатото му до болка обкръжение почти не му доставяше радост.

Един звук го накара да погледне нагоре. Примигна, изтривайки студения ръмеж от маската на лицето си. Далечен рев привлече погледа му към една точка в небето. Без никакво предупреждение един свистящ облак изплю с грохот парче спускащ се метал. То блестеше с мека светлина и въздухът около него свистеше, докато падаше.

Мъжът се загледа в мястото, където металът докосна океана, и поспря, преди да поднови разходката си.

По средата на плажа погледна хронометъра си, после се обърна и тръгна да се връща по стъпките си. От време на време поглеждаше към морето и като не виждаше нищо, не очакваше да намери нищо. Затова беше изненадан от неясните форми, които се появиха на пясъка пред него. Съвсем леко ускори крачката си и се наведе над тялото, докато малки вълнички обгръщаха краката му. За първи път усети, че кръвта му се ускорява. Тялото пред него беше тяло на жена и тя беше все още жива. Той я обърна по гръб.

След това се втренчи в полепналото със сол лице на изпадналата в безсъзнание Рипли.

Огледа се наоколо, но все още беше съвсем сам на плажа. Сам заедно с тази абсолютно неочаквана, новопристигнала жена. Да я остави, за да отиде за помощ, би означавало забавяне на лечението, което би могло да спаси живота ѝ; да не говорим, че това би я изложило на малките, но все още ентусиазирани хищници, населяващи на места Фиорина.

Като я прихвана под мишниците, той я повдигна и успя да метне тялото ѝ върху раменете си. Напрегна краката си и се изправи. С жената на раменете и гърба си той се отправи към външния шлюз, откъдето беше дошъл по-рано.

Вътре спря да си поеме дъх, а после продължи към умивалнята за обеззаразяване. Трима затворници, които бяха работили навън, се обезвъшляваха голи под горещата, силна струя, представляваща смесица от вода и дезинфекционно средство. Като медицински служител Клеменс имаше известна власт, която употреби в този момент:

— Слушайте!

Мъжете се обърнаха и го погледаха с любопитство. Клеменс рядко имаше вземане-даване със затворници, освен с тези, които го викаха при болест. Първоначалното им безразличие се изпари веднага, когато забелязаха тялото, висящо от раменете му.

— Приземи се една спасителна капсула. — Те се спогледаха. — Не стойте просто така! — озъби се той, опитвайки се да отклони вниманието им от товара си. — Идете на плажа. Може би има и други и уведомете Ендрюс!

Те се поколебаха, след това се раздвижиха. Напускайки умивалнята и протягайки ръце за дрехите си, те гледаха втренчено в

жената, която Клеменс носеше, а той не посмя да я остави на земята.

ВТОРА ГЛАВА

Ендрюс обичаше да работи с Комуникатора. Всяка употреба на оборудването се записваше неотменно в досието му. Комуникациите в далечния космос струваха скъпо и той трябваше да прибегва до уредите само когато това беше абсолютно и неизбежно необходимо. Можеше да се случи така, че неговата преценка да не съвпадне с тази на някой дебелогъз глупак в Управлението — в такъв случай акумулираната му заплата можеше да бъде съкратена или да му бъде отказано повишение. И всичко това, без да му се даде възможност да се защити, защото докато се измъкне от ада, наречен Фиорина, и стигне дома си, кретенът, който го беше злепоставил, щеше отдавна да е умрял или да се е пенсионирал.

По дяволите, защо се тревожеше? Докато се завърнеше вкъщи, всички, които някога беше познавал, щяха отдавна да са мъртви. Кое то обаче не потискаше желанието му за това тъй често жадувано пътешествие.

И затова изпълняваше скапаната си работа възможно най-добре и се надяваше, че скапаните му работодатели ще забележат в крайна сметка уменията и професионализма му и ще му предложат по-ранно пенсиониране — макар че сега се появи една скапана, непредвидена трудност с единствената цел да усложни живота му. Ендрюс питаеше силна неприязън към неочакваното. Една от малкото компенсации на службата му беше постоянната ѝ предсказуемост.

Поне досега. А сега беше принуден да използва Комуникатора и удряше ядосано по клавишите.

ФЮРИ 361 — ЗАТВОРНИЧЕСКО ОТДЕЛЕНИЕ
КЛАС С — ИРИС 12037154.
СЪОБЩАВА КАТАСТРОФА НА КАН РЕГ 2650.
ПЪТНИЦИ:

БИШОП — МОДЕЛ АНДРОИД —
ДЕЗАКТИВИРАН;
ХИКС, ЕФРЕЙТОР — МОРСКА ПЕХОТА —
Л55321 — ПРИСТИГНАЛ МЪРТЪВ;
РИПЛИ, ЛЕЙТЕНАНТ — КОМАНДВАЩ ОФИЦЕР
— Б515617 — ОЦЕЛЯЛА;
НЕИДЕНТИФИЦИРАНА МАЛОЛЕТНА, ПОЛ
ЖЕНСКИ — ПРИСТИГНАЛА МЪРТВА.
НАСТОЯВАМ АВАРИЙНА ЕВАКУАЦИЯ
ВЪЗМОЖНО НАЙ-БЪРЗО.
ОЧАКВАМ ОТГОВОР.
УПРАВИТЕЛ:

ЕНДРЮС М510121.

(Време на забавяне на трансмисията 1844 —
Фиорина)

Клеменс беше извлякъл жената от водата и я беше пренесъл в комплекса по най-бързия възможен начин. Толкова бързо, че нейното положение, а не нейния пол доминираха в мислите им. Размишленията щяха да дойдат по-късно, а заедно с тях и проблемите, които Ендрюс предвиждаше.

Що се отнася до самата спасителна капсула, бяха използвали мутирали волове, за да я извлекат на брега. Която и да е от машините на рудника щеше да свърши работата по-бързо и по-лесно, но изоставените отвън много отдавна бяха излезли извън употреба, а тези в комплекса бяха прекалено ценни за обитателите, за да се рискува излагането им на климатични влияния, дори ако хората успеяха да повдигнат и изнесат някоя от тях. Беше по-просто да се използват волове, макар и да не бяха свикнали да изпълняват такива задачи. Все пак те се представиха отлично, с изключение на един, който припадна впоследствие и умря вероятно от това, че е бил подложен на необичайното напрежение на действителна работа.

След като стигнаха обсега на единствения останал и функциониращ външен кран на рудника, беше достатъчно лесно да се прикрепят силно повредената капсула за скобата и да се извлече.

Ендрюс беше там, когато мъжете влязоха вътре, но скоро излязоха и съобщиха, че жената не е била сама — с нея е имало и други.

Управителят не беше доволен. Повече усложнения, повече разбиване на спокойното му ежедневие. Повече решения за вземане. Той не обичаше да взема решения — винаги съществуваше опасността да вземе погрешно решение.

Ефрейторът от морската пехота беше мъртъв, както и нещастното дете. Андройдът не представляваше интерес. Ендрюс изпита известно облекчение. Оставаше да се заеме само с жената, но и това стигаше. Тя носеше достатъчно усложнения.

Един от мъжете го уведоми, че на Комуникатора светеше директно съобщение. Оставяйки спасителната капсула и нейното съдържание на грижите на другите, той се отправи обратно към службата си. Беше едър мъж в края на четирийсетте; мускулест, силен, решителен. Трябваше да притежава всички тези неща и дори повече, иначе никога нямаше да бъде назначен на Фиорина.

Отговорът беше толкова сбит, колкото и оригиналното съобщение:

ДО: ФЮРИ 361 — ЗАТВОРНИЧЕСКО ОТДЕЛЕНИЕ
КЛАС С 1237154.

ОТ: СТАНЦИЯ КОНКОМ 01500 — УЕЙЛЕНД-
ЮТАНИ.

СЪОБЩЕНИЕТО ПРИЕТО.

Е, това беше мъдро! Ендрюс се взря в екрана, но нищо повече не последва. Никакви предложения, никакви искания за допълнителна информация, никакви елегантни общи разяснения. Никаква критика, никаква похвала. Като че ли беше очаквал повече.

Той би могъл да изпрати още едно съобщение с въпроси, само че властите вероятно щяха да го сметнат за неуместно и да удържат от заплатата му разходите по изпращането. Те бяха отговорили, нали така? Въпреки че отговорът не беше достатъчно точен. Нямаше какво друго да направи, освен да се справи със ситуацията както смята за най-добре... и да чака.

Още един сън. Никакво усещане за време в сънищата, никаква временна пространственост. Хората виждат какви ли не неща в сънищата си — както крайно реалистични, така и напълно въображаеми. Но рядко виждат часовници.

Двуцевният огнемет тежеше в ръцете ѝ, докато тя предпазливо напредваше към криогенните цилиндри. Един бърз поглед я увери, че всичките трима пътника бяха недокоснати и необезпокоявани: Бишоп — спокоен, на части; Нют — ефирна в съвършената си детска красота, толкова чужда на мястото и времето, в които се намери не по собствено желание; Хикс — отпуснат, непроменен. Приближавайки се, тя се поколеба, но куполът му остана затворен, както и очите му.

Звук — и тя се извъртя, щракайки лостчето на ръба на оръжието, а пръста ѝ се сви конвулсивно върху спусъка. В уреда се чу меко прещракване на пластмаса. Това беше всичко. Обезумяла, тя опита отново. На няколко инча от една от цевите се появи кратък и неохотен изблик на пламък, който угасна.

Тя разгледа панически оръжието, проверявайки зареждането, спусъка, улеите, които се виждаха. Изглеждаше, че всичко работи. Би трябвало да работи, трябваше да работи...

Имаше нещо наблизо, съвсем наблизо. Сънуваше, че се оттегля, че върви внимателно заднешком, търсейки защитата на солидна стена, докато се занимаваше с огнемета. Нещото беше наблизо. Тя го познаваше достатъчно добре, за да мисли другояче. Пръстите ѝ се бореха с уреда, пълен с препятствия. Беше открила къде е проблемът, сигурна беше. Само още минута, не ѝ трябваше повече. Да презареди, да нагласи и е готова да стреля. Половин минута. Случайно погледна надолу.

Опашката на пришълеца беше между краката ѝ.

Извъртя се с вик, но попадна право в ръцете му, разперени в очакване, и се опита да произведе изстрел с огнемета. Една ръка я стисна — ужасяващо елегантни, невероятно силни пръсти пречупиха оръжието по средата и строшиха двойната цев, а другата ръка я заклеци. Тя блъскаше с юмруци ослепително лъскавия гръден кош пред себе си. Усилието ѝ беше излишно, всичко беше излишно сега.

Нещото я завъртя и я избута към най-близкия криогенен пашкул. Побутна я отново. Лицето ѝ се притискаше здраво към хладното,

неорганично стъкло. Някъде под нея Хикс отвори очи и се усмихна отново. И отново.

Тя изкрещя.

Амбулаторията беше малка и почти празна. Тя граничеше с едно много по-голямо медицинско помещение, проектирано да обслужва дузини пациенти на ден. Тези миньори — вероятните пациенти — бяха напуснали отдавна Фиорина. Бяха изпълнили задачата си преди години, извличайки ценната руда от земята и после следвайки я по пътя за дома. Останаха само затворниците, а те нямаха нужда от такива удобства.

И така от по-голямата зала беше изнесено всичкото ценно имущество, а по-малкия полудиспансер — даден за ползване от затворниците. Така беше по-евтино. По-малка стая за затопляне, по-малко необходима енергия, спестени пари. Когато се касаеше за затворници, това беше най-добрият начин.

Не че те останаха с празни ръце. Припасите и съоръженията бяха достатъчни за нуждите на комплекса. Компанията можеш да си позволи да бъде щедра. Освен това изпращането дори на ценен материал по света беше скъпо. По-добре да се остави част от него, тази с по-ниско качество, и едновременно с това да се спечелят точки по съчувствие. Добрата реклама струваше повече отколкото целия комплекс.

Освен удобствата съществуваше и Клеменс. Подобно на някои от доставките той беше прекалено добър за Фиорина — макар че някой, запознат с неговия случай, трудно би повярвал на това. А пък и той не би се противил. Но затворниците имаха късмет с него и го знаеха. Повечето от тях не бяха глупави — просто неприятни. Това беше една комбинация, която издигаше някои до индустриални магнати и стълбове в правителството. При други просто водеше до поражение и деградация. Когато тези процеси бяха насочени навътре към самите тях, страдалците се подлагаха на лечение или бяха заточвани на места като Земята.

Когато изригваха на повърхността и засягаха невинните, тези процеси отвеждаха другаде. До Фиорина например. Клеменс беше само един от многото, които бяха разбрали твърде късно, че неговият

личен път е различен от нормалния коловоз на човечеството и го води към това място.

Жената се опитваше да каже нещо. Устните ѝ се мърдаха и тя се опитваше да се надигне, макар че не можеше да каже дали се бори срещу или се откъсва от нещо. Навеждайки се към нея, той сложи ухо на устата ѝ. Долавяха се звукове — звънливи и клокочещи — като че ли надигащи се от дълбините към повърхността.

Той се изправи и обърна главата ѝ на една страна, като я държеше здраво, но нежно. Запушвайки устата си и задушавайки се, тя повърна една струя тъмна солена вода. Тежестта премина и тя се успокои, все още в безсъзнание, но облекчена и отпусната. Той отпусна главата ѝ на възглавницата, наблюдавайки печално лика ѝ, приличащ на маска. Чертите ѝ бяха деликатни, почти момичешки, независимо от възрастта ѝ. В нея имаше нещо, което говореше за човек, прекарал прекалено дълго време като турист в Ада.

Каза си, че е съвсем нормално изстрелването от кораб със спасителна капсула, а после събуждането и съживяването чрез катастрофа в океана да сложат своя отпечатък върху когото и да било.

Вратата на амбулаторията се плъзна с меко свистене, за да пропусне Ендрюс и Арон. Клеменс не обичаше особено нито Управителя, нито неговия заместник. В същото време добре съзнаваше, че и Ендрюс не беше особено очарован от единственото медицинско лице в комплекса. Въпреки че по статус той беше може би едно ниво над обикновеното население, Клеменс беше все пак затворник, излежаващ присъда — факт, който нито един от двамата не му позволи да забрави. Не че той можеше. Много неща бяха трудни за постигане на Фиорина, но да забравиш беше невъзможно.

Те спряха до леглото и се втренчиха в мълчаливия му обитател. Ендрюс изсумтя без видима причина.

— Какво е състоянието ѝ, г-н Клеменс?

Техникът се облегна назад, поглеждайки нагоре към човека, който — за добро или за лошо — беше господар и стопанин на Фиорина.

— Жива е.

Лицето на Ендрюс застина и той удостои фелдшера с язвителна усмивка.

— Благодаря Ви, г-н Клеменс, много ми помагате! И предполагайки, че не трябва — или не би трябвало — да искам обратното, това също означава, че сме изправени пред проблем, нали?

— Не се тревожете, сър. Мисля, че ще я измъкнем. Няма вътрешен кръвоизлив, нищо счупено, нито дори сериозно навяхване. Смятам, че ще се възстанови напълно.

— Кое то — както знаете, г-н Клеменс — е именно това, което ме интересува. — Той огледа преценяващо жената в леглото. — Бих искал да не беше идвала въобще и да я няма тук сега!

— Без да ви звучи неуважително, сър, имам чувството, че тя с удоволствие би се съгласила с вас. От това, което чух за приземяването ѝ и от личните ми впечатления за сегашното състояние на спасителната ѝ капсула, държа да отбележа, че тя в никакъв случай не е имала ужасно богат избор по този въпрос. Имате ли представа откъде са? От кой кораб?

— Не — измънка Ендрюс. — Уведомих Уейленд-Ютани.

— Отговориха ли? — Клеменс държеше китката на Рипли, привидно мерейки пулса ѝ.

— Ако можеш да го наречеш отговор! Потвърдиха приемането на съобщението ми. Това е всичко. Май не са особено приказливи.

— Е, разбирам ги, ако са имали интерес някой кораб да се изгуби. Вероятно се щурат като луди и се опитват да разберат какво означава вашето съобщение. — Мисленият образ на сконфузените мафиоти на компанията го развесели.

— Уведоми ме, ако има промяна в състоянието ѝ.

— Като например удобно да се изпари?

Ендрюс го изгледа гневно:

— Достатъчно разстроен съм заради тази история, Клеменс. Бъди умен — не усложнявай положението. И не ме карай да започна да мисля за събитието и за теб по един и същи начин — няма нужда от прекалена болезненост. Може би ще те изненадам, ако ти кажа, че се надявам тя да оцелее. Макар че ако дойде на себе си, тя може би ще мисли по друг начин. Да вървим — обърна се той към асистента си и двамата мъже излязоха.

Жената изпъшка тихо и главата ѝ нервно се олюля. Дали това беше реакция на организма, запита се Клеменс, или страничен ефект от лекарството, което прибързано напъха в системата ѝ, изпълнен с

надежда? Той седеше и я изучаваше, безкрайно признателен на възможността да седи в нейното полезрение, на шанса просто да бъде близо до нея, да я разглежда, да вдишва миризмата ѝ. Беше напълно забравил как се чувства човек в присъствието на жена. Спомените бързо се върнаха, събудени от нейното появяване. Той си помисли, че под синините и раните тя беше доста красива. Много повече, отколкото имаше право да се надява.

Тя изпъшка отново. Не беше от плача, а от болката от раните, реши той. Тя сънуваше. В това нямаше нищо лошо. В края на краищата няколко съня нямаше да ѝ навредят.

Слабо осветената зала за събрания беше висока колкото четири етажа. Мъжете висяха по парапета на втория етаж, шепнеха тихо помежду си и пушеха различни комбинации от растения и химикали. Горните нива бяха запуснати. Както по-голямата част от мините на Фиорина, и тази беше предназначена да побира много повече, отколкото няколко дузини хора, събрани сега тук в осеяните ѝ с пещери дълбочини.

Бяха се събрали по искане на Управителя. Всичките двайсет и пет души. Едри, върлинести, плешиви, млади и не толкова млади и такива, за които младостта не беше нищо повече от един избледняващ топъл спомен. Ендрюс седна с лице към тях, а заместникът му Арон — наблизко. Клеменс седеше на известно разстояние от затворници и тъмничари както подхождаше на особения му статус.

Двама тъмничари, двайсет и пет затворници. Можеха по всяко време да скочат върху управителя и помощника му и да ги надвият сравнително лесно. И защо? Един бунт би им дал само контрол върху комплекса, на която вече работеха. Нямаше къде да избягат, нямаше по-добро място на Фиорина, което да беше забранено да посещават. Когато пристигнеше следващия кораб с провизиите и констатираше ситуацията, той просто щеше да откаже да спусне товара и щеше да направи донесение. После щяха да пристигнат тежковъоръжени войски, които да се справят с революционерите, а всички участници и оцелели щяха да получат удължение на присъдите си.

Малките удоволствия, които можеха да се извлекат от незачитането на властта, не си заслужаваха още един месец на Фиорина — да не говорим за още година-две. И най-опърничавите затворници разбираха дотолкова. Затова нямаше бунтове, нямаше и

предизвикателства към властта на Ендрюс. Оцеляването на — и още по-важно: измъкването от — Фиорина зависеше от това да правиш точно онези неща, които очакват от теб. Затворниците може би не бяха доволни, но бяха мирни.

Арон огледа мърморещата тълпа и повиши нетърпеливо глас:

— Добре, добре. Хайде да се стегнем и да почваме. Нали така? Така. Ако обичате, г-н Дилън.

Дилън пристъпи напред. Той беше лидер сред затворниците не просто заради размерите и силата си. Телените очила без рамка, които носеше, бяха по-скоро маниер, едно отстъпване пред традицията, отколкото необходимост. Той ги предпочиташе пред контактните лещи, а от Компанията, разбира се, не можеше да се очаква да изразходва време и пари, за да осигури на един затворник трансплантанти. Това устройваше Дилън. Очилата бяха много стари — семейна реликва, която някак си бе преживяла през поколенията непокътната. Те пасваха отлично на изискванията му.

Единственият кичур коса, висящ от иначе голото му теме, се олюляваше бавно при вървенето му. Трябваша много време и усилия за опазване на косматата украса от упоритите буболечки на Фиорина, но той издържаше на известното неудобство, за да съхрани това малко проявление на индивидуалност.

Дилън недвусмислено прочисти гърлото си:

— О, Господи, дай ни сила да издържим. Признаваме, че сме нещастни грешници в ръцете на един ядосан Бог. Нека кръгът не бъде прекъсван... докато не дойде деня. Амин.

Това беше кратък призив и той беше достатъчен. Когато замлъкна, групата затворници повдигнаха десните си юмруци и ги спуснаха мълчаливо. Това беше жест на приемане и примирение, не и на предизвикателство. На Фиорина предизвикателството не носеше нищо друго, освен отлъчване от събратята ти и може би ранен гроб.

Защото ако си позволиш твърде много, Ендрюс би могъл — и би го направил — да те изпрати далеч от комплекса, без да срещне никаква съпротива. Наоколо нямаше никой, който да протестира, да го контролира, да оценява правилността на постъпките му. В него бяха и хлябът, и ножът. Щеше да бъде непоносимо, ако не беше фактът, че освен суров, Управителят беше също и справедлив човек. В това

отношение затворниците се смятаха за щастливи. Спокойно можеше да бъде и другояче.

Той огледа поверените си. Познаваше всеки един от тях отблизо — и то по-добре, отколкото би искал, ако имаше избор. Знаеше индивидуалните им преимущества и недостатъци, нещата, които не харесваха, и малките им прегрешения, както и историята на случая в подробности. Някои от тях бяха отрепки, други бяха просто фатално антисоциални, а повечето от тях бяха някъде по средата. Важно прочисти гърлото си.

— Благодаря, господа. Приказват се разни неща относно това, което се случи рано тази сутрин, и повечето от тях са несериозни. Ето защо считайте това събиране за уточняване на слуховете. Ето фактите. Както някои от вас знаят, в 6 часа, по време на сутрешната проверка, се е приземила една спасителна капсула, модел 337. Имаше един оцелял, двама умрели и един дроид, който беше смазан извън всякаква надежда за поправяне. — Той направи кратка пауза, за да смелят думите му. — Оцелелият е жена.

Мърморенето започна пак. Ендрюс слушаше, гледаше напрегнато и се опитваше да определи реакциите. Не бяха лоши... засега.

Един от затворниците се надвеси над горния парапет. Морз приближаваше трийсетте, но изглеждаше по-възрастен. Фиорина бързо състаряваше нежеланите си обитатели. Той се фукаше с големия си брой зъби със златно покритие — резултат от определени антиобществени дейности. Цветът на златото беше въпрос на козметичен избор. Той изглеждаше неспокоен, но това беше нормалното му поведение.

— Искам да кажа, че когато пристигнах тук, аз направих обет за безбрачие. Това означава никакви жени. Никакъв секс от какъвто и да е вид. — Развълнуваният му поглед обгърна насъбралите се. — Ние всички сме дали тази клетва. Нека да ви кажа, че що се отнася до мен, аз не одобрявам политиката на Компанията да позволява вмешателство...

На фона на досадния му глас, Арон прошепна на шефа си:

— Нахално копеле, нали, сър?

Накрая Дилън пристъпи пред колегата си и заговори с тих, но отекващ и твърд глас:

— Нашият брат иска да каже, че ние разглеждаме присъствието на всеки външен човек — и по-специално на жена — като насилие над хармонията, като един потенциален разрушител на духовното единство, което ни запазва през времето и ни предпазва от полудяване. Чухте ли какво казах, г-н Управителю? Разбирате ли какво ви казвам?

Ендрюс посрещна погледа на Дилън решително:

— Повярвайте ми, ние познаваме добре вашите чувства по този въпрос. Аз ви уверявам — всички вас — че ще бъде направено всичко възможно за задоволяване на вашите интереси и че този проблем ще бъде разрешен възможно най-скоро. Смятам, че това е в интерес на всички нас. — От тълпата се надигна глухо мърморене. — Ще бъдете доволни да научите, че вече съм поискал спасителна група. Да се надяваме, че те ще бъдат тук до една седмица и ще евакуират кораба и жената възможно най-скоро.

Някой в средата се провикна:

— Една седмица, Управителю? Никой не може да пристигне тук толкова бързо. Отникъде.

Ендрюс изгледа мъжа.

— Оказва се, че един кораб пътува транзит за Мотиней, която е в програмата от месеци. Тъй като това е спешен случай, има правила, с които дори Компанията трябва да се съобразява. Сигурен съм, че ще се свържат с кораба поне да събудят с ритник някой пилот от дълбок сън и ще отклонят кораба насам, за да вземе товара си. И това ще бъде краят на всичко.

Той, разбира се, не беше „сигурен“ в тези неща, но такъв беше логичния ход на събитията, който Компанията трябваше да предприеме, и той се чувстваше уверен в предсказанията си. Ако корабът на път за Мотиней не се отклони от маршрута си, той ще вземе нещата в свои ръце и ще действа според случая. С потенциалните кризи щеше да се заеме когато му дойде времето.

Погледна към Клеменс:

— Имахте ли достатъчно време за оценка?

Фелдшерът срамежливо скръсти ръце пред гърдите си:

— Донякъде. Доколкото можах с това, с което разполагаме тук.

— Все едно че не съм чул оплакванията. Какво е състоянието й?

Клеменс разбираше добре, че всички погледи в стаята внезапно се концентрираха върху него, но без да им обръща внимание, той

гледаше право в Управителя:

— Не е ранена чак толкова лошо — повечето са натъртвания и удари. Може би едно от ребрата ѝ е счупено и ако е така, то е съвсем леко. По-опасното е, че прекалено рязко се събужда от дълбок сън. — Той спря, за да събере мислите си. — Вижте, аз съм учил само обща медицина, но въпреки това виждам, че тя ще има нужда от специалист. Ако някой бъде събуден прекалено рано и прекалено рязко от дълбок сън без необходимата биофизическа подготовка, могат да възникнат всякакви видове проблеми. Непредвидими странични ефекти, латентни усложнения в дихателната система и кръвообращението, клетъчни разрушения, които понякога се проявяват след дни или седмици — и всякакви други неща, които не бих се наел да определя, камо ли да лекувам. Надявам се, че спасителният кораб ще има пълно медицинско оборудване.

— Ще оживее ли? — попита Ендрюс.

Техникът поклати глава колебливо. Управителят чуваше само онова, което искаше да чуе.

— Ако приемем, че не възникне нещо допълнително, мисля, че ще се оправи. Но не ме цитирайте пред никого. Особено пред дипломирани лекари.

— От какво се страхуваш? — изкикоти се някой зад него. — Да не те обвинят в нарушение на закона? — От групата се чу язвителен смях.

Ендрюс взе нещата бързо в свои ръце още преди Клеменс или някой друг да може да отговори:

— Вижте, никой тук не е наивник. В интерес на всички нас е жената да не излезе от амбулаторията, докато не пристигне спасителната група. И в никакъв случай не без придружител. Далече от очите, далече от сърцето, нали така? — Никой не се нае да потвърди или опровергае казаното. — И тъй, ние всички продължаваме с ежедневните си занимания без прекомерни вълнения. Правилно? Добре. — Той се надигна. — Благодаря ви, господа.

Никой не помръдна. Дилън се обърна и каза тихо:

— Окей.

Събранието започна да се разотива и хората да се връщат към всекидневните си задължения. Ендрюс не се намуси от пренебрежението. Това беше една малка промяна от страна на

затворниците, а той беше склонен да позволява малки прояви. Това отпускате напрежението и уталожваше нуждата им да се стремят към по-големи прояви.

Срещата протече добре и според очакванията. Чувстваше, че се е справил със ситуацията адекватно, слагайки край на слуховете и хипотезите преди те да станат неконтролируеми. С Арон до себе си, той се запъти обратно към канцеларията си.

И все пак един по-инструктивен отговор от Компанията щеше да му е от полза.

Пътят на Клеменс навън беше препречен от Дилън:

— Имаш нещо да ми казваш?

Големият мъж изглеждаше угрижен:

— Докторе, трябва да внимаваш с тази жена.

Клеменс се усмихна:

— Тя не е в състояние да създава проблеми. Нямаме ли право да дадем шанс на всички Божии чада да се борят?

— Не знаем чие чадо е тя. — Двамата мъже се гледаха в упор повече от минута, след което Дилън направи път на фелдшера. Погледът му го проследи през портала, водещ към коридор Д.

Жената лежеше неподвижна на леглото, но този път нито стенеше, нито сънуваше. Клеменс провери вътрешновенозния пакет, прикрепен на ръката ѝ. Без да знае особеностите на нейното състояние, той трябваше да я лекува срещу обща отпадналост. Освен глюкоза и сюркоза пакетът съдържаше широк спектър от приемливи антибиотици в разтвор, медикаменти, променящи съня с бързи движения на очите, и болкоуспокояващи лекарства. Картата ѝ за самоличност беше напълно унищожена при катастрофата, така че той я лекуваше на сляпо. Наблюдаваше я внимателно за признаци на неприемливост ѝ с облекчение установи, че такива не се появиха.

С удоволствие отбеляза, че пакетът беше съвсем празен. Това означаваше, че тялото ѝ се възползваше добре от възстановяващия разтвор. Показателите на скенера, прекаран по черепа и гръдния ѝ кош, останаха зелени. Окуражен, той вкара една капсула в инжектора и леко обърна ръката ѝ, за да разкрие по-голяма част от трицепса ѝ.

Очите ѝ изведнъж се отвориха, като че ли само се е преструвала на заспала. Стреснат от бързината на реакцията ѝ, той се подвоуми. Тя посочи уреда в ръката му.

— Какво е това?

— Инжектор с общо назначение.

— Дотолкова разбирам. Знаете за какво питам.

Той леко се усмихна:

— Слаб коктейл, собствено производство. Нещо като отварачка за очите. Адреналин, избрани ендорфини, няколко тайнствени протеина за вкус. Смятам, че тялото ви се е възстановило достатъчно, за да ги метаболизира. Пет минути след като се разпръснат в системата ви, ще се почувствате много по-добре, отколкото сте сега.

Тя продължи да го гледа нащрек:

— Лекар ли сте?

Присви рамене и погледна за момент настрани, като че ли въпросът беше неудобен:

— Фелдшер, обща медицина. Стигнах само до трета степен. Но съм най-добрия, който ще намерите тук. — Той се наведе напред, присвивайки очи, за да огледа косата ѝ. — Наистина трябва да ви обръсна главата. Трябваше да го направя веднага, но бях зает с по-важни неща.

Това признание накара Рипли да седне рязко в леглото, придърпвайки отбранително чаршафа към врата си.

— Спокойно, не съм убиец. Макар че тук има такива.

— Защо трябва да избърснете главата ми?

— Поради микроскопичните паразити. Месоядни артроподи. Местен специалитет на Фиорина. За щастие хората не са особено вкусни за тях... с изключение на кератина в косите ни. Не знам защо, но не изпитват същия апетит към ноктите ни — може би поради различната консистенция. Наричаме ги просто въшки — по дяволите научната класификация.

Тя продължаваше да гледа втренчено бръснача:

— Не може ли да използваме някакъв спрей или профилактичен шампоан или нещо друго?

— О, Компанията изпробва всичко, когато започна да разработва мината, но тези малки смукачи са жилави. Всичко, което беше успяло по света, беше докарано тук. Оказа се, че средствата, преборващи се с паразитите, предизвикваха мехури по кожата. Ужасни са по скалпа. Да не говорим за по-долу. Установи се, че бръсненето е по-просто, по-евтино и по-ефективно разрешение. Някои от момчетата си запазиха

малко коса от чиста злоба и се борят с буболечките както могат. Да вземем веждите. Човек не се и замисля, че на някой му пука за нещо толкова мимолетно като веждите. Но гъстата коса — това е друг въпрос. Опитай се да живееш с въшките и те ще те подлудят. Ще пълзят по тебе, ще те ядат, ще те сърби...

— Добре, добре — отговори Рипли бързо. — Схванах картинката.

— Когато слезете долу, ще ви дам електрически бръснач. Можете да свършите тая работа, когато се почувствате по-добре. Амбулаторията е почти най-стерилната стая в комплекса, така че за известно време ще сте добре, но гадовете накрая ще ви намерят. Много са малки, за да ги видите. Просто се обръснете и те няма да ви закачат. — Тя се подвоуми замислено, но после кимна с разбиране. — Името ми е Клеменс. Аз съм завеждащият медицинския пункт тук, на Фюри 361.

Тя присви вежди:

— Не ми звучи като наименование на рудник...

— Някога това наистина е било мина. Преди време последната от ценната руда е била извадена, пречистена и изпратена по света. Уейленд-Ютани правеше огромни разходи по тези съоръжения и трябваше да напусне. За да компенсира донякъде загубите, даде под наем действащата зона за затвор със строг тъмничен режим. Така всички имат полза. Обществото се разделя с най-нежеланите си членове и Компанията получава безплатно пазачи. Всички имат полза — освен тези, които сме изпратени тук. — Той размаха инжектора. — Имате ли нещо против? Това само ще ви стабилизира.

Сега вече тя се чувстваше в достатъчна безопасност, за да му позволи да се доближи до нея и започна да разглежда обкръжението си.

— Как се отзовах тук?

— Приземихте се с трясък на една спасителна капсула. Никой не знае какво се е случило на вашия кораб-майка, нито пък какво е наложило изстрелването ви. Ако Хари Ендрюс... той е Управителят тук... знае нещо, не го е споделил. Каквото и да ви е изстреляло аварийно, то също е повредило и уредите за приземяване на спасителната капсула, защото сте се бухнали доста силно в залива. Ние го изтеглихме на брега. Не съм влизал в него, но ако външността може

да говори за вътрешните повреди, то вие сте извадили дяволски късмет, че сте все още жива и цяла.

Тя преглътна:

— Ами другите?

— Ами, аз самия си задавах същия въпрос. Къде е останалата част от екипажа? Те на друга капсула ли се спасиха?

— Няма „останала част от екипажа“ — уведоми го тя стегнато.

— Това е дълга история, която не ми се разказва сега. Искан да попитам за онези, които бяха на спасителната капсула с мен. Колко бяха?

— Двама. Тоест трима, ако броим андроида. — Той спря за момент. — Боя се, че те не успяха.

— Какво? — Тя не можеше да разбере.

— Не оцеляха.

След като размисли, тя рязко разтърси глава:

— Искан да отида на кораба. Трябва да видя със собствените си очи. — Тръгна да сяда, но той я възпря с ръка на раменете ѝ.

— Ей, почакай! Като твой лекар трябва да ти кажа, че не си в състояние да направиш това.

— Ти не беше доктор, нали? — Тя се плъзна от другата страна на леглото и застана в очакване съвсем гола. — Искан ли да ми намериш някакви дрехи или да изляза така?

Клеменс не бързаше да вземе решение, не особено недоволен от възможността да я огледа в изправено положение.

— Вземайки предвид характера на местното население, особено сериозно бих препоръчал носенето на дрехи. — Той се повдигна, отвори едно шкафче в дъното на стаята и започна да рови в съдържанието му.

— Имай предвид, докато се шляеш в нашата малка страна на чудесата, че затворническото население тук е изцяло мъжко и никой от тях не е виждал жена от години. В тази връзка — аз също.

Тя изчака с ръка на бедрото, като го гледаше преценяващо:

— Окей, обаче аз не трябва да се безпокоя за теб, защото ти не спадан към лекарите, нали беше така?

Той не успя да сдържи усмивката си.

ТРЕТА ГЛАВА

Клеменс забеляза как очите ѝ се стрелкаха насам-натам, докато я водеше по коридорите към тесните пътеки. Като очите на изнервено дете... или на изгнчен хищник. Тя не пропускаше нищо. И най-малкият шум привличаше мигновено вниманието ѝ. Стъпките им почти не се чуваха върху износения метал. Парцалите, които беше изровил за нея, ѝ бяха малко тесни, но тя като че ли нямаше нищо против.

— Нямам представа откога спите, но събуждането ви по този драстичен начин е ужасен удар върху организма. Само за да не се паникьосвате, ще ви кажа, че ако понякога ви гледам особено, то е понеже все още ви наблюдавам за възможни странични ефекти със закъснение. Надявам се, че ще се разберем, Рипли...

Тя го погледна рязко:

— Откъде знаеш името ми?

— Написано е отзад на гащите ти. — Той се усмихна извинително. — Намерихме също и личната ти карта. Беше толкова размазана, че компютърът едва успя да я разчете, но разбрахме голямата част от нея. За съжаление информацията за здравословното ти състояние беше почти унищожена и аз трябваше да се досещам.

Рипли плахо сви рамене, за да пробва, а след това наклони главата си на едната и на другата страна.

— Май че си свършил добра работа. Мерси.

За свое огромно учудване той установи, че тя се чувства неловко и каза:

— Е, голяма работа, всеки глупак би могъл да закрепил един компрес на ръката!

Тя се ухили:

— Не съм съгласна. За това трябва специално обучен глупак.

Работещата група беше извънредно внимателна с корпуса на спасителната капсула, докато го наместваха върху набързо построената рамка. Старият кран стенеше от усилието. След затварянето на мината

не бяха чести случаите, в които се обръщаха към него за помощ и затова временното му връщане към активна дейност за обработване на спасителния кораб беше вълнуващ процес. Машинарията обаче се представяше достойно, а кабелите пееха, спускайки апарата към земята.

Достатъчно много погледи го следваха, когато беше довлечен вътре в комплекса. Рипли обаче привлече повече, приближавайки заедно с Клеменс. За разлика от затворниците, които се опитваха да не гледат към нея, тя се преструваше много по-успешно, че не забелязва нищо.

— Какъв точно е този трудов затвор? — попита водача си, когато започнаха да изкачват един склон към разбитата спасителна капсула.

Продължавайки да върви плътно до нея, Клеменс обясни:

— Било е мина плюс рафинерия. Главно минерали от групата на платиния. Естествено, суровата руда е била пречиствана на място — много по-евтино, отколкото изпращането ѝ за преработка някъде по света. Разбрах, че цената на платиния значително се е повишила около времето, когато е било открито находището. Иначе не си е струвало Компанията да си губи времето и да стига дотам да строи съоръжения в такъв размер и на такова разстояние от коя да е точка на потребление. Жилата е била богата, с висока концентрация.

— И сега? — Тя беше спряла до спасителната капсула и разглеждаше вътрешността на повредения корпус.

— Уейленд-Ютани я държи. Междувездната търговия въобще не ми е специалност и тук няма човек, който с кеф да следи логичното покачване и спад на цените на суровините. Чувах, че спадът на цените на рафинирания метал се съпровождал от нужда за по-малък персонал. И така комплексът тук е замразен. Не си струва да се превозва, а в този вид не може да се използва за нищо. В земята има още руда и ако цените се покачат, сигурен съм, че Компанията ще отвори отново мината, а това означава да ни махнат — не върви да има на едно място престъпници и чистички, праведни миньори. Не че някой ще има нещо против да се разкара от тази скала — добре ще ни дойде, а и трудно е да си представи човек по-лошо място от това. Та ние сме само пазачи, двайсет и пет души охрана. Поддържаме нещата тук, в случай че цената на рудата — или нуждата от нея самата — отново се повиши. Така е изгодно и за правителството, и за Компанията.

— Според мен на място като това човек след година-две може да полудее.

Клеменс трябваше да се разсмее:

— Същото казаха някои от нас, преди да ни изпратят тук. Обаче не мисля, че не сме полудели — поне мнозинството. Изоляцията не е съвсем толкова мъчителна, ако се научиш да се възприемаш като каещ се грешник, загледан в себе си, вместо като арестуван престъпник.

— Тук имало ли е някакви жени?

— Съжалявам, лейтенант Рипли, това е комплекс на двойните Y-хромозоми — стриктно мъжки.

Тя кимна, след това се обърна и се наведе, за да пропълзи през останките от разрушената херметическа камера. Клеменс я остави да води.

Изпочупената външност на апарата беше нищо в сравнение с това, което тя видя вътре. Стените бяха намачкани и наведени, отчитащите уреди и конзолите премазани, апарати бяха разхвърляни безразборно по таблото. Тежката миризма на солена вода пронизваше всичко. Тя спря, удивена, че някой или нещо би могло да оцелее невредимо, а още по-малко крехката ѝ фигура.

— Къде са телата?

Клеменс също беше изненадан от размера на пораженията и се учудваше не по-малко от нея на леките ѝ наранявания.

— Тук имаме морга. Миньорският труд я налага. Занесохме приятелите ти там, докато дойде групата за разследване — вероятно след седмица...

— Имаше един андроид...

Клеменс направи гримаса:

— Изключен и изтърбушен — парчета от него се валяха навсякъде, а останките от него на боклука. Ефрейторът е бил пронизан от една подпорна гредка право през гърдите. Дори и да е бил в съзнание, нямало е да разбере какво става. Май че въобще не се е събудил, за да усети болка.

— А момичето? — Клеменс разбра, че тя крие много неща, но нямаше представа колко точно.

— Удавила се в криогенния си цилиндър. Мисля, че не е била в съзнание, когато е станало това. Дори и да е била, отишла си е дори безболезнено от ефрейтора. Съжалявам.

Рипли прие новината спокойно. След това раменете ѝ започнаха да се друсат и от очите ѝ потекоха сълзи. Това беше всичко — никакви викове и крясъци, никакво невъздържано роптаене срещу несправедливата, безмилостна вселена. Малката Нют! Нют, която въобще не получи своя шанс. Поне беше свободна. Избърсвайки очите си, Рипли се обърна, за да види останките от криогенния цилиндър на малкото момиче. Похлупакът беше счупен и това беше разбираемо.

Изведнъж тя се намръщи. Металът под капака беше странно оцветен. Наведе се напред и прокара пръсти върху петното.

Клеменс я погледна любопитно:

— Какво е това?

Рипли стана и обзелите я чувства се трансформираха в нещо друго. В гласа ѝ вече нямаше никакво вълнение, нищо от нежността, която беше забелязал преди малко.

— Къде е тя?

— Казах ти — в моргата. Не помниш ли? — Той я изгледа разтревожен, че това е може би закъснялата реакция. — Губиш ориентация. Половината ти съзнание все още смята, че спиш.

Тя се извъртя към него толкова рязко, че той се сепна:

— Искам да видя останките от тялото ѝ.

— Какво искаш да кажеш с „останките“? Тялото е непокътнато.

— Така ли? Искам да го видя! Трябва да се уверя сама.

Той се намръщи, но се въздържа да ѝ задава въпроси.

Имаше нещо странно в изражението ѝ... Едно нещо беше ясно: в никакъв случай не можеше да ѝ се откаже достъп. А и нямаше никаква причина. Той имаше чувството, че желанието ѝ да види трупа нямаше нищо общо с носталгията. Трудно беше за толкова кратко време да каже какъв човек е тя, но в никакъв случай не беше изключително жалостива.

Кръглото стълбище беше тясно и хлъзгаво, но спестяваше дългото ходене от склада, където се съхраняваше спасителната капсула. Клеменс не можеше повече да сдържа любопитството си:

— Защо си толкова настоятелна?

— Трябва да разбера как е умряла — отговори тя твърдо. — Да не е от нещо друго.

— Нещо друго? — При други обстоятелства Клеменс би се обидил. — Не обичам да се повтарям, особено на чувствителни теми,

само че е доста очевидно, че цилиндърът ѝ се е пробил и тя се е удавила. — Той се замисли. — Дъщеря ли ти беше?

— Не — отговори Рипли спокойно, — не ми беше дъщеря. Дъщеря ми почина преди много време.

Докато говореше, очите ѝ избягваха неговите. Разбира се, тя беше все още слаба и трябваше да се концентрира върху спираловидните стъпала.

— Тогава какво?

Вместо да отговори директно, тя каза:

— Въпреки че не бяхме роднини, тя ми беше много близка. Мислиш ли, че държа да я видя така, както ми я описа? По-добре да я запомня каквато си беше. Нямах да те моля за това, ако не беше толкова важно за мен.

Той понечи да отговори, но се спря. Вече беше разбрал, че Рипли не е от хората, от които можеш да получиш отговор насила. Ако искаше да му каже нещо, тя щеше да го направи сама, когато реши.

Отключи входа и я поведе вътре. Едно чекмедже на най-долния ред отговори на кода на ключа му и се отвори, плъзгайки се върху безшумни лагери. Тя дойде до него и заедно се възряха в безжизненото миниатюрно телце.

— Остави ме за малко. Моля те!

Клеменс кимна, прекоси стаята и започна да си играе с инструментите. От време на време се обръщаше и виждаше, че тя изучава малкия труп. Въпреки чувствата, които я разкъсваха отвътре, беше компетентна и задълбочена. След като реши, че е изминало прилично количество време, той отново отиде при нея.

— Всичко наред ли е? — Очакваше кимване или последна въздишка. Със сигурност не очакваше това, което тя каза най-последно.

— Не. Трябва да направим аутопсия.

— Ти се шегуваш — зяпна срещу нея той.

— Твърдо не. Как мога да се шегувам с такова нещо? — Очите на Рипли бяха твърди като стомана.

— Казах ти: тя се удави. — Той започна да плъзга чекмеджето с тялото обратно, но тя го спря.

— Не съм толкова сигурна, но... — Пое си дълбоко дъх: — Искам да я отвориш.

Той я погледна невярващо:

— Слушай, мисля, че губиш ориентация. Половината ти съзнание е още в криогенен сън.

— Виж сега — започна тя с тон, който в никакъв случай не предполагаше говорене на глупости. — Имам много сериозна причина да те моля за това и искам да го направиш.

— Би ли споделила тази причина? — Той беше много сдържан.

Тя се поколеба:

— Не е ли достатъчно, че те моля за това?

— Не, не е. „По молба на близък личен приятел“ няма да ме спаси пред инспекторите на Компанията. Измисли нещо по-добро. — Той застана в нетърпеливо очакване.

— Добре — каза тя накрая. — Риск от вероятно заразяване.

— Какво „заразяване“ по-точно? — сопна се Клеменс.

— Не съм аз докторът, а ти — заяде се тя.

Той поклати глава:

— Измисли нещо по-така.

— Холера — тя го погледна право в очите и решимостта ѝ беше забележителна.

— Не говориш сериозно, нали? Не е регистриран случай от двеста години насам. Хайде, измисли нещо друго! Тук не пропускаме да се посмеем добре. Може би вариола? Или тропическа треска?

— Казвам ти истината — холера. Аз бях в нападателния отряд, който премахна Архерон. Те експериментираха с всички видове бактериални и вирусни мутанти в една безопасна затворена околна среда. Може би си чувал за интересите на Компанията. Изгубиха контрол върху инфекцията и тя се разпространи... Тази беше особено опасна и нямаше ефикасна противоотрова. Нито пък успяха да я задържат, въпреки че хората се опитаха.

— И заради това гръмнаха планетата? Доста пресилено крайно решение. Ние тук естествено не чуваме много, но ми се струва, че за това щяхме да разберем.

— Наистина? Мисля, че аз и ти не работим за една и съща Компания. Може би все пак си чул за тази история. От това, което видях, вашият Управител не ми изглежда много приказлив. Може да е знаел за това и да е решил, че няма защо да разпространява тази информация.

— Е да... — Клеменс трябваше да признае, че тя го беше объркала. И възбуди любопитството му. Криеше ли Ендрюс тази новина? Всъщност не беше задължен да държи затворниците в течение на текущите събития.

Обаче холера? Мутирал вид или не, това му приличаше на плитко скроена история. И все пак ако тя казваше истината и тялото на ефрейтора беше заразено с нещо, с което те не са могли да се преборят...

Или може би му казваше половината истина? Може би наистина съществуваше риск от някакъв вид инфекция и историята за холерата беше само едно прикритие, което е измислила набързо. Очевидно тя смяташе, че има своите причини. Тя *имаше* военен чин. А какво по дяволите знаеше той за армията?

Рипли стоеше мълчаливо и го гледаше с очакване.

„По дяволите“, помисли си той.

Както искаш.

В сравнение с моргата останалата част от ужасния, занемарен комплекс беше светла и жизнерадостна като алпийска поляна в средата на пролетта. На едната стена имаше една редица етажерки от неръждаема стомана, някои от които подсигурени със специални кодове. Твърдият ламаринен под беше напукан и изпотрошен. Лесно щеше да се поправи, само че нямаша нито инструментите, нито знаеха как. Пък и на никого не му пукаше.

Масата в центъра на стаята лъщеше, бяла като крем, на светлината отгоре. Облечен с мантия и с маска на лицето си, Клеменс се надвеси над трупа на малкото момиченце и започна първия разрез с лазера, като спираше само за да изтрие потта от челото си. С такова нещо се беше занимавал преди страшно много време и не само че беше изгубил тренинга си, но и въобще не беше сигурен защо го прави.

Лазерът премина тихо и безупречно между ребрата ѝ.

— Сигурна ли си, че искаш да продължим? — попита той наблюдаващата Рипли. Тя не му обърна внимание, а продължи да гледа мълчаливо, безразлична и с чувства, оставени надалеч на безопасно разстояние, за да не попречат. Той повдигна рамене и продължи с разрязването.

Като пхна двете си облечени в ръкавици ръце с кокалчетата една срещу друга в отвора, който беше направил току-що, Клеменс пое дълбоко дъх и разтвори гръдната кухня. Концентрирайки се, той се взря вътре, като от време на време се навеждаше по-отблизо или поглеждаше отстрани. Накрая се изправи и отпусна пръстите си.

— Не виждам нищо необичайно. Всичко е на мястото си. Нищо не липсва. Никакъв признак за заболяване, никакво необичайно оцветяване, никакъв признак за зараза. Обърнах специално внимание на белите дробове. Ако има нещо, те изглеждат ненормално здрави. Както и очаквах, изпълнени са с течност. Сигурен съм, че анализите ще покажат, че това е морска вода от Фиорина. Не е ли странно физическо състояние за холера, а?

Направи последен страничен разрез, разгледа вътре и я погледна:

— Нищо. Доволна ли си? — Тя му обърна гръб. — Сега, понеже не съм пълен глупак, искаш ли да ми кажеш какво търсиш наистина?

Преди тя да успее да отговори, по-далечната врата се отвори с трясък. Двете мрачни фигури, които влязоха, не се обърнаха, когато тя се тресна във вътрешната стена.

В изражението на Ендрюс се забелязваше по-малко веселост дори от обикновено:

— Г-н Клеменс...

— Г-н Управител. — Отговорът на Клеменс беше благовъзпитан, но не и почтителен. Рипли наблюдаваше с интерес неизговорения подтекст между двамата. — Мисля, че не познавате лейтенант Рипли.

Тя заподозря, че преценяващият поглед на плещестия Управител продължи по-дълго, отколкото той възнамеряваше. Вниманието му се прехвърли върху операционната маса и после се върна пак върху фелдшера му.

— Какво става тук, г-н Клеменс?

— Да, точно така — обади се Арон като словесно и физическо ехо на шефа си. — Какво става, г-н Клеменс?

— Първо, имам удоволствието да ви съобщя, че лейтенант Рипли се чувства много по-добре. Както виждате, физически се справя твърде добре. — Ендрюс не се хвана на въдицата. Леко разочарован, Клеменс продължи — Второ, в интерес на общественото здраве и безопасност, извършвам аутопсия на починалото дете.

— Без мое разрешение? — Сега вече Управителят измърмори.

Фелдшерът отговори съвсем сухо, без въобще да се уплаши:

— Като че ли нямаше време.

Веждите на Ендрюс леко се повдигнаха:

— Не ми отговаряйте така, Клеменс. Това е нещо, от което имаме в излишък на Фиорина.

— Искан да кажа, че лейтенантът се тревожеше от вероятното присъствие на мутирал заразен организъм в тялото.

Управителят погледна въпросително към мълчащата Рипли.

— Това истина ли е? — Тя кимна с глава, без да даде повече обяснения.

— Оказа се, че всичко е наред — подхвърли Клеменс. — Тялото е напълно нормално и няма признаци за зараза. Бях сигурен — заключи той сухо, — че вие ще искате незабавната ми намеса по случая. Затова си позволих да действам веднага.

Рипли си помисли, че човек почти можеше да види мислите на Ендрюс, танцуващи в мозъка му. Той беше възбуден.

— Добре — каза той накрая. — Но ще бъде полезно, ако лейтенант Рипли не се разхожда пред затворниците както ми казаха, че е правила през последния час. Все пак сме дали полумонашески обет. Нали разбирате, лейтенанте, нямам нищо против вас лично. Правя това предложение колкото за ваша защита, толкова и за моето спокойствие.

— Разбирам — прошепна тя със слаба усмивка.

— Сигурен съм в това. — Той се обърна към фелдшера. — Ще бъде също така полезно, ако ме уведомявате за всяка промяна в здравословното й състояние. От мен се очаква да водя редовно официалния дневник по този въпрос. Или може би искам прекалено много?

Рипли пристъпи напред:

— Трябва да кремираме телата.

Ендрюс я погледна смръщено:

— Глупости! Ще пазим телата в лед, докато пристигне спасителната група. Трябва да се попълнят разни формуляри. Нямам пълномощия за тази юридическа бюрокрация.

— Кремация... Ама че работа, сър — ухили се Арон, винаги готов за подмазване.

— Вижте, не го искам от каприз — му каза Рипли. — И това няма нищо общо с... лични чувства. Общественото здраве е изложено

на риск. — Тя изглежда Клеменс с очакване.

„Какво по дяволите я тревожи толкова много?“ Хвана се, че размишлява над този въпрос, но на висок глас каза:

— Лейтенант Рипли смята, че все още съществува възможността да е пренесена инфекция.

Управителят присви очи подозрително:

— Не казахте ли, че няма никакви признаци за заболяване?

— Казах, че по мое мнение тялото беше чисто и нямаше никакви признаци за зараза. Знаете колко свършени са уредите, които имам на разположение, и каква блестяща репутация имам сред лекарското съсловие. — Ендрюс изсумтя с разбиране. — Само защото обявявам тялото за чисто не означава, че то наистина е такова. Съвсем просто и ясно е, че детето се е удавило, въпреки че без съответните проби за съдебно разследване не можем да бъдем абсолютно сигурни. С риск да вляза в противоречие със собствения си анализ, аз смятам, че ще бъде неразумно да допуснем дори възможността един мутирал вирус да плъзне на свобода в комплекса. Не мисля, че членовете на спасителната група ще погледнат с добро око на такова нещо, когато пристигнат. Това може да ги отблъсне, а ние ценим редките им посещения, нали? Да не говорим, че може да се предотврати епидемия, за спиране на каквато морската пехота е разрушила планетата Архерон. Няма да изглежда добре в отчета ви, нали? Ако приемем, че все още сте жив, за да ви интересува това.

Ендрюс изглеждаше вече явно разстроен:

— Замразяването на телата ще унищожи всички съществуващи вируси в тях.

Рипли му каза:

— Не е задължително.

— Откъде знаете, че няма?

— Ние говорим за сложни биоинженерни мутанти. Откъде знаете как ще се държат?

Управителят изруга под носа си, а тревогата по лицето му се задълбочи.

— В момента тук има двацет и пет затворника. Те са „Пазачи“ второ качество. Всички са с двойни Y-хромозоми, бивши престъпници, злоупотребили със служебното си положение, крадци, насилници, убийци, подпалвачи, блудници, търговци на наркотици... измет.

Той спря, за да може тя да разбере „молитвата“ му.

— Но такава измет, която се разчувства от религията. Може да изглежда и да звучи разкиснато, но що се отнася до мен, не мисля, че ги прави по-малко опасни. Аз обаче оценявам подобряващия ѝ ефект и затова се опитвам да не наранявам убежденията им. Те оценяват моята толерантност и аз съм възнаграден с по-голям мир и спокойствие, отколкото можете да си представите, че ще намерите в подобна ситуация.

Изглежда изпитателно Рипли.

— Не искам да нарушавам установения ред — продължи той. — Не искам никакви вълни във водата. И най-вече не искам жени да се мотаят наоколо, събуждайки мечти и спомени, които те — за свое удобство — са успели да заровят в миналото си.

— Да — съгласи се Рипли. — Очевидно, както казахте, това е за моя собствена безопасност. И още нещо: независимо от това какво си мислите, аз съвсем не съм забравила потенциалните проблеми, които ви създава моето временно присъствие тук.

— Точно така. — Ендрюс беше явно доволен от очевидното ѝ желание за сътрудничество или, с други думи, да направи живота му възможно най-лесен. Той погледна пак към фелдшера: — Ще оставя подробностите по кремацията на вас, г-н Клеменс — и се обърна към изхода.

— Още нещо, г-н Управител.

Ендрюс се спря.

— Да!

— Когато свърша ще искате ли отчет по часове и събития? За официалния дневник, разбира се.

Ендрюс присви устни замислено:

— Това няма да е необходимо, г-н Клеменс. Просто ме информирайте — аз ще се погрижа за останалото.

— Както желаете, г-н Управител — усмихна се Клеменс иронично.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Месо. Познато и непознато. Ръждивочервени ивици проблясват като кървавочервени светкавици. Малки трупове се полюляват от стари ръждясали куки. Огромни парчета месо, приличащи на изпъкнали ампутирани крайници, покрити със замръзнала мас.

Наблизо — пилета и говеда, неразбиращи какво ги очаква. Една самотна овца. Живо месо.

По-голямата част от скотобойната беше празна. Била е построена да задоволява ежедневните нужди на стотици техници, миньори и персонал от рафинериите. Беше много по-голяма, отколкото искаха затворниците. Можеха да оставят повече място между различните доставки, но всички избягваха огромната задна част на просторната зала, където се чуваше ехо от капките кръв, разрязването и изсичането. Много живи духове обитаваха това място и приемаха формите на гъмжащите в заразения въздух молекули.

Двамата мъже се бореха с количката между тях. Върху която се беше проснал безформения труп на един умрял вол. Франк се опитваше да я направлява, а Мърфи да подкара презареждащия се електрически мотор, който се тресеше и изпускаше искри в знак на протест. Когато накрая изгори, просто щяха да вземат друга количка — измежду затворниците нямаше техник, който да поправя машините.

Франк постоянно имаше вид на обречен. В изражението на доста по-младия му компаньон обаче не се забелязваше чак такова опустошение. Само очите му издаваха лукавата природа на човек, който цял живот е бягал и е бил от другата страна на закона от момента, в който бил достатъчно зрял, за да обмисли професионалните си ангажименти, без да се свързва с постоянна работа. Много по-лесно беше да се присвоява спечеленото от други — за предпочитане, но не задължително, без тяхно знание. Понякога го хващаха, друг път не.

Последния път май му дойде в повече и беше изпратен да излежи присъдата си на приветливата, екзотична Фиорина.

Мърфи докосна един бутон и количката стовари грубия си товар върху лекьосания под. Франк чакаше с веригите и след като заедно ги закопчаха около задните крака на умрялото животно, те започнаха да го повдигат от плочките. То се издигаше плавно с неравни потрепвания. Тънките връзки, направени от учудващо здрава сплав, издрънчаха под тялото.

— Поне Коледа дойде рано. — Франк се бореше с товара, като дишаше тежко.

— Как така? — попита Мърфи.

— Всеки умрял вол е добър вол.

— Господи, точно така! Миризливи копелета, покрити с въшки — по-добре да ги ядем, отколкото да ги чистим.

Франк погледна към обора:

— Само трима въшльовци са останали и свършваме с тях. Господи, как мразя да ги поливам — ботушите ми се покриват в лайна!

Мърфи смучеше долната си устна, а мислите му бяха някъде другаде.

— Като говорим за поливане с маркуч, Франк...

— Е?

Не особено приятни спомени се прокраднаха в гласа на другия мъж и се отпечатаха върху лицето му:

— Искам да кажа, ако имаш тази възможност... да предположим... какво ще й кажеш?

Съдружникът му се намръщи:

— Какво искаш да кажеш „ако имам тази възможност“?

— Знаеш какво. Ако имаш тази възможност. — Сега Мърфи дишаше по-тежко.

Франк се замисли:

— Случайно, искаш да кажеш?

— Да. Ако тя просто мине сама, без Ендрюс или Клеменс да се мотаят около нея. Какво ще й кажеш? Ако примерно я срещнеш в столовата или другаде?

Очите на другия мъж проблеснаха:

— Няма проблеми! Никога не съм имал проблеми с мацките. Ще й кажа: „Здравей, миличка, какво става, нещо да направя за теб?“ После ще я погледна — нали се сещаш — от горе до долу. Намигваш й, пускаш една усмивка и тя се сеща за какво става дума.

— Точно така — срязва го Мърфи саркастично. — И тя ти се усмихва и казва: „Цуни ми гъза, надървен стар пръч“.

— С удоволствие ще ѝ целуна гъза и всичко друго, което пожелае.

— А-ха... — Лицето на Мърфи се покри с неприятна сянка. — Обаче ако искаш да са твои, дръж ги под око, нали така, Франк?

По-възрастният мъж поклати глава с разбиране:

— Дръж се с кралиците като с курви и с курвите като с кралици и няма да сбъркаш.

Заедно повдигнаха веригите и наместиха трупа. Франк закопча ремъка и те се отдръпнаха назад, а животното се олюля на хамута си.

Доста дълго двамата мъже мълчаха замислено. После Франк изтърси една псувня.

— Франк?

— К'во?

— Какво, мислиш, уби Бейб? — Той кимна към трупа.

Франк сви рамене:

— Хич не знам. Просто се гътна — може би инфаркт.

Мърфи беше вече от другата страна:

— Как така инфаркт? На колко години беше?

— Според таблото на единайсет. В разцвета на силите си. Кофти за него, гот за нас. Нали знаеш, че шефът не дава да убиваме животните за месо — само в специални случаи. Аз гледам на това като премия за добре свършена работа. Дай да го нарежем. После ще го хвърлим в яхнията. Такива животни не се развалят дълго. Манджата ще стане бомба, като истинска!

— Да бе! — Мърфи усещаше вкуса ѝ, поднесена заедно с горещи самуни хляб от склада, който втасваше и се опичаше сам.

Нещо на количката привлече вниманието му. Каквото и да беше, то беше смачкано под масивния труп на умрялото животно. Виждаше се още и едно малко, подобно на диск тяло, дебела гъвкава опашка и многобройни паякообразни крайници, които бяха натрошени. С отвращение, изписано на лицето му, той го хвана за опашката, а пречупените му крайници увиснаха към пода.

— Какво е това?

Франк се наведе и като го изгледа, сви рамене с безразличие:

— Не знам, да не съм ксенолог? Изглежда като медуза от плажа.

Другият мъж помириша. Нещото не миришеше.

— Такова е.

Хвърли го небрежно настрани.

Оловната работилница беше нещо като ад на течностите, огъня и кипящи топлинни вълни, където зрението и предметите трептяха несигурно. Подобно на по-голямата част от мината, тя беше изоставена почти непокътната с тази разлика, че в нея затворниците имаше какво да правят, тъй като обработката на олово беше значително по-проста, отколкото, да кажем, производството на платиниеви жици или поддръжката на сложни машини. Обитателите на Фиорина бяха поощрявани да използват съоръжението не само за да убиват времето и да се забавляват, но освен това и да сменят някои уреди, ако се счупят.

В този момент автоматичните екструдери извличаха разтопено олово от нажежения казан и го изсипваха в тънки тръби, които щяха да се използват вместо старите в друга част на рафинерията.

Дежурните затворници наблюдаваха ту омагьосани, ту отегчени от почти автоматизирания процес. Оловната работилница беше любимо място за работа не само защото даваше възможност за почивка, но и защото беше едно от постоянно топлите места на комплекса.

— Ще отидеш ли? — Мъжът, който проговори, провери две показания на уредите на мониторната конзола. Както винаги, те бяха в допустимите параметри.

Колегата му се намръщи:

— Не съм решил. Няма нищо общо с нас.

— Все пак е едно разнообразие.

— Е да, ама не знам.

Изад горещия казан се появи трети мъж и вдигна защитните си очила на челото.

— Дилън там ли ще бъде?

Докато задаваше въпроса, въздългият Дилън се появи, крачейки надолу по пътеката към тях.

— Спри го — беше единственото, което каза, когато стигна до тях. Първият затворник послушно превъртя един ключ и казанът веднага започна да се охлажда.

— Какво става, човече? — попита мъжът с очилата, като мигаше бързо, за да отмахне частици прах от очите си.

— Е — рече затворникът по средата, — говорехме за това, но не можем да решим.

— Вече е решено — информира ги Дилън и изглежда поотделно всеки един от тях. — Всички отиваме. Може и да не познаваме човека, но трябва да му покажем нашето уважение. Ако искат да изгорят телата, нямаме нищо против, стига това да не е някой от нас. — Като направи това съобщение, Дилън се обърна и тръгна.

Тримата мъже го последваха, а този с очилата ги спусна около врата си.

— Отдавна не сме имали погребение.

— Точно така — съгласи се мрачно съдружникът му. — Като че ли ми липсва службата. Прилича на прехвърляне на друго място, нали? Далече оттук.

— Амин за това, братко — каза първия мъж и увеличи крачката си, за да върви редом с по-високия Дилън.

Старата топилня скърцаше и стенеше, докато я връщаха към живот. Внушителната камера беше отрязана и отделена с взрив от солидната скала непосредствено върху находището, а след това стените ѝ заравнени, където беше необходимо, с топлоотразяващи прегради. По продължение на пътеките и парапетите бяха поставени монитори и контролни уреди. Кранове и други тежки машини стояха мълчаливо там, където бяха зарязани от отиващите си миньори. В сенките, хвърляни от намаленото осветление, те приличаха на фосили от мезозойската ера, избягали от някакъв далечен музей.

От скосените краища на ямата започнаха да трептят пламъци. Те увеличили яките фигури на двамата затворници, които стояха на един кран, надвесен над пропастта. Между тях висеше чифт найлонови сакове, а безжизненото им съдържание видимо ги опъваше по средата.

Рипли се вгледа в мъжете и в товара им, а ръцете ѝ се вкопчиха в парапета, който я отделяше от изкуствения ад долу. Клеменс стоеше до нея и искаше да каже нещо, но както винаги не успяваше да намери точните думи. След като беше изчерпал всичките утешения преди много години, сега откри, че в него не е останало нито едно за единствената отчаяна жена, стояща до него.

Там бяха също Арон, Дилън, както и няколко души от останалите затворници. Макар че мъртвият човек беше почти защитник на правителството, никой от тях не се усмихваше, нито пък се осмеляваше да прави саркастични забележки. Смъртта беше достатъчно познат спътник за всички тях, прекалено много присъстваше в ежедневието им живот, за да се отнасят към нея с неуважение.

Ендрюс заговори с гърления си, стържещ глас и отвори тънката книжка, която носеше:

— Ние предаваме това дете и този мъж на твое съхранение, Господи. Техните тела идват от сенките на нашите нощи. Те са освободени от невежеството и болката. Не оставяй душите им да се скитат в пустотата, а ги приеми в компанията на тези, които са били преди с тях.

Затворникът, наречен Трой, слушаше по интеркома в контролния център долу какво се говори горе на пътеката. Когато Ендрюс достигна указаното място в хвалебственото слово, затворникът започна да нагласява контролните уреди. Предупредителните лампи светнаха от жълто на зелено. Зад него се надигна висок вой, стигна до писък и утихна. Другите светлини показаха готовността на съоръжението.

Бели пламъци изпълниха ямата под пътеката. В полутъмнината се носеше внушителен, страховит вой. Нямаше обаче планини от руда в очакване да поздравят огъня, нямаше тълпи техници, готови да регулират процеса на превръщане на тонове чакъл в шлака. Пламъците изгаряха стените на ямата и нищо повече.

По бузите на Рипли се стичаха сълзи, докато наблюдаваше контролирания пожар. Тя мълчеше, потънала в спомени и скръб, без да издава никакъв звук. Клеменс я погледна със съчувствие и видя само сълзи. Искаше му се да хване ръката ѝ, да я прегърне, да я утеши. Наоколо обаче имаше хора и Ендрюс беше между тях, затова той не се помръдна.

— Детето и мъжът са преминали в свят отвъд нашия — продължаваше да опява Ендрюс. — Телата им може да се премазани, но душите им остават завинаги във вечността.

— Ние, страдащите, питаме: защо? — Погледите се преместиха от Управителя към Дилън. — Защо се наказват невинни? Защо са тези жертви? Защо е тази болка? — Ендрюс мълчаливо затвори книгата си.

— Няма никакви обещания — тържествено произнесе огромният затворник. — Няма никаква сигурност. Само това, че някои ще бъдат призовани, че някои ще бъдат спасени.

Топлината, надигаща се от пещта, вече стана непоносима за мъжете върху крана. Те се залюляха няколко пъти и хвърлиха товара си върху ямата, като започнаха бързо да се оттеглят към хладината. Торбите паднаха, преобръщайки се няколко пъти, преди да бъдат погълнати от пъкъла. Близо до края на ямата за кратко се извиси посилен пламък, докато торбите и съдържанието им бяха мигновено превърнати в пепел.

Рипли се олюля и сграбчи ръката на Клеменс. Той се стресна, но бързо се опомни и я подкрепи. Другите мъже ги гледаха и в погледите им нямаше завист, а съчувствие. Без да обръща внимание, Дилън продължаваше да рецитира.

— Тези заминаващи души никога няма да познаят трудностите, мъката и болката, които предстоят на оставащите. И така ние предаваме тези тела на нищото с ликуващи сърца, тъй като във всяко семе има обещание за цвете и във всяка смърт — без значение колко незначителна — има винаги един нов живот, едно ново начало.

В скотобойната нещо се движеше и шумолеше между увисналите трупове и танцуващи духове в замръзналия въздух. Масивният труп на вола потрепери и после започна лудешки танц на веригите си.

Нямаше кой да наблюдава изтичането на вътрешностите, докато мъртвата кожа се изпъне като кожата на побъркан дирижабъл. Нямаше кой да види пръсването ѝ от налягането и летящите парчета плът и мазнина. Вътрешни органи, черен дроб и стомах, намотани на кълбо лигави черва се изсипаха на пода. Както и още нещо.

Една глава се повдигна, протягайки се напред със спазми и инстинктивна решителност. Дребното кошмарно същество се завъртя бавно в кръг, оглеждайки се наоколо. Търсеше плячка. Първоначално несръчно, но след това много по-бързо и уверено, то започна да се движи. Откри въздухопровода и го огледа набързо, преди да изчезне в него.

Беше изминала по-малко от минута от времето, когато той се появи от стомаха на вола до преднамереното му изчезване.

Като приключи речта си, Дилън наведе глава. Другите затворници направиха същото. Рипли погледна към тях, след това към ямата, където огънят се потушаваше по електронен път. Протегна ръка и се почеса по косата, после по едното ухо. След минута направи отново същото и този път огледа пръстите си.

Те бяха покрити с нещо, което приличаше на тъмнокафява движеща се прах.

Нервно и с отвращение ги избърса в самото под наем и като вдигна очи, видя Клеменс, който я гледаше с разбиране.

— Предупредих те.

— Е, добре, вече се убедих. И сега какво да направя?

— Можеш да си живееш така или... — каза той и, потривайки голото си теме, се усмихна съжалително.

Лицето ѝ се изкриви:

— Няма ли друг начин?

Той поклати глава:

— Ако имаше, щяхме да го намерим досега. Не че сме имали кой знае какъв стимул за това. Суетата е една от първите жертви при назначаването на Фиорина. Освен това трябва и да ти е удобно. След като си отидеш, тя ще ти порасне, но ако не направиш нищо докато си тук, въшките ще изядат и корените. Може и да са дребни, но имат огромен апетит и ужасни обноски. Повярвай ми, ще стане по-лошо, ако се опитваш да не ги забелязваш, а освен това ще се издраскаш цялата.

Тя се отпусна:

— Е, добре. Накъде е козметичният салон?

Фелдшерът прие извинителен вид:

— Боя се, че говориш с майстора му.

Душовете, подредени в редица, бяха чисти и стерилни и изглеждаха смъртнобледи под светлините отгоре. В момента само един работеше и под него Рипли се изучаваше в огледалото, заемащо част от едната стена, а горещата, химически обработена вода се спускаше по тялото ѝ.

Странно е да си без коса — лека и ефимерна част от човешкото тяло, единствената от външния вид, която може да се промени лесно и по желание. Почувства се някак си физически смалена, кралица, лишена внезапно от короната си. И все пак Клеменс я увери, че ще порасне. Затворниците трябваше да се бръснат редовно. Нямаше нищо, свързано с въшките или въздуха, което да прави това условие постоянно.

Тя насапуниса голия си скалп. Беше странно усещане и тя почувства хладина въпреки ревящата гореща вода. Старата мина и топилня може да са лишени от много неща, но не и от вода. Големият завод за обезсоляване на залива е бил построен, с цел да осигурява вода за всички функции на комплекса, както и за персонала в пълен състав. Дори и при минимално ниво на функциониране той осигуряваше вода повече от необходимото и затворниците я разпиляваха.

Затвори очи и отстъпи назад под силата на тежката струя. Според нея в последните десет хиляди години човешката цивилизация бяха измислили три действително важни изобретения: речта, писмеността и водопроводната инсталация на закрито.

Извън умивалнята чакаха старата смърт и новите проблеми, макар че последните изглеждаха незначителни в сравнение с това, което тя беше преживяла. Клеменс, Ендрюс и останалите нямаше и не можеха да я разберат, а и тя не се чувстваше длъжна да им разкрива всичко.

След всичко преживяно, перспективата да прекара насила няколко седмици в компанията на няколко закоравели престъпници беше толкова смразяваща, колкото и една разходка в парка.

Затворниците се хранеха в помещение, използвано за столова на надзирателите по време на функционирането на мината. То все още надвишаваше скромните им изисквания. Макар че комплексът беше внушителен — въпреки че беше лишен от първоначалния си скъп декор — храната беше нещо друго. Не че можеше да задоволи чревоугодниците с качеството, но поне беше в изобилие. Компанията не искаше да разглезва своите чираци — пазачите, но и не ги оставяше да гладуват.

В рамките на определени, предварително предписани и добре познати временни параметри, мъжете можеха да се хранят когато пожелаят. Поради излишъка от място те се събираха на малки групички. Само няколко предпочитаха да се хранят сами. Другите винаги уважаваха усамотението им. В ограниченото пространство на Фиорина нежеланите разговори бяха опасни.

Дилън взе затопления си поднос и огледа залата. Мъжете си бърбеха и ядяха, като че ли живееха истински живот. Както обикновено, Управителят и помощникът му ядяха в същата зала със затворниците, макар и на една страна. Без да каже дума, той се настани удобно на една маса, на която седяха трима мъже с особено съсредоточени лица. Той се поправи: не, не бяха съсредоточени, а враждебни.

Е, това не беше нещо необичайно за Фиорина, но все пак беше любопитен.

Голик погледна нагоре към масивната сянка, покриваща масата, и като видя новопристигналия, погледна бързо настрана. Очите му срещнаха тези на приятелите му Богс и Рейнс. И тримата се концентрираха върху лекото си ядене и започнаха да ядат неестествено усърдно, докато Дилън сядаше на празното място. Не възразиха срещу присъствието му, но и не го приветстваха.

Четиримата ядяха мълчаливо. Дилън ги наблюдаваше внимателно и те усещаха неговия поглед, но никой не каза нищо.

Най-накрая на големия мъж му писна и като спря във въздуха лъжицата си, насочена към устата, се обърна към Богс:

— Е добре, сега е време за ядене и за общуване. Не сме на семинар по мислене. Много се говори, че тук нещо става. Кой от вас ще ми каже какъв е проблемът?

Богс погледна настрана. Голик се съсредоточи върху пюрето си. Дилън не повиши тон, но все пак нетърпението му беше очевидно.

— Говорете ми, братя. Всички ме познавате и знаете, че мога да бъда настоятелен. Усещам, че сте разтревожени и само искам да ви помогна. — Постави огромния си силен юмрук леко върху масата до таблата си. — Облекчете душите си и ми кажете какво се е случило.

Рейнс се поколеба, остави вилицата си и побутна таблата си към центъра на масата.

— Добре, искаш да знаеш какво става ли? Ще ти кажа какво става. Аз се научих как да издържам тук. Мислех, че никога няма да се науча, но се научих. Не ми пука от тъмното, не ми пука от въшките, не ми пука от изолацията или от всички разговори за призраци в машинариите. Но ми пука от Голик. — Той махна към въпросния индивид, който блажено продължаваше да се тъпче.

Дилън се обърна към Богс:

— И ти ли мислиш така?

Богс продължи да разбърква нервно храната си и накрая погледна към него:

— Не съм човек, който прави проблеми — просто искам да си живея и да си излежа както всички останали.

Големият мъж се наведе напред и масата леко изскърца под тежестта му:

— Попитах те дали и ти мислиш така?

— Добре де, да. Да. Виж, той е луд. Не ме интересува какво казват Клеменс или „официалните“ документи. Той е побъркан. Ако не е бил такъв когато пристигна, сега вече е. Планетата или това място, или и двете са го побъркали. Той мирише ужасно и аз вече никъде не излизам с него: нито до плажа, нито да проверявам шахти, нито никъде. И никой не може да ме накара — завърши войнствено той. — Знам си правата.

— Твоите права? — усмихна се леко Дилън. — Да, разбира се. Твоите права. — Той погледна вляво. — Имаш ли да кажеш нещо за себе си?

Голик погледна нагоре с частички храна, висящи по дебелиите му устни, и се ухили идиотски. Преди да се върне към яденето си, той се опита да присвие рамене с безразличие.

Дилън погледна твърдо към другите двама:

— Понеже Голик не обича да говори, това не значи, че е луд — той просто не може да говори. Честно казано, от това, което виждам, той успява да изрази чувствата си както всеки друг. Тук не сме оратори.

— Кажи си думата — промърмори Богс с тъжно изражение.

— Думата ми е, че той ще върви с теб. Той е част от твоя работен екип и нещата ще останат такива до второ нареждане или ако той не направи нещо по-заплашително от това да си държи устата затворена.

Вие имате да вършите работа. Чуй ме, ще се научиш да не обръщаш внимание на Голик или на неговите малки странности. Той не е нещо по-различно от един беден, нещастен и страдащ кучи син като теб и мен. Това значи, че не е по-луд от останалите.

— Само дето мирише по-кофти — сопна се Рейнс с отвращение.

— И е луд — добави непримиримо Богс.

Дилън се изправи в стола си.

— Вижте какво, прекалено голям шум вдигате за тази история. Това ми е познато. Случва се, когато няма абсолютно никаква работа. Първо почва да те дразни храната, после въшките, после този до теб. Там е работата, че Голик е различен — нито по-добър, нито по-лош от нас.

— Той вони — измърмори Рейнс.

Дилън хвърли предупредителен поглед към другия мъж.

— Никой от нас тук не е разхождащ се букет цветя. И стига с тия глупости, и тримата си имате хубава работа.

— Не съм молил за нея — изсъска Богс.

— Никой тук не моли за нищо. Взимаш това, което ти се дава, и се възползваш максимално от него. Това е начинът да оцелееш — ти и всички останали. Тук не е като в някой земен затвор. Ако вдигнеш бунт тук, никакъв комитет по гражданските права няма да се затича да ти изслуша оплакванията — просто животът ти ще стане по-неудобен. Или умираш. — Богс нервно размърда крака.

— А сега ме чуйте: има други, които с удоволствие ще дежурят на експедиция по претърсване. В случай че не сте забелязали, Ендрюс не е в много подходящо настроение сега. Няма да го карам да сменя назначения и да разменя дежурства. — Големият мъж се усмихна окуражително. — Ей, ако работите с вашата скорост, Управителят и неговия лакей няма да ви забелязват. Може да имате късмет и да намерите нещо добро и да го запазите за себе си.

— Е да, голям шанс имаме. — Рейнс беше все още кисел, но не чак толкоз. Дилън му припомни, че съществуват възможности.

— Така е по-добре — каза големият мъж. — Мислете си за работата и няма дори да забелязвате Голик. Вие сте търсачи и знаете какво означава това — търсене на забравени провизии и полезни съоръжения. Както знаем от предишни спасителни експедиции, благородните, честни миньори на Уейленд-Ютани са имали полезния

навик да присвояват стоките на своите работодатели и да ги струпват в малки лични складове и уютни кабинки, които изсичали в скалите, с надеждата, че един ден ще могат да пренесат поне част от тях и да ги продадат на черния пазар. Те се опитвали да допълнят доходите си. Ние искаме да допълним живота си. Не искам да чувам повече възражения и повече разисквания. Има и по-тежки дежурства, ако продължавате да се занимавате с този въпрос. Направете това, за да помогнете на колегите си затворници. Направете това, за да докажете верността си към мен. И не искам да чуя дори още една дума по адрес на бедния Голик.

— Ама... — опита се да спори Рейнс и изведнъж се спря, без дори да е започнал, гледайки втренчено пред себе си. Богс погледна нагоре. Същото направи и Голик. Дилън бавно се обърна.

На входа стоеше Рипли и оглеждаше столовата, която се умълча напълно при нейното влизане. Очите ѝ видяха всичко, но не срещнаха ниции очи. Като отиде до линията за храната, тя огледа еднаквите табли с неприязън. Дежурният затворник я зяпна безсрамно, а черпакът му увисна безпомощно в едната му ръка. Като взе едно парче царевичен хляб от голямо пластмасово кошче, тя се обърна и огледа стаята още веднъж, спирайки накрая погледа си върху Дилън.

Ендрюс и помощникът му бяха също толкова погълнати от мълчаливата драматична сцена, колкото и затворниците. Управителят наблюдаваше замислено, докато лейтенантът продължи към масата на големия мъж и спря. Многозначителният му израз се превърна в примирение, когато той продължи да се храни.

— Както и предполагам, г-н Арон, както и предполагам.

Заместникът му се намръщи, все още втренчен в Рипли в другия край на стаята.

— Вие го предизвикахте, сър. Сега какво?

Ендрюс въздъхна:

— Нищо. Засега. Яж си яденето. — Той взе една вилица и я забодe в димящата кафява маса в средата на подноса си.

Рипли стоеше зад Богс, точно срещу Дилън. Четиримата мъже ровеха в яденето си, решително безразлични към нейното присъствие.

— Благодаря за думите ви на погребението. Помогнаха. Не съм смятала, че мога да реагирам така на нещо толкова безсмислено като

думите, но съм грешала. Искам само да ви кажа, че съм ви признателна.

Големият мъж гледаше втренчено в чинията си, ровейки в храната с целенасочена настойчивост, която си струваше да се наблюдава. Тъй като тя не се помръдна, накрая той погледна нагоре.

— Не биваше да сте тук. Не само на Фиорина... за това не сте имали избор, говоря за тази стая, с нас. Трябва да си стоите в амбулаторията, където ви е мястото, не пред очите ни.

Тя отхапа парче от царевичния хляб и започна да дъвче замислено — почти можеше да нарече вкусно това нещо на дехидрирана основа.

— Огладнях.

— Клеменс можеше да ви донесе нещо.

— Стана ми скучно.

Разстроен, той остави вилцата си и я погледна:

— Не зная защо правите това. Има и по-лоши неща от скуката. Не зная защо разговаряте с мен. Вие не искате да ме познавате, лейтенант. Аз съм убиец и насилник на жени.

— Наистина? — Веждите й, изтънени, но не и обръснати напълно, се повдигнаха. — Май че ви карам да се чувствате нервен.

Вилцата на Богс спря по средата на пътя към устата му. Рейнс се намръщи, а Голик просто продължи да яде, пренебрегвайки напълно събитията около него. Дилън се поколеба за момент, а после бавно разтегли усмивка. Кимна и Рипли седна на останалия празен стол.

— Имате ли някаква вяра, сестро?

— В какво? — Тя гризна от хляба.

— В каквото и да е.

Не й трябваше време, за да размишлява:

— Не особено.

Той вдигна ръката си и обхвана с пространен жест столовата и обитателите й:

— Ние тук имаме вяра. Друго нямаме, това е вярно, но това имаме. Тя не отнема много място, Компанията и правителството не могат да ни я вземат и всеки човек сам пази своя собствен склад с това нещо. То не е просто полезно в място като това, а дяволски необходимо. Иначе се отчайваш и в отчаянието губиш душата си. Правителството може да ти вземе свободата, но не и душата. На

Земята на подобно място ще бъде различно. Но тук не е Земята. Това тук не е дори и Слънчевата система. Тук хората реагират различно, а свободните хора и затворниците — еднакво. Ние сме по-малко от свободни, но повече от мъртви. Едно от нещата, които ни държат, е нашата вяра. От нея имаме достатъчно, лейтенант, имаме дори и за вас.

— Имам чувството, че във вашата вяра не се допускат жени.

— Защо? Защото тук сме само мъже? Това е последица от нашето население, не на философия. Ако изпращаха жени, те щяха да бъдат поканени. Затворът не разделя хората по пол. Причината, че в нашата вяра няма жени е тази, че тук жени не се изпращат. Ние обаче приемаме всеки. Няма много причини да изключим някой, когато той вече е изключен отвсякъде другаде, поради простата причина че е бил изпратен тук. Ние дори приемаме неприемливите. — Усмивката му се разшири.

— Благодаря — отговори тя сухо.

Нейният тон му направи впечатление.

— Е, аз говоря по принцип, не конкретно. Това тук е добро място за чакане — никакви изкушения досега.

Тя се облегна назад:

— Смятам, че ако можете да приемете това място за повече от година, без да полудеете, можете да приемете абсолютно всеки.

Дилън започна да яде отново, наслаждавайки се на храната:

— Фиорина е добро място за чакане както всяко друго — без никакви изненади. Повече свобода на движение, отколкото в един обитаван свят. Ендрюс не се тревожи за нас, когато се отдалечаваме от комплекса, защото няма къде да отидем. Навън е тежко — няма какво да се яде, скапано време, никаква компания. Всички тук сме с дълги присъди, но не всички са с доживотни. Всеки познава всеки, кой какъв е, на кого можеш да разчиташ и кой има нужда от малко помощ, за да продължи. — Той дъвчеше и преглъщаше. — Има и по-гадни места за излежаване на присъда. Аз не съм бил там, но съм чувал за тях. Като вземем всичко това предвид, Фиорина ни устройва. Тук няма никакви съблазни.

Рипли го погледна отстрани:

— Какво точно чакате?

Сърцето на големия мъж не спря, нито пък вилицата му:

— Ние очакваме — каза ѝ той с цялата си сериозност — Господ да върне своите слуги към себе и да прости греховете им.

Тя се намръщи:

— Мисля, че ви предстои дълго чакане.

ПЕТА ГЛАВА

По-късно Клеменс ѝ показва залата за събрания, като ѝ обръщаше внимание на незначителните неща, които смяташе, че ще я заинтересуват. Накрая седнаха, сами в огромната зала. Затворникът Мартин тихо метеше наблизо.

— Какво знаеш за историята на това място?

— Това, което ми каза. И което ми каза Ендрюс. И малко от това, което чух от затворниците.

— А да, видях те да говориш с Дилън. — Той си сипа силно уиски от плоската метална бутилка, която носеше със себе си. Някъде горе, на четири етажа височина, се мержелееше далечният таван. — Това е доста интересно от психосоциална гледна точка. Дилън и останалите приеха религията, така да се каже, преди пет години.

— Каква религия?

Клеменс сръбна от питието си.

— Не зная. Трудно е да се каже. Някаква хилядолетна апокалиптична християнска фундаменталистка боза.

— Хм-м...

— Точно така. Работата е там, че когато Компанията искаше да затвори комплекса, Дилън и останалите покръстени искаха да останат. Компанията надушва, когато има насреща си печалба: позволи им да останат като пазачи заедно с двама надзиратели и един медик. — Той посочи към запуснатата зала. — И ето ни и нас. Не е толкова лошо. Никой не ни проверява, никой не ни досажда. Основните неща получаваме с редовни доставки, прехвърляни от минаващи кораби. Можем да използваме всичко, което изровим, а Компанията плаща на хората минималните надници на пазачи, докато те излежават присъдата си, което е много по-добро от печалбата на един затворник на Земята. За развлечение мъжете разполагат с чипове „Виж и прочети“ както и собствената им религия. Имат достатъчно за ядене — макар че понякога става еднообразно. Водата е прилична и докато се бърснеш редовно, въшките няма да те тормозят. Тук се срещат няколко

враждебни форми на живот, но не могат да влязат в комплекса. Ако времето беше по-добро, щеше да бъде почти приятно.

Рипли се беше замислила, докато посрѣбваше от питието си.

— Ами ти? Как така получи това страхотно назначение?

Той държеше чашата между пръстите си, като я усукваше напред-назад и отляво надясно.

— Зная, че трудно ще ми повярваш, но всъщност това е много по-добро от предишния ми пост. Обичам да бъда оставен на мира. Обичам да не ме забелязват. Това е хубаво място за такъв като мен. Стига някой да не се нуждае от грижи или да не се нарани — което се случва много по-рядко, отколкото можеш да си представиш — времето ми тук е почти изцяло само мое. Мога да седя и чета, да разглеждам комплекса, да гледам видео или да отида в залата за разтоварване и да крещя, колкото си искам. — Той се усмихна чаровно. — Много по-добре е така, отколкото да имаш някой пазач-садист или мънкащ затворник винаги по петите ти. — Посочи към голото ѝ теме. — Харесваш ли подстрижката си?

Тя деликатно прокара пръсти по голия си скалп:

— Чувствам се странно. Като че ли косата е все още там, но когато посегнеш към нея, там няма нищо.

Клеменс кимна:

— Като някой, загубил крака си, който смята, че още чувства стъпалото си. Тялото е нещо странно, а умът е дяволски по-странен. — Пресуши чашата си и я погледна в очите. — Сега, след като изпаднах в много неизгодно положение заради теб с Ендрюс по повод на кремацията и по този начин разстроих далеч несвършените ми отношения с този добър човек, и след като те осведомих за скучната история на Фюри 361, няма ли и ти да ми кажеш какво търсеше в умрялото момиче? И защо беше необходимо да се кремират телата? — Тя започна да отговаря и той повдигна ръка с длан към нея. — Моля те, повече никакви гадни микроби. Ендрюс беше прав — замразяването щеше да е достатъчно да ги обезвреди. Това обаче не ти стигаше. Искам да знам защо.

Тя кимна, остави настрана чашата си и се обърна към него:

— Първо искам да зная нещо друго.

Той сви рамене:

— Кажи какво.

— Аз привличам ли те?

Той присви очи. Докато се чудеше как да отговори, чу собствения си глас да отговаря, като че ли езикът и устните му бяха решили внезапно да функционират независимо от мозъка му. А това не беше, помисли си той учудено, чак толкова лошо.

— По какъв начин?

— По онзи начин.

Изглеждаше, че вселената все още е пълна с чудеса, въпреки че вечният облак, покриващ плътно Фиорина, ги скриваше.

— Ти си твърде директна. Говорейки като човек, страдащ от предразположение към самота — за което вече ти споменах — намирам това за малко повече от объркващо.

— Съжалявам. Това е единственият начин, по който мога да се държа. От дълго време съм в космоса.

— Да — прошепна той, — както и аз.

— Нямам време за усукване. Нямам време за каквото и да било друго, с изключение на това, което е наистина важно. Трябваше да се науча на това.

Той напълни отново двете чаши, взе своята и разбърка съдържанието ѝ, като изучаваше нищо неозначаващите завихрения, които се появиха в течността.

Перките на вентилаторите бяха два пъти по-големи от човешки бой. Така и трябваше да бъде, защото те смучеха въздух от повърхността и го препращаха в нагнетателите, които на три пъти пречистваха мръсния въздух на Фиорина, преди да изтласкат резултата към шахтите и съоръженията. Дори и след това атмосферата не беше идеална. Тя просто беше прекалено мръсна.

Вентилаторите бяха десет — по един за всяка шахта. Осем от тях мълчаха, а останалата двойка ревеше на половин скорост, снабдявайки с въздух западния сектор на комплекса.

Мърфи пееше през респираторната маска, която покриваше носа и устата му и прецеждаше частички от повърхността, преди вентилатора да ги изсмуче. Въглеродните утайки обикновено се натрупваха върху стените на канала. Той ги изгаряше с лазера си и наблюдаваше как вентилатора ги изсмукваше от краката му и ги

отнасяше към филтрите. Това не беше нито най-доброто, нито най-лошото занимание тук. Той не бързаше и полагаше цялото си старание не защото му пукаше или очакваше внезапното появяване на инспектори на Компанията, а защото когато приключеше с каналите, щяха да му дадат някаква друга работа. Затова можеше просто да си чисти възможно най-щателно, за да убива повече време.

Той пееше фалшиво, но с желание.

Изведнъж спря да пее. В нишата вляво от него се беше насъбрала голяма купчина. Така беше в проклетите складове: винаги събираха най-големите остатъци, които филтрите на повърхността изпускаха. Той се наведе и протегна дръжката на метлата да избута навън най-едрото парче. То се помести свободно, съвсем не като буца мръсна утайка.

Беше плоско и гъвкаво. Отначало го взе за стара униформа, но когато го извади в главния канал разбра, че е някаква животинска кожа. Беше тъмно и блестящо, приличаше повече на метално фолио, отколкото на плът. Странно нещо.

Когато го разгъна на пода, видя, че е достатъчно голямо да обгърне двама мъже или едно теле. Какво по дяволите беше...?

Тогава разбра. На Фиорина имаше няколко големи местни животни — жалки, въргалящи се в мръсотията примитивни създания със слаба нервна система и забавени реакции. Вероятно някое от тях е паднало във въздушната шахта и като не е успяло да излезе, е загинало поради липса на храна и вода. Не е могло да използва стълбата, а ревящият вентилатор е представлявал непреодолима бариера. Той побутна празната кожа. Тази изсушена люспа беше всичко, останало от нещастния посетител. Да не говорим колко дълго е лежал в нишата, пренебрегван и незабелязан.

Кожата изглеждаше ужасно свежа, за да е съдържала в себе си старо, отдавна изсушено тяло. Тогава той си спомни за насекомите. Те бяха в състояние да видят сметката на всякаква плът, изпречила се на пътя им. Това беше интересно. Не знаеше, че ядат и кости.

Или може би не е имало никакви кости за изяждане. Може би това е било... каква беше думата? А да, безгръбначно. Нещо без кости. Не беше ли Фиорина дом и на такива животни?

Ще трябва да се поинтересува или по-добре да попита Клеменс. Фелдшерът знаеше. Трябваше да нагъне кожата и да я отнесе в

амбулаторията. Може би е направил някакво откритие, открил е кожата на нов вид животно. Ще се отрази добре в досието му.

Междувременно беше спрял да работи.

Обръщайки се, той изгори няколко купчинки на пода вляво от канала. Точно тогава чу шума. Начумери се, изгаси лазера и включи защитното устройство, като се обърна да погледне зад себе си. Беше почти решил, че въображението му го мами, когато отново го чу — влажен звук, като че ли някой лочеше.

Няколко метра по-надолу по канала имаше една малко по-голяма ниша, използвана преди за склад за провизии и инструменти. Би трябвало сега да е празна и почистена, а провизиите складираны на друго място и инструментите откънати от заминаващия си персонал по поддръжката. Гъргорещият звук обаче се усилваше, колкото по-близо допълзваше той до нишата.

Трябваше да се наведе, за да надникне вътре. Като съжаляваше, че няма достатъчно светлина, той присви очи от отразения блясък в канала. Там нещо се движеше, някаква неясна маса в тъмното. Дали не беше съществото, което си беше съблякло кожата? Ако беше така и ако успееше да го измъкне живо, той със сигурност щеше да получи официална похвала от Компанията. Може би този неочакван принос към замиращата Фиоринска наука щеше да му струва няколко месеца по-малко от присъдата.

Очите му се нагодиха към слабото осветление. Сега вече виждаше по-добре и различи глава върху шия. То усети присъствието му и се обърна към него.

Той замръзна с широко отворени очи. Не беше в състояние да се помръдне.

Внезапно от безформената уста на чудовището бликна тясна струя течност, която удари парализирания затворник право в лицето. Разнесе се свистене на газ, докато плътта се стопяваше под съприкосновението със силно разяждащата течност. Мърфи отстъпи назад, като крещеше и забиваше нокти в разпадащото му се лице.

През стиснатите му пръсти се процеждаше дим и той се олюля, отдалечавайки се от нишата, удряйки се ту в едната, ту в другата стена. Изобщо не мислеше къде отива, къде се намира. Не мислеше за нищо друго, освен за болката. Не мислеше за вентилатора.

Когато попадна под огромните перки, те го надробиха мигновено, разпращайки кръв и парчета плът към металните стени на канала. Бившите му приятели щяха да загубят много време, за да го открият, ако черепа му не се заклеши точно между една от перките и рамката. Това задръстване задейства системата за защита и тя изключи машината. Моторът спря, спряха и перките със стържене. Надолу по главния коридор един бездействащ досега вентилатор се включи автоматично и подхвана работата.

После в страничната шахта отново настъпи тишина, с изключение на далечния, едва доловим шум, който идваше от нишата — едно отвратително скимтене и съскане, което вече нямаше кой да чуе.

Жилището на Клеменс беше луксозно в сравнение със затворническите помещения. То беше по-голямо, а като медик, обслужващ комплекса, той имаше достъп до определени удобства, недостъпни за колегите му на Фиорина. Стаята обаче беше комфортна само в сравнение с другите. И на най-отдалеченото кътче на Земята тя нямаше да е приемлива.

И все пак той съзнаваше необичайното си положение и при тези обстоятелства беше благодарен, доколкото можеше. А съвсем неотдавна обстоятелствата станаха много по-добри от нормалните.

Рипли се размърда под завивките на леглото си, като се протегна и премигна към тавана. От другата страна Клеменс стоеше недалеч от вградените в стената шкафове. Между устните му димеше нарkokлечка, докато той изсипваше нещо тъмно и силно от една метална кутия в чаша. За първи път тя го виждаше без официалната му шапка. Отзад на избръснатия му череп ясно се виждаше щампования код.

Обръщайки се, той видя, че Рипли го гледа и махна към кутията:

— Съжалявам, но не мога да ти предложа нищо за пиене, тъй като взимаш лекарства.

Тя премигна:

— Този път какво?

— Ще се изненадаш.

— Не се и съмнявам. — Рипли се усмихна. — Ти вече ме изненада.

— Благодаря. — Той повдигна чашата към светлината. — Медицинският инструментариум, който Компанията е изоставила, е елементарен, но и донякъде достатъчен. Тъй като не можем да разчитаме на доставка на лекарства, аз трябва сам да комбинирам няколко вида лечение. Програмата, която синтезира спирт за разтриване, може лесно да се нагоди и да произвежда нещо значително по-вкусно. — Сръбна от съдържанието на чашата и изглеждаше доволен от себе си. — Дребно хоби, но си заслужава.

— Ендрюс знае ли? — попита го тя.

— Мисля, че не. Изобщо не съм му казвал. Ако знае, ще ме накара да спра. Ще каже, че се отразява лошо на морала и е опасно, ако другите разберат, че мога да го правя. Тук съм съгласен с него. Само че докато разбере, аз ще продължавам с удоволствие да пренареждам етилови молекули и техните стимулиращи връзки с цел задоволяване на собствените ми нужди. — Той надвесил кутията над друга чаша. — Не се безпокой, ще ти запазя малко за по-късно.

— Много мило от твоя страна!

— Моля, няма защо. В училище бях най-добър по рекомбинативна синтетична химия. — Поколеба се за миг. — Понеже стана дума за учтивост, аз дълбоко оценявам твоето специално внимание към мен, но също така разбирам, че то се прояви точно навреме, за да отклони последния ми въпрос. По най-приятния начин, разбира се. Не искам да си мислиш дори за секунда, че бих постъпил по друг начин. Но проклетият въпрос ме мъчи и не излиза от ума ми.

Тя го изгледа, застанал прав и държащ внимателно чашата в едната си ръка:

— Не разваляй момента.

— Нямам такова намерение, но все пак аз съм медик и си имам своите ангажменти. Пък и честно казано, колкото повече се напругаш да избегнеш въпроса, толкова по-любопитен ставам да разбера защо. Какво точно търсеше в момичето? Защо настояваше толкова да се изгорят телата?

— Разбирам. След като се намирам в леглото ти, смяташ, че ти дължа отговор.

— Ако искаш да ме ядосаш, не е това начинът — отвърна той търпеливо, — но ми дължиш отговор, понеже работата ми е такава и понеже обърнах света, за да ти дам каквото искаш. Това, че си в леглото ми, няма нищо общо. — Усмихна се леко. — Твоята несговорчивост по този въпрос като че ли ще усложни безкрайно бъдещите ни отношения.

Рипли се усмихна примирено и се обърна на една страна.

— Наистина няма нищо. Не можем ли да спрем дотук? Когато бях в безсъзнание, сънувах много лош сън. — Притвори очи от страховития спомен. — Не ми се говори за това. Трябваше просто да се уверя какво я е убило. — Тя погледна към Клеменс. — Нямах представа какъв е бил досегашния ми живот и какво съм преживяла. И най-ужасните ти кошмари ще изглеждат като мъгляви съновидения на невинен петгодишен хлапак. Знам, че никога няма да забравя нищо от това. Никога! Но това не означава, че не се опитвам. Така че ако изглеждам малко алогична или неразумно настоятелна за някои неща, опитвай се да ми угодиш. Повярвай ми, имам нужда от това. Имам нужда някой да се грижи за мен, просто за разнообразие. А за Нют... по отношение на нея направих грешка.

Той прокара палеца си по стената на малката чаша, която държеше, и леко кимна със стиснати устни и с разбиране.

— Да, навярно.

Тя продължи да се взира в него:

— Може би съм направила и друга грешка...

— Каква?

— Сприяелявайки се със затворниците. Физическият контакт. Това е против правилата, нали?

— Със сигурност. Кой беше щастливецът?

— Ти, глупчо.

Клеменс я изгледа несигурно:

— Аз не съм затворник.

— А какво ще кажеш тогава за кода на гърба ти? — попита тя.

Вдигна замислено ръка към тила си.

— Май това трябва да се обясни. Но като че ли сега не е моментът. Извинявай, разваляме нещата, нали? — Бръмченето на интеркома отвлече вниманието му. С извинителен израз на лицето си той отиде да отговори. — Трябва да се обадя. Не ми се разрешава

лукса да не отговарям. Това не е централата на Сорбоната. — Натисна комутатора. Процеди се слаб, лошо възпроизведен глас.

— Клеменс?

Медикът ѝ хвърли примиренчески поглед:

— Да, г-н Арон.

— Ендрюс иска да се явиш във вентилационна шахта 17 във втори сектор. Веднага! Станал е инцидент.

Внезапно разтревожен, той провери дали универсалния, вграден в устройството микрофон, ще предаде достатъчно добре отговора му:

— Нещо сериозно?

— Да, може да се каже, че е сериозно — отвърна му помощникът. — Един от дежурните затворници е насечен. — Високоговорителят рязко изключи.

— По дяволите! — Клеменс пресуши чашата си и я остави на конзолата, обръщайки се към гостенката си: — Съжалявам, трябва да вървя. Служебни задължения.

Рипли леко настръхна, галейки чашата си:

— Разговорът тъкмо беше започнал да ми харесва. За разлика от други неща.

— Как мислиш, че се чувствам аз? — мърмореше той, докато издърпа с трясък един шкаф и започна да вади дрехи.

— Може би трябва да дойда.

Той я погледна отново:

— По-добре недей. Едно е да ни виждат като лекар и пациент на редовни прегледи. Ако забележат, че сме непрекъснато заедно и ти изглеждаш изумително здрава, това може да породя въпроси. При тези момчета колкото по-малко се говори, толкова по-добре.

— Разбирам. Не ми харесва, но разбирам.

Клеменс обу работните си панталони.

— Това са двете неща, които трябва да правиш, за да оцелееш на Фиорина. Освен това мисля, че твоето присъствие няма да се хареса на Управителя Ендрюс. Чакай тук и не се вълнувай. — Той се усмихна успокоително. — Аз ще се върна.

Тя не каза нищо, но беше очевидно, че е нещастна.

Нямаше какво да се преглежда. Господи, помисли си Клеменс докато разглеждаше касапницата във въздухопровода, няма и какво да

се погребва. Причината за смъртта беше очевидна. Върху неподвижния вентилатор имаше толкова кървави петна, колкото и върху стените.

Нещо не се връзваше. Мъжете редовно стъпваха или се докосваха до начупените метални краища и се порязваха или падаха от пътеките или се нараняваха, опитвайки се да плуват в развълнуваните води на залива, но познаваха отблизо потенциалните опасности на древната мина и усърдно ги избягваха. Гигантският вентилатор представляваше такава заплаха, че не беше възможно да я забравиш или пренебрегнеш.

Кое то обаче не означаваше, че нещастният и сега починал Мърфи не се е шлял глупаво наоколо. Може да е тичал или да се е пързлял по мазния канал или просто да е играел с дръжката на метлата и перките. Може би се е подхлъзнал или част от дрехите му са се закачили. Това, разбира се, никога нямаше да узнаят. Нямаше причина да определят двама мъже да чистят праха в канала. Мърфи работеше сам.

Очевидно и Арон мислеше така. Помощникът се взираше мрачно във вентилатора.

— Той беше смахнат. Аз го пратих тук. Трябваше да се досетя, трябваше да пратя някой друг или поне да назнача още някой, по-стабилен от него. — Зад тях затворникът Джуд продължаваше да чисти.

Ендрюс мълчаливо беснееше. Не поради смъртта на Мърфи, а поради обстоятелствата. Това нямаше да говори добре за него. А означаваше и допълнително писмена работа.

— Не се извинявайте, г-н Арон, вината не е ваша. Както изглежда, никой не е виновен, с изключение на самия г-н Мърфи и той си е платил за това. — Той погледна фелдшера. — Вашите заключения, г-н Клеменс?

Фелдшерът сви рамене.

— Не може да се каже много. Причината за смъртта е безспорно явна. Съмнявам се, че се е мъчил. Сигурен съм, че е умрял мигновено.

— Именно. — Арон огледа широко разпръснатите остатъци човешко месо с неприкрито отвращение.

— Опитвам се да скалпя сценария — продължи Управителят. — Нали разбирате, за отчета. Трудно ми е да повярвам, че той просто се е

спянал в толкова явна опасност, в чиято близост дори е работил известно време. Вероятно е бил завлечен?

Клеменс сви устни.

— Не съм нито физик, нито механик да...

— Никой от нас не е, г-н Клеменс — напомни му Ендрюс. — Не ви карам да правите заключения, а само да дадете мнението си по въпроса.

Фелдшерът кимна.

— Мисля, че това може да стане при внезапно нахлуване на въздух. Или промяна в мощността поради особено силно засмукване. Само че...

— Точно така — каза бързо Арон. — И на мен ми се случи почти същото веднъж в другия основен сектор. Стана преди четири години. Винаги казвам на хората да внимават с вентилаторите. Толкова са големи и здрави и стабилни, че човек не може да си представи дори какво е възможно да се случи около тях. — Поклати тъжно глава. — Няма значение какво говоря — никой не ме слуша.

Клеменс се съгласи.

— Така е, само че преди да дойда, проверих програмирането и вентилаторът духаше. Една промяна в мощността би го изпратила нагоре в канала, а не право в перките.

Арон присви очи и мислено сви рамене. Нека Управителят и фелдшерът да намерят причината. Това е тяхна работа. За него нямаше никакво значение. Даде мнението си, направи каквото можа. Съжаляваше за Мърфи, но какво от това, по дяволите? Ставаха и инциденти.

Клеменс се разходи нагоре по канала, изучавайки стените. Кървавите петна постепенно изчезваха.

От лявата страна на тунела имаше една голяма ниша и той клекна, за да я разгледа. Беше типично помощно складово помещение, разчистено отдавна. Вече надигайки се да тръгне, нещо задържа погледа му и той се поколеба.

Изглеждаше като разлята течност, но не кръв. Имаше странно химическо обезцветяване. Обикновено гладката метална повърхност сега беше покрита с дупчици.

Ендрюс мълчаливо застана до него и започна да разглежда нишата.

— Какво е това?

Клеменс се изправи.

— Наистина не знам, но ми изглежда странно. Сигурно си е така от изграждането на комплекса. — Безразличието му беше донякъде пресилено и Управителят го забеляза, като прикова фелдшера с поглед. Клеменс погледна настрани.

— Искам да ви видя в стаята си след, да речем, трийсет минути — каза той твърдо. — Ако обичате, г-н Клеменс. — След това се обърна към търсещата група, която все още събираше останките на умрелия. — Добре. Не искам да прекарвам остатъка от деня тук. Хайде да свършваме и да излизаме, за да може г-н Трой да пусне вентилатора отново и да се върнем към обичайната си работа. — И той започна да подкарва мъжете към изхода.

Клеменс се забави. След като се увери, че Ендрюс е зает с приключването на зловещата чистка, той започна отново да разглежда повредения метал.

В спасителната капсула беше тихо като в гроб. Натрошени конзоли висяха от стените като прикачени с карфици паякообразни. По пода лежаха разпръснати уреди, изтръгнали се от халките си или изсипани от шкафове. Пилотският стол се люлееше под тгъл с поддържащия го стълб подобно на пияна ръкавица.

Само една светлина осветяваше хаотичния интериор. Рипли работеше от другата страна на една избита преграда, като редуваше лазерното длето с по-малко мощни инструменти. Една защитна плоча от сложни съединения се откърти неохотно и разкри отдолу запечатан панел. Тя започна с удовлетворение да работи върху скобите на панела, използвайки специален уред, за да ги махне една по една. Самият панел носеше четлива табела:

ЗАПИСВАЩО УСТРОЙСТВО НА ПОЛЕТА.

НЕ РАЗБИВАЙ ПЕЧАТА!

НЕОБХОДИМО Е СПЕЦИАЛНО ПЪЛНОМОЩНО ISA 445.

След като откъсна и последната скоба, тя извади панела и го постави настрана. Под него, в специално тапицирано отделение с двойни стени лежеше сгушена една черна кутия с гладка повърхност. Отделението беше сухо и чисто без никаква миризма или влага, подсказващи нахлуването на досадната солена вода от залива.

Страничната ключалка леко се плъзна и предната част на кутията падна, разкривайки отчитащи устройства и плоско монтирани бутони под защитната преграда. Тя натисна без да иска едното и няколко сигнални приспособления светнаха мигновено. Тя го докосна отново и те угаснаха.

Кутията излезе без проблеми от отделението. Рипли я постави леко на пулта до осветлението и още веднъж огледа разрушения интериор на спасителното средство, опитвайки се да запомни и да забрави.

Нещо се раздвижи зад нея, дращейки в разкъсаната и разрушена надстройка. Тя панически се извъртя, тъй като погледът ѝ засече някакво движение в тъмнината.

— По дяволите! — извика тя и се отпусна. — Опитваш се да ме уплашиш ли?

С абсурдна момчешка усмивка на лицето си Клеменс стоеше на тесния вход.

— Съжалявам, но звънецът не работи. — Не без напъгане той пристъпи в помещението. — Знаеш ли, ако се мотаеш наоколо без придружител, наистина ще вбесиш Управителя. Каквото и да си намислила, няма да е в твоя полза той да ти бъде враг.

— Да върви по дяволите. Какво стана с инцидента? — Тонът ѝ беше напрегнат, а изражението на лицето — сериозно.

— Боя се, че е лош. — Той се облегна на някакви дрънчащи жици, но бързо се отдръпна, тъй като имаше опасност те да го омотаят. — Един от затворниците е убит.

— Как? — Тя изглеждаше загрижена.

— Не особено приятно. Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

Тя се раздвижи леко:

— Ако се страхуваш, че ще припадна в ръцете ти, не съм такъв човек.

— Така си и мислех. Просто ти давам избор. Станало е в една от функциониращите въздушни шахти. — Той поклати глава при

спомена. — Нещастният глупак се е нахакал на двуметров вентилатор, работещ на висока скорост. Раздробил го целия. Трябваше да го изчегъртаме от стените.

— Схващам картинката. Случва се.

— Не и тук. Ендрюс е побеснял. Ще трябва да изпраща отчет.

— По комуникационния лъч ли?

— Не, няма нужда да се харчи. Сигурно ще замине със следващия кораб.

— Тогава за какво се тревожи? Никой няма да го прочете с месеци.

— Трябва да познаваш Управителя, за да го разбереш. Той приема всичко много лично.

— Това е лошо за него, особено при сегашната му работа.

Клеменс кимна замислено:

— Намерих нещо на мястото на инцидента, малко встрани от случилото се. Някакъв знак, нещо изгоряло на пода. Металът беше обезцветен, с подутини. Много приличаше на онова, което ти откри върху криогенния цилиндър на момичето.

Тя го погледна втренчено, без да мига, а лицето ѝ беше непроницаемо и не издаваше нищо.

— Виж какво, аз съм на твоя страна — обясни фелдшерът, след като тя не проговори. — В каквото и да си се забъркала или се опитваш да направиш, аз искам да помогна. Само че искам да знам какво става или поне какво смяташ, че става. Може би ще успееш да направиш сама това, което си замислила. Не мога да те накарам да ми разкажеш всичко, но си мисля, че мога да помогна и да те улесня. Имам достъп до съоръженията, а ти нямаш. Имам някои познания, които ти нямаш. Няма да се намесвам и ще разчитам изцяло на твоята преценка, понеже нямам дори представа какво си намислила.

Тя се замисли, преценявайки нещата, докато той я гледаше.

— Аз едва те познавам. Защо трябва да ти се доверявам?

Той се насили да пренебрегне обидата, знаейки, че във възражението няма нищо лично.

— Просто така. Само защото без нечия помощ ще ти бъде много трудно, каквото и да се опитваш да правиш. Аз също едва те познавам, но искам да те следвам.

— Защо? Защо го правиш? Според твоето собствено признание ти нямаш никаква представа какво става и какви са рисковете.

Той се усмихна окуражително.

— Може би смятам, че те познавам малко по-добре, отколкото ти мислиш, че ме познаваш.

— Ти си луд.

— Това пречка ли е за това, което правиш?

Рипли не можа да сдържи усмивката си.

— Май че е точно обратното. Е, добре. — Постави черната кутия точно пред очите си. — Трябва да разбере какво се е случило в спасителната капсула, защо сме били изстреляни от кораба, когато сме спели дълбоко. Ако наистина искаш да ми помогнеш, намери ми компютър с възможности за аудио и сензорно интерпретиране, за да разчета записа на полета.

Клеменс се двоумеше:

— Тук нямаме такова нещо. Компанията откъсна всички сложни кибернетични машини и ни остави само основни програми за диалог или такива, записани в постоянната памет. — Усмихна се горчиво: — Предполагам, че не са искали тълпа тъпи затворници да се занимават със скъпите им машинарии.

— Ами Бишоп?

— Бишоп? — Той се намръщи.

— Дроидът, който катастрофира заедно с мен.

— Беше проверен и изхвърлен като ненужен.

— Нека аз да преценя това. — В гласа ѝ се появи нотка на загриженост. — Компонентите му не са били демонтирани, нито смачкани, нали?

— Казах ти: никой тук не е толкова умен, за да направи първото, нито пък има някаква причина да си хаби енергията за второто. От него са останали по-малко парчета, отколкото от убития затворник, но не чак толкова дребни. Да не искаш да ми кажеш, че смяташ да ги използваш?

— Добре, няма да ти казвам. Къде е той?

Клеменс изглеждаше примирен:

— Ще ти покажа вярната посока, но се страхувам, че не мога да ти правя компания. Имам делова среща. Ще внимаваш, нали?

Тя не изглеждаше разтревожена:

— Ако не бях свикнала да внимавам, досега да съм умряла
двайсет пъти.

ШЕСТА ГЛАВА

Производството на свещи беше нещо повече от хоби. Докато запечатаната и самоподдържаща се ядрена електростанция генерираше енергия, която беше повече от достатъчна да се осветява целия комплекс, ако някой сметнеше това за необходимо, тя обаче не даваше никаква преносима енергия. Презареждащите се лампи бяха рядко и безценно удоволствие. В края на краищата техниците на Компанията, чиято задача беше да решат какво до отмъкнат и какво да оставят след себе си, съвсем логично бяха решили, че на затворниците няма да им се иска да скитат по повърхността на Фиорина през нощта. В рамките на бившата мина ядрената електростанция даваше всичката необходима светлина. И тъй като ядрените електростанции бяха безотказни, нямаше никаква нужда да се мисли по въпроса, нито пък да се осигури резервен вариант в случай на нужда.

Обаче имаше запаси, скрити от миньорите или забравени от евакуационните техници на дъното на шахтите, от които са били извадени милиони тонове руда. Запаси, които можеха да направят живота на затворниците и персонала малко по-приятен. Имаха много време, за да търсят. Липсваше им само достатъчно преносимо осветление.

С правенето на свещи този проблем се решаваше, а и обитателите на Фиорина имаха с какво да се занимават. В склада имаше достатъчно от специалния восък — един от онези насипни запаси, които не си струваше да се изпращат никъде и които първоначално са били използвани за правене на пробни калъпи за новите съоръжения. Лазер под управлението на компютърна система за проектиране и производство моделираше детайла и ецваше восъка, който после се напълваше с пластмаса или въглеродна смес и — ето! — получаваше се резервен детайл. Не бяха нужни никакви машини, никаква тежка продължителна работа със стругове и фрезмашини. След това специалният восък можеше да се стопи и да се използва няколко пъти.

Затворниците нямаха нужда от нови части. Съоръжението, необходимо за тяхното оцеляване, беше снабдено с всичко нужно и функционираше отлично без техните грижи. Затова те правеха свещи.

Свещите трептяха ярко и жизнерадостно по време на работа, висяха на групи от тавана, проблясваха в стъклените форми, които затворниците сами си бяха направили. Индустриалният восък на една високоразвита цивилизация служеше отлично за имитиране усилията на една технология на възраст хиляди години.

Затворникът Грегор помагаше на Голик, Богс и Рейнс да натъпчат специалните свръхдебели свещи за осветление в огромните си раници. Включването на няколко внимателно подбрани примеси позволяваше на тези свещи да запазят формата си и да горят дълго. Затворниците нямаха никакъв друг избор, освен да ги използват, тъй като Ендрюс нямаше да позволи да си светят с незаменимите преносими лампи при несериозни занимания.

Не че на мъжете им пукаше много от това. Може би технологията беше примитивна, но нямаше кой знае каква разлика в качеството на осветлението от свещи и на това от няколкото им скъпоценни презареждащи се енергийни клетки. Светлината си е светлина, а на Фиорина свещи изобилстваха.

Голик ту набутваше тумбести свещи в раницата си, ту набутваше храна в устата си. Частички храна падаха от устните му в раницата и Рейнс го гледаше с отвращение.

— Готово — Грегор повдигна една от издутите торби. — Това ти стига. Голик, не се мотай! Каква е тая идиотска храна? Не е опакована както трябва. — Обектът на думите му се усмихна безизразно и продължи да тъпче храна в устата си.

Богс го изглежда с неприязън.

— Какво ли, по дяволите, прави той както трябва?

— Яде. Това го прави страхотно — изсумтя Рейнс.

На вратата се появиха Дилън и затворникът Джуниър.

— Здравей, Голик — измърмори големият мъж.

Затворникът, към когото се обърна, погледна нагоре и отговори с полупълна, дъвчеща уста:

— Да?

— Ще запалиш свещ за Мърфи, нали?

Храна се разсипа от устата му, когато Голик се ухили утвърдително:

— Естествено! Ще запаля хиляда. — Внезапно той се разтъжи: — Той ми беше добър приятел. Никога не се е оплаквал от мен, нито веднъж! Аз го обичах. Наистина ли главата му е пръсната на милиони парчета? Така поне казват.

Дилън им помогна да нахлузят издутите раници и плесна всеки от тях по рамото, след като провери индивидуалното му оборудване.

— Внимавайте там долу. Имате добри карти — използвайте ги. Ако намерите нещо полезно и голямо за донасяне, добре е да отбележите къде се намира, за да може следващият екип да го открие. Спомням си, преди четири години няколко момчета изкопаха личното скривалище на някакъв миньор, пълно с консерви — достатъчно, за да подсладят кухнята месеци напред. Само че не го отбелязаха правилно и ние никога не го открихме отново. Може вие да сте щастливците.

Богс издаде неприличен звук и наоколо се чу кискане.

— Това бях аз. Винаги съм късметлия.

— Добре тогава — отстъпи настрана Дилън. — Тръгвайте и не се връщайте без нещо, което си струва. И внимавайте с онези стометрови вертикални шахти!

Големият мъж остана да наблюдава как изчезват във входния тунел и ги проследи с поглед, докато разстоянието и завоите не задушиха светлината им. След това той и Джуниър се обърнаха и повлякоха крак в посока към залата за събрания. Чакаше го достатъчно работа.

Жилището на Ендрюс беше просторно, макар и обзаведено в спартански стил. В качеството си на Управител той получи квартирата, която е принадлежала на шефа на мината. Разполагаше с много стаи, в които да се шири, но с недостатъчно мебели, с които да запълни значителното пространство. Не притежаваше особено въображение, нито пък беше склонен да изпада в мегаломания, така че беше запечатал повечето от стаите и се беше ограничил в три: по една за поддържане на хигиената, за спане и за посрещане на гости.

В момента беше ангажиран с последната дейност, тъй като седна от другата страна на скромното бюро срещу единствения си фелдшер.

Клеменс представляваше проблем. От техническа гледна точка той беше затворник и трябваше да бъде третиран като останалите. Само че никой — включително и Управителя — не оспорваше необикновеното му положение.

Той печелеше повече от всеки друг затворник, макар че беше нещо по-малко от един свободен човек и нещо повече от един чиракуващ пазач. И нещо по-важно: те разчитаха на него за услуги, които никой друг не можеше да окаже. Същото правеха Ендрюс и Арон.

Клеменс също така превъзхождаше интелектуално останалата част от затворническото население. При липсата на блестящи разговори на Фиорина Ендрюс ценеше това му качество толкова, колкото и медицинските му способности. Разговорите с Арон не бяха по-стимулиращи от тези с едно дърво.

Трябваше обаче да внимава. Нямаше да е добре за Клеменс, нито за който и да е друг затворник, да придобие прекалено високо мнение за себе си. Когато се срещаха, двамата мъже се обръщаха един към друг изключително учтиво, като думите, които си разменяха, сякаш играеха валс толкова внимателно, колкото две раздразнени гърмящи змии. Клеменс непрекъснато се опитваше да разшири независимостта си, а Ендрюс да му я ограничи.

Чайникът се надвеси над чашата на фелдшера и от него потече чай.

— Захар?

— Благодаря — отговори Клеменс. Управителят подаде пластмасовата захарница и гледаше, докато гостенинът му загребваше белите кристалчета.

— Мляко?

— Да, ако обичате.

Ендрюс плъзна консервата през масата и се наведе умишлено напред, докато Клеменс разреждаше тежката черна течност.

— А сега ме слушай, говедо такова — нежно и по братски информира госта си Управителят. — Ако ме прецакаш още веднъж, ще те насека на две.

Фелдшерът остави консервата с мляко настрана, вдигна чашата си с чай и тихо започна да бърка. В мъртвата тишина, която последва, шумът от лъжицата, чукаща методично по вътрешните стени на

пръстената чаша, изглеждаше толкова силен и преднамерен, колкото бухването на чук върху наковалня.

— Не съм сигурен, че разбирам за какво става дума — каза той накрая.

Ендрюс се облегна назад в стола си, а очите му пронизаха госта му.

— Точно в седем часа получих отговор на отчета ми от Мрежата. Мога да отбележа, че доколкото съм осведомен, това е първата приоритетна връзка на високо равнище, която комплексът е получавал някога. Дори когато на Фиорина работеше мината и функционираха пречистващи операции, не сме били удостоявани с тази чест. И знаеш ли защо?

Клеменс отпи от чая си.

— Приоритетните връзки на високо равнище трябва да минат през субпространството, за да се справят с проблема на времето, а това струва скъпо. — Ендрюс поклати глава. — Повече, отколкото аз или ти можем да си представим.

— Защо си го изкарваш на мен?

— Заради тази жена. — Ендрюс беше явно разтревожен. — Искат да се грижим за нея. Дори повече. Дадох ми да разбера, че тя е от най-висок приоритет. Всъщност от тази връзка останах с впечатлението, че цялата операция тук ще изчезне в черна дупка, ако не запазим тази жена жива и здрава до пристигането на спасителния екип.

— Защо?

— Надявах се ти да ми кажеш. — Управителят се втренчи в него. Клеменс внимателно постави празната си чаша на масата.

— Виждам, че е време да бъда напълно откровен с вас, сър.

Ендрюс се наведе нетърпеливо напред. Фелдшерът се усмихна извинително:

— Не знам абсолютно нищо.

След кратка пауза лицето на Ендрюс потъмня.

— Радвам се, че намиращ това за смешно, Клеменс. Доволен съм, че се забавляваш. Бих искал да кажа същото и за себе си. Нали знаеш какво означава такава връзка?

— Слага ви таралеж в гащите? — каза Клеменс мило.

— Слага на всички ни таралеж в гащите. Ако се провалим и тази жена се нарани или нещо подобно, ще ни пратят да уреждаме сметките си в ада.

— Тогава няма да плащаме никаква компенсация, понеже още сега всички живеем в него.

— Майтапи се колкото искаш, обаче чувството ти за хумор ще се изпари, ако ѝ се случи нещо лошо и нечий присъди се удължат.

Клеменс стана малко по-сериозен:

— Толкова ли са загрижени?

— Бих ти показал записа от връзката, ако това не нарушаваше правилата. Затова трябва да ми повярваш.

— Не разбирам за какво е целият този шум — каза той откровено. — Явно е преживяла доста, но и други са преживявали трагедии в дълбокия космос. Защо Компанията се интересува толкова от нея?

— Нямам представа. — Ендрюс сви пред гърдите си ръце с преплетени пръсти. — Защо ѝ позволи да излезе от амбулаторията? Това нейно излизане има някаква връзка с инцидента с Мърфи. Готов съм да се обзаложа за това на пенсията си. — Плесна с длани по бюрото: — Така става, когато някой от тия тъпи кучи синове се разхожда надървен наоколо. Защо не я държа изолирана, без да я вижда никой?

— Нямаше причина за това. Беше здрава, можеше да се движи и искаше да излезе. Нямах нито причина, нито пълномощия да я задържах. — Преднамерено сдържаното поведение на Клеменс започна да го напуска. — Аз съм доктор, а не тъмничар.

Лицето на Управителя се изкриви:

— Не ми ги разправяй тия. И двамата знаем точно какъв си.

Клеменс стана и тръгна към вратата. Ендрюс разплете отново пръсти и този път удари с тежък юмрук по масата:

— Сядай! Все още не съм те освободил.

Фелдшерът отговори, без да се обръща, като се бореше със себе си да запази самообладание:

— Имах впечатлението, че съм тук по ваша покана, а не по официална заповед. Мисля, че в момента ще е най-добре, ако си тръгна. Точно сега ми е много неприятно да съм близо до вас и ако

остана, може да кажа или да направя нещо, за което после да съжалявам.

— Нима? — Ендрюс се престори на уплашен. — Но това е чудесно! Кажете ми, г-н Клеменс, как точно искате да ви разкрия? Въпреки че навсякъде другаде досието ви е обществено достояние, досега тук, на Фиорина, никой не знае подробностите за вашия живот. Тази персонална привилегия улеснява работата ви със затворниците и ви дава едно нестабилно, но все пак действително високо положение между тях. Това лесно може да се поправи и ако стане така, предполагам, че животът ви тук няма да е толкова приятен. — Той изчака, за да стигнат думите му до съзнанието на госта, преди да продължи. — Какво? Никакъв остроумен отговор? Никаква презрителна забележка? Да разбирам ли от вашето мълчание, че вие бихте предпочели мръсното ви минало да не става тема за общи разговори тук? Разбира се, можем и да не спрем дотук. Може би искате да обясня подробностите от жалката ви история на вашата пациентка и нова приятелка лейтенант Рипли? За да извади поуки лично за себе си, разбира се — само за да ѝ помогна да се ориентира и разпредели оставащото ѝ време тук по-подходящо. Не искаш? Тогава сядай, по дяволите.

Без да каже дума, Клеменс се обърна и седна отново на мястото си. Сякаш изведнъж се състари. Изглеждаше като човек, който наскоро е изгубил нещо ценно и няма никаква надежда да си го възвърне.

Ендрюс изгледа госта си замислено.

— Винаги съм бил откровен с теб. Мисля, че това е добра политика, особено в обкръжение като нашето тук. Затова смятам, че няма да се разстроиш или изненадаш особено, когато ти кажа, че не ми харесваш.

— Не — промърмори Клеменс с тих и равен глас. — Не съм изненадан.

— Не ми харесваш — повтори Управителят. — Ти си непредвидим, нагъл и може би опасен. Имаш някакво образование и без съмнение си интелигентен и затова представляваш по-голяма заплаха, отколкото обикновения затворник. Поставяш всичко под съмнение и се усамотяваш твърде често, а това винаги е лош знак. Доста време се задържах на тази работа и говоря от опит. Винаги знам от какво да се пазя. Типичният затворник се бунтува, понякога убива,

но сериозните проблеми се създават от тихите и интелигентните. — Той замълча за момент, размишлявайки. — Ти обаче беше назначен на този пост и аз трябваше да го преглътна. Искam само да ти кажа, че ако нямах нужда от медик, нямаше да ти позволя да припариш и на светлинни години оттук.

— Много съм ви благодарен.

— Клеменс, защо не опиташ нещо ново и наистина различно? Опитай да задържиш сарказма за себе си. — Той леко се размърда върху стола. — Сега ще те попитам още веднъж. Като равен с теб в интелектуално отношение. Като някой, когото можеш да уважаваш, макар и да не харесваш. Като човека, който в крайна сметка отговаря за безопасността и здравето на всеки един тук, включително и на теб самия. Има ли нещо, което трябва да знам?

— Относно какво?

Ендрюс бавно преброи до пет, преди да се усмихне:

— Относно жената. Не си играй повече с мен! Мисля, че достатъчно ясно обясних моята позиция — както лична, така и професионална.

— Защо трябва да знам нещо повече за нея от това, което е очевидно?

— Защото прекарваш всяка свободна секунда с нея. Освен това имам подозрения, че не всичките ти грижи имат медицински характер. Прекалено много ѝ угаждаш, а това не се вменява в личностния ти профил. Току-що сам каза, че тя е достатъчно добре да се движи сама. Да не мислиш, че съм сляп? Да не мислиш, че щях да получа поста, ако не бях в състояние да забелязвам и най-малките отклонения от нормалното? Отклонения на отклонилите се — промърмори последните думи на себе си.

Клеменс каза с въздишка:

— Какво искате да знаете?

— Така е по-добре — кимна одобрително Ендрюс. — Тя казвала ли ти е нещо? Не лично за себе си — тя изобщо не ме интересува. Потъвайте колкото искате в споделяне на сладки спомени, това не ме засяга. Имах предвид дали ти е казвала нещо от професионална гледна точка. Откъде е? Каква е била мисията ѝ или каква е сега? И най-вече какво, по дяволите, правеше в една спасителна капсула с някакъв разбит андроид, едно удавено шестгодишно дете и мъртъв ефрейтор и

къде, по дяволите, е останалата част от екипажа? И в тази връзка, къде, по дяволите, е нейният кораб?

— Каза ми, че е част от пострадала бойна група. Последното, което си спомня, е, че се е готвила да потъне в дълбокия сън. Тогава морският пехотинец е бил жив все още и криогенния цилиндър на момичето е функционирал нормално. По мое мнение момичето се е удавило, а морският пехотинец е починал при катастрофата на капсулата. Мисля, че останалото е поверителна информация. Не съм я притискал за повече информация. Но както знаете, тя наистина има ранг на лейтенант от морската пехота.

— Това ли е всичко? — настоя Ендрюс.

— Да. — Клеменс изучаваше празната си чаша.

— И нищо повече?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Напълно. — Фелдшерът погледна нагоре и посрещна твърдо очите на по-стария мъж.

Погледът на Ендрюс се спусна към ръцете му и той проговори през стиснати зъби. Беше ясно, че има още нещо, което фелдшерът не му казваше, но тъй като не можеше да приложи физическо насилие, не беше в състояние да направи нищо. А и физическото насилие не даваше резултат при хора като Клеменс, чиято вътрешна съпротива не му позволяваше да признае, че не му е останала никаква гордост, която да защитава.

— Изчезвай оттук!

Клеменс се изправи и, без да каже дума, за втори път се отправи към вратата.

— И още нещо. — Фелдшерът се спря, погледна назад и видя, че Управителят го гледа внимателно. — Ежедневието тук ми доставя удоволствие. Също и на теб. В закодираната монотонност има голяма доза успокоение. Няма да позволя тя да се наруши. Систематичното повтаряне на познати задължения е най-добрият и безопасен наркотик. Няма да позволя животните да се развълнуват. Нито от жена, нито от произшествия. Нито пък от теб.

— Както кажете — съгласи се Клеменс.

— Не си тръгвай с никакви идейки. Подходът на независимите действия не струва нищо на Фиорина. Не мисли прекалено много. Ще

навреди на положението ти в нашето малко общество и най-вече пред мен. Само ще се опариш. По-добре е изобщо да не забравяш дългосрочните си цели. Лоялността ти трябва да е към задълженията тук и към работодателя ти, а не към някакви непознати или към някакви заблудени идеи, които издигах на основата на собственото ти отегчение. Тя скоро ще си замине, а ние ще останем тук — ти и аз, Дилън и Арон и всички останали. Всичко ще си бъде така, както беше преди капсулата да катастрофира. Не рискувай завидното си положение заради една временна абстракция. Разбираш ли ме?

— Разбирам. Добре се изразихте. Дори за човек като мен.

Ендрюс продължи да размишлява притеснено:

— Не искам неприятности с работодателите ни. Не искам никакви неприятности. Получавам заплата, за да не допускам никакви неприятности. Присъствието ни тук не е... особено приятно за някои социални елементи там на Земята. До инцидента не сме имали друг смъртен случай, освен по естествени причини, от деня, в който тази група пое задълженията си на пазачи от своите предшественици. Знам много добре, че не е могло да се предотврати, но все пак не изглежда добре в досието. А аз не обичам да изглеждам зле, г-н Клеменс. — Той се втрени, във фелдшера. — Схващате ли за какво ви говоря?

— Абсолютно, сър.

Ендрюс продължи да говори:

— Всеки момент ще пристигнат корабите за освобождение и доставка. Междувременно не изпускайте от очи лейтенанта и ако забележите нещо... потенциално обезпокоително, знам, че мога да разчитам на вас да ме уведомите незабавно. Така ли е?

— Така е — кимна Клеменс леко.

Макар и успокоен само донякъде, другият мъж не можеше да измисли какво повече да каже.

— Добре тогава, разбрахме се. Лека нощ, г-н Клеменс.

— Лека нощ, г-н Управител. — Затвори вратата тихо зад себе си.

Вятърът на Фиорина се засилваше и намаляваше, като се превръщаше ту в дразнещ зефир, ту в стихийна буря, но никога не спираше. Постоянно шеташе из залива и разнасяше острата миризма на солена вода към външните секции на комплекса. Понякога бурите и

теченията довличаха по-непознати благоухания от дълбочината на морето и ги изпращаха завихрени надолу по въздушните шахти. Те се промъкваха през пречиствателната инсталация и напомняха на мъжете, че светът, който обитаваха, беше чужд за жителите на далечната Земя и би ги унищожил, ако можеше.

Хората излизаха, но рядко, и предпочитаха познатата обстановка на огромния комплекс пред потискащия простор на мрачния пейзаж. Нямаше и какво да гледат, освен тъмните вълни, които се разбиваха върху черния пясъчен бряг, и нищо не им напомняше за света, който някога са познавали. Това беше добре. Такива спомени бяха по-болезнени и от най-тежкия физически труд.

Водата беше студена и в нея живееха миниатюрни, отвратителни същества, които хапеха. Понякога някои от мъжете решаваха да отидат за риба, но то беше по-скоро за духовна, отколкото за истинска храна. Вътре беше топло и сухо. Вятърът беше далечна фалшива музика, която можеше да се пренебрегне. Понякога обаче трябваше да се излезе и тогава екскурзиите бяха неизменно кратки и се провеждаха набързо.

В случая беше тъкмо обратното. Фигурата се движеше сред планината от остатъци внимателно и замислено. Рипли крачеше по повърхността на огромната яма, а очите ѝ фиксираха неравностите по нея. Първоначалният изкоп беше запълнен с изхвърлени счупени машини. Тя си проправяше път през масивни машинни компоненти, надупчени цистерни от складовете, износени фрези, големи колкото малки камиони, ярко боядисани гроздове от стари жици и ръждясали тръби.

Вятърът шибаше лицето ѝ и тя стискаше здраво яката на костюма, който ѝ беше намерил Клеменс. Пейзажът от развалени механизми изглеждаше безкраен и студът започваше да прониква в мускулите ѝ, като забавяше движенията и пречеше на сетивата ѝ.

Не ѝ пречеше обаче чак дотолкова, че да не забележи скъпите сребърни влакна, стърчащи изпод една по-малка купчина наскоро изхвърлен боклук. Тя коленичи и започна да разравя боклуците, повдигайки развалени части и торби с боклук настрани, за да разкрие...

Бишоп.

Или по-точно, това, което беше останало от него. Частите на андроида бяха разпръснати измежду другите боклуци и трябваше да копае и да сортира още един час, преди да се увери, че е измъкнала всичко, което можеше да се използва.

Опита се още сега и на място да постави правилно частите. Резултатът беше не просто отчайващ, а направо жалък. По-голямата част от лицето и долната челюст липсваха, изпочупени до неузнаваемост в капсулата или изгубени някъде измежду купищата боклуци навън. По някакъв начин бяха оцелели непокътнати парченца от врата, лявото рамо и гърба. Освен тях имаше елементи от сензорната система, които се бяха разпилели или се бяха откъснали от външната обвивка.

Мрачна и самотна, тя започна внимателно да ги опакова в сака, който беше донесла.

Точно тогава една ръка се уви около врата ѝ и се вкопчи в рамото ѝ. Появи се друга ръка, която се провираше трескаво между краката ѝ и я милваше доста грубо. Пред нея се появи мъж, който се беше ухилил, но изражението му не беше весело.

Рипли се освободи с вик от ръцете, които я държаха. Сепнатият затворник просто зяпна, когато юмрукът ѝ се стовари в лицето му, а кракът ѝ между бедрата му. Докато той се превиваше, се появи затворникът Джуниър и като я прегърна с дебелиите си ръце, повдигна я от земята под насърчителния кикот на останалите и я хвърли с разтворени ръце и крака върху една ръждясала тръба. Другите мъже се доближиха с блестящи очи, а миризмата на телата им беше по-силна от миризмата на сол.

— Спрете!

Грегор се обърна и след като примижавайки, разпозна силуета, притвори очи. Дилън! Насили се да се усмихне:

— Скачай в лодката, човече! Искаш ли да си пръв?

Гласът на Дилън беше тих и зловещ:

— Казах да спрете!

С цялата си тежест върху задъхващата се Рипли, Джуниър се озъби през рамо:

— Ей, какво ти става бе, човек?

— Грешно е!

— Майната ти!

Тогава Дилън се нахвърли с поразяваща бързина. Двамата мъже отзад се изтърсиха тежко на земята. Джуниър се завъртя и посегна с юмрук като огромен чук към противника си, опитвайки се да го удари, но той се извъртя, удари го в стомаха и грабна една метална пръчка. Джуниър се олюля и се опита да се отдръпне, но прътът се стовари върху главата му. Вторият удар беше по-силен и той се строполи като камък.

Другите приклекнаха и Дилън размаха пръта отново, за да ги накара да се замислят. После се обърна към Рипли със сериозно изражение.

— Добре ли сте?

Тя се изправи, все още дишайки тежко:

— Да, нищо не ме боли, освен душата.

— Вървете си. Аз ще се позанимая с някои от братята — каза той, посочвайки към тях. — Имаме да обсъждаме някои въпроси на духа.

Тя кимна, повдигна чантата си с Бишоп и тръгна обратно към входа. Когато минаваше покрай мъжете на земята, Грегор вдигна погледа си към нея. Рипли го удари право в устата и, чувствайки се по-добре, продължи по пътя си.

СЕДМА ГЛАВА

Има нощ, която е тъмна. Там е жестоката празнота на сънищата, чийто светлини са само въображаеми. Отвъд всичко това е пустотата, съвсем слабо осветявана от милиони трилиони ядрени пещи.

Истинската тъмнина, пълното отсъствие на светлина, мястото, където скитащият фотон е толкова импотентен, колкото една атомна аномалия, се намира дълбоко в земята. „В пещери, неизмерими за човека“, както се казва в един напевен стих. Или пък в онези пукнатини и процеци, които създава човек, за да извлича богатството на планетата.

Едно малко, но само по себе си богато ъгълче на Фиорина беше надупчено от такива изкопи, които го кръстосваха и пресичаха като елементите на голям невидим пъзел, и общите им контури можеха да се представят само по записките, оставени от миньорите.

Богс вдигна високо импрегнираната си с восък факла и я размахна, докато Рейнс палеше една свещ. За тези мъже тъмнината не беше нещо, от което да се страхуват, а по-скоро отсъствие на светлина. Освен това в тунелите беше ужасно горещо.

Рейнс остави свещта с ярък пламък на пода до стената. Зад тях се простираше цяла редица от подобни пламъчета надалеч в тъмнината, като скицираше пътя, по който бяха минали, и обратния път към обитаваната част на комплекса.

Голик седна и се облегна на една врата, изрязана в твърдата скала. На нея имаше табела, смачкана и избеляла от машините и времето:

СМЕТИЩЕ ЗА ТОКСИЧНИ ОТПАДЪЦИ.

РАЙОНЪТ Е ХЕРМЕТИЧЕСКИ ЗАПЕЧАТАН.

ЗАБРАНЕНО ЗА НЕУПЪЛНОМОЩЕНИ ЛИЦА.

Изследователите бяха съгласни с това. Нямаха никакво желание да бъдат упълномощавани.

Рейнс беше разгънал картата пред краката си и беше приклепнал, изучавайки линиите и шахтите на светлината на факлата. Картата представляваше сложна плетеница от вертикални и хоризонтални линии. Имаше стари и сравнително нови шахти, запълнени и току-що разкопани дупки, проходи под тъгъл встрани и с по-малък диаметър за специални съоръжения. Да не говорим за хилядите пресичащи се въздухопроводи. Различните цветове означаваха различни неща.

Многобройните по-раншни експедиции даваха на затворниците известна представа за това какво да очакват, но винаги съществуваше възможността всеки нов екип да се натъкне на нещо неочаквано. Изгубен байт в паметта на компютъра можеше да измести някоя бездънна шахта на десет метра встрани или в различен тунел. В най-добрия случай картата беше само за подсказване. Затова те напредваха внимателно и се доверяваха на собствените си сетива, а не на остарели разпечатки.

Богс се надвеси също над скицата.

— Колко? — Въпреки че говореше тихо, гласът му отекна надолу по гладките стени на коридора.

Рейнс свери отново картата с данните от преносимия си компютър.

— С това стават сто осемдесет и шест.

Спътникът му изсумтя:

— Аз викам да спираме и да се връщаме.

— Няма да стане — Рейнс посочи към привидно безкрайния тунел, който се простираше пред тях. — Трябва да изследваме това разклонение докрай или Дилън ще ни смаже.

— Това, което не знае, не го дразни. Аз няма да му кажа. А ти, Голик? — Третият член на триото ровеше в торбата си. Като чу името си, той погледна нагоре и издаде тих, като че ли въпросителен звук. — Така си и мислех.

Голик отиде до една антична машина за цигари. С ритник счупи ключалката, издърпа вратата и започна да тъпче запазени наркоклечки в торбата си. А през цялото време, естествено, дъвчеше.

На повърхността шумът нямаше да се чува толкова, но в ограденото пространство и пълната тишина в тунела шумното дъвчене

на третия мъж резонираше като огромна, недостатъчно смазана машина. Богс се възмути:

— Не можеш ли да дъвчеш със затворена уста? Или да гълташ тоя боклук? Опитвам се да разбера колко е голям този участък и да решим дали е законен склад на отрови или нечий личен миньорски склад и не мога да мисля при този проклет шум, който вдигаш!

Рейнс прошумоля с картата неодобрително:

— Това, че сме далеч от другите, не означава, че трябва да пренебрегваме правилата. Забранено ти е да ругаеш!

Богс присви устни:

— Съжалявам. — Взря се свирепо в Голик, който съвсем естествено не му обърна внимание. Накрая се надигна и започна да оглежда тунела. — Вече обиколихме този участък веднъж и това е достатъчно. Колко бяха свещите? — От пода не дойде отговор. — Рейнс, колко са свещите?

Колегата му не слушаше. Вместо това той се чешеше ожесточено. Силното му изнервяне нямаше нищо общо с дървениците, а те и без друго не живееха в шахтите. Беше толкова необичайно и нетипично, че дори Голик уплашено отклони вниманието си от храната. Богс се втренчи обратно по пътя, откъдето бяха дошли.

Една по една свещите, които трасираха обратния им път към повърхността, угасваха.

— Майната му, какво предизвиква това?

Голик присви устни, забърсвайки трохите от устата си с опакото на ръката.

— Не трябва да ругаеш!

— Я млъкни! — Не страх... в тунелите няма от какво да се страхуваш... а тревога се прокрадна в гласа на Богс. — Нищо че казвам „майната му“, това не е против Господ!

— Откъде знаеш? — промърмори Голик с почти детско любопитство.

— Защото го попитах последния път, когато разговаряхме, и той каза, че това не е против него. Сега млъквай.

— Дилън ще писка, ако се върнем без нищо — каза Голик. Мистерията го правеше приказлив. Богс реши, че беше за предпочитане, когато другият мъж не правеше нищо, а само ядеше.

— Нека да си писка. — Той изчака Рейнс да запали друга факла. Голик с нежелание загъна остатъка от храната си и се надигна. И тримата се вгледаха надолу по тунела, откъдето бяха дошли. Каквото и да гасеше свещите им, то оставаше невидимо.

— Трябва да е вятър от отдушниците. Обратно течение от най-близкия вентилатор. А може и да е буря на повърхността. Знаеш какво предизвикват онези пориви към повърхността. По дяволите! Ако всички свещи угаснат, как ще разберем къде сме?

— Все още имаме картата — Рейнс прокара пръсти по коравата хартия.

— Разчиташ на това да ни върне?

— Е, не съм казал това. Имам предвид, че не сме се загубили, а просто сме се заблудили.

— Аз не искам да се заблуждавам и не искам да кисна тук повече, отколкото е абсолютно необходимо.

— Нито пък аз — примирено въздъхна Рейнс. — Знаете какво значи това: някой трябва да се върне и да ги запали отново.

— Освен ако не искаш да си тръгнем сега? — попита Богс с надежда в гласа.

Рейнс успя да се усмихне:

— Хм-м, свършваме този тунел и си отиваме.

— Щом искаш... — Богс скръсти ръце и си придаде вид на човек, който не възнамерява да си дава зор. — Както кажеш. Ти ще трябва да свършиш работата.

— Точно така. Май съм определен за тази работа.

Богс кимна към Голик:

— Дай му факлата си.

— Без нея оставаме само с една — опъна се другият мъж.

— Няма значение. — Богс размахва своята, за да илюстрира думите си. — Имаме и останалите свещи, а освен това Рейнс ще се върне бързо, нали, приятелче?

— Веднага щом мога. Няма да се бавя много.

— Добре тогава.

Голик неохотно подаде светилото си на по-високия мъж. Заедно с Богс те наблюдаваха приятеля си да отива нагоре по редицата свещи, спирайки се пред всяка една, за да я запали. Всяка свещ си стоеше на

пода, където е била поставена, и нищо не подсказваше какво ги е гасяло.

Някакво внезапно течение, помисли си Рейнс. Това трябва да е било. Гласът на Богс отекна надолу по коридора, отслабвайки с увеличаване на разстоянието.

— Ей, Рейнс, внимавай! — Те бяха маркирали няколкото вертикални шахти, покрай които бяха минали, но все пак ако човек се втурне в мрака, нещастieto може и да не го подмине.

Рейнс беше признателен за предупреждението. Когато живееш заедно с доста малко хора за сравнително дълго време, научаваш се да разчиташ на тях. Не че Богс имаше за какво да се тревожи. Рейнс напредваше с възхитителна предпазливост.

Някъде напред още една свещ изгасна и той се намръщи. Нямаше и намек за вятър, нищо не предполагаше присъствието на течението, за което му хрумна преди малко. Какво друго би могло да гаси свещите? Знаеше се, че твърде малко живи същества прекарваха времето си в тунелите. Съществуваха някакъв вид голямо примитивно насекомо, което можеше да събори една свещ, но цял ред? Той поклати тъжно глава, макар че наоколо нямаше никой, който да види жеста му. Насекомото не би се движило толкова бързо.

Тогава какво?

Свещите, които запали, горяха успокоително зад него. Той се изправи. Тук нямаше никакви мистични сили. Вдигна факлата и я насочи нагоре по тунела, но не видя нищо.

Коленичи, запали поредната свещ и се отправи към следващата в редицата. В същото време светлината на факлата му се отрази в стените от гладко изрязана скала. Отрази се в нещо ъгловато и масивно.

Нещото помръдна.

Движеше се бързо, Господи, толкова бързо! Отразени отблясъци, като хромирано стъкло, инкрустирано в твърд черен метал. Нещото издаваше нечленоразделен гъргорещ звук и подскачаше безшумно към него. Той не можеше да го определи, никога не беше виждал нещо подобно, освен може би в най-лошите му полузабравени сънища от детството.

За един миг то го стигна и в този момент той с благодарност би потърсил утеха в най-лошите си кошмари.

Стотина метра по-долу в тунела Голик и Богс чуха единствения отекващ вик на приятеля си. Студена пот изби по тила и ръцете на Богс. За технич ужас викът не се връза остро, а вместо това заглъхна бавно и постепенно подобно на високо изсвирване, което се губеше в далечината.

Обхванат от паника, Богс сграбчи останалата факла и хукна надолу по коридора далеч от вика. Голик се втурна след него.

Богс не предполагаше, че все още може да се тича толкова бързо. За няколко минути изостави Голик доста зад себе си. Липсата на въздух обаче си каза думата и той забави темпото, а факлата, която стискаше в ръце, взе да хвърля лудешки сенки върху стените, тавана, пода. Когато Голик го настигна, той беше напълно изтощен и съвсем дезориентиран. Само благодарение на късмета си те не се бяха препънали в някоя открита шахта или не бяха паднали в някой свързващ тунел.

Леко олюлявайки се, Голик го сграбчи за ръката, завъртя го и го зяпна в ням ужас.

— Не чу ли? Това беше Рейнс! Господи, това беше Рейнс!

— Да. — Богс с усилие си пое дъх. — Чух. Ударил се е. — Като издърпа факлата от треперещите пръсти на мъжа до него, той я размахна нагоре-надолу към изоставения коридор. — Трябва да му помогнем.

— Да му помогнем ли? — Голик с ужас разшири очи. — Ти му помагай. Аз искам да се махна оттук!

— Спокойно. И аз искам да се махна, но първо трябва да уточним къде се намираме.

— Това свещ ли е?

Богс се обърна и направи няколко внимателни стъпки напред. За тяхно успокоение редицата трепкащи свещи се виждаше ясно, простираща се в далечината.

— По дяволите! Май сме минали през подстъп и сме тичали в кръг. Сега обратно...

Спря да говори и фиксира светлината върху далечната стена. Там се беше облегла една фигура, която беше скована като всяко нещо, намиращо се в студен склад.

Рейнс.

Взираше се не в тях, а в нищото. Очите му бяха широко отворени и неподвижни като замръзнало желе. Видът на лицето му беше такъв, сякаш изобщо не можеше да гледа. Останалата му част... останалата му част...

Богс почувства горещ киселинен напор в гърлото си и като се преви надве, започна отчаяни усилия да повърне. Факлата падна от внезапно отслабналите му пръсти и Голик се наведе да я вдигне. Изправяйки се, той случайно погледна нагоре към тавана.

Там имаше нещо. На тавана имаше нещо. То беше голямо и черно и бързо, а лицето му представляваше истински ад. Докато Голик се взираше нагоре с отворена уста, нещото се наведе напред, увисвайки като огромен прилеп на задните си крака, и обгърна главата на Богс с пръсти като шарнирни кабели. Богс пое дълбоко дъх и се задави от собственото си повръщане.

Паякоподобният ужас откъсна главата на Богс от раменете му с рязко, конвулсивно извиване. Направи го толкова лесно, колкото Голик би отвъртял хлабава гайка от винт. Но не чак толкова чисто. От обезглавения труп бликна кръв, която се разплиска по съществото, по тялото на Рейнс, по зяпналия Голик. Тя го освободи от вцепенението, но междувременно накара нещо да щракне в главата му.

С ужасно безразличие създанието отхвърли откъснатата глава на Богс на пода и се обърна бавно към последното двукрако живо същество. Зъбите му блестяха като платиниеви слитъци, извадени от вътрешността на Фиорина.

Голик се завъртя и се спусна надолу по тунела, надавайки пронизителен писък, като че ли всички легиони на грешниците в ада бяха след него. Той не гледаше накъде отива, не мислеше за това, което беше видял, и най-вече — не поглеждаше назад. Не смееше да погледне назад.

Ако го направеше, знаеше, че ще види нещо.

Остатъците от Бишоп бяха внимателно поставени на работната маса. Ярките светлини отгоре осветяваха всяка част поотделно. В кутиите имаше инструменти, готови да бъдат използвани. Изобилието от разкъсани кабели от оптично влакно с дебелината на косъм беше изумително.

Някои от тях Рипли просто беше завързала възможно най-добре. Тя нямаше опит в ремонта на микроскопично ниво. Беше изгубила много време да свързва отделните части, като запечатваше и залепваше очевидните свързки и се надяваше, че с ограничените си способности за импровизация няма да направи някоя непоправима грешка.

Изтри очи и огледа творението си. Изглеждаше обещаващо, но това не означаваше нищо. Теоретично погледнато, имаше шанс да проработи, обаче пак теоретично погледнато, тя не трябваше да се намира в трудното положение, в което беше.

Нямаше как да разбере, освен ако не опиташе. Тя изпробва най-важните връзки и натисна един бутон. Някакво съскане я накара да подскочи назад на стола си. Нагласи свързката отново и опита отново. Този път нямаше никакво странно свъткане.

Напъха внимателно снопче оптични влакна в това, което при повече късмет можеше да се надява да е все още функционираща контактна кутия за автоматично сортиране. Тестовият уред наблизко реагира веднага, като върху екрана му се превъртяха числа от нула до стойност между седем и осем. Тя натисна друг бутон и червените цифри трепнаха, но останаха на същото положение.

Останалото непокранало око на андроида мигна. Рипли се наведе напред, чудейки се на себе си защо шепне.

— Команда за гласов диалог. Изпълни автоматичен тест на състоянието.

Нещо простена в изпотрошения изкуствен череп. Сигналните лампи на тестовия уред премигаха окуражително. От изкуствения ларинкс се изтръгна пресилено хриптене и колагенните устни леко се разделиха.

Тя нетърпеливо протегна ръка към отвореното гърло и зарови пръсти в него. Хриптенето се поднови, а единственото око се втренчи в лицето ѝ.

— Рипли.

Тя въздъхна дълбоко. Работеха зрителна и познавателна системи, координацията и паметта бяха наред. Външните уши изглеждаха доста добре, но това не означаваше нищо. От значение бяха вътрешните вериги.

— Здравей, Бишоп! — Беше изненадана от топлината в собствения си глас. В края на краищата не се обръщаше към него като

към човешко същество. — Моля те, направи предварителен преглед на състоянието си.

След паузата, която последва, единственото око се извъртя красноречиво в кухнята си:

— Отвратително. Моторните функции не работят, периферните системи извън черепа не отговарят, изгледите да се изпълняват програмираните задачи са направо никакви. Налице са минимални сензорни функции. Боя се, че самодиагностата не е оптимистична.

— Мъчно ми е да чуя това — каза му тя искрено. — Бих искала да бъде другояче.

— Не повече, отколкото и аз.

— Усещаш ли нещо?

— Да, болят ме краката.

Тя стисна устни:

— Съжалявам, че...

— Няма нищо. Симулацията на болка е само данни, които, доколкото мога да заключа от общото ми състояние в момента, не са точни. Ще го потвърдиш ли?

— Страхувам се, че да. — Тя успя да се усмихне леко. — Опасявам се, че краката ти, както и по-голямата част от теб, са последвали участието на всичко живо.

— Много лошо. Неприятно ми е, че цялата тази качествена работа е отишла по дяволите. Не че има някакво значение в общата схема на нещата. В крайна сметка, аз съм просто един андроид. Ти как си? Харесва ми новата ти прическа. Напомня ми за мен самия, преди да ми инсталират аксесоарите. Е, не е толкова блестяща.

— Виждам, че чувството ти за хумор е все още живо.

Окото премигна:

— Както казах, основните умствени функции все още работят. Хуморът представлява една съвсем малка част от възможностите на оперативната ми памет.

— Не съм съгласна. — Усмивката ѝ угасна. — Имам нужда от помощта ти.

От изкуствените устни се чу бълбукане.

— Не очаквай нещо кой знае какво.

— Няма нужда от много анализи, а по-скоро пряко изследване. Там, където се намирам в момента, не притежават кой знае какви

кибернетични способности. Трябва да разбера можеш ли да си осигуриш достъп до базата от данни в записващото устройство за полета на една спасителна капсула?

— Няма проблеми. Защо?

— По-лесно ще разбереш защо от самото записващо устройство, отколкото аз съм в състояние да ти обясня. Тогава ще можеш да ми кажеш и на мен.

Окото се извъртя:

— Веднага мога да ти кажа. Ще трябва да използваш директна черепна връзка, тъй като аз вече нямам никакви спомагателни средства.

— Зная. Подготвила съм всичко... надявам се.

— Тогава действай и включвай.

Рипли взе проводника, излизащ от черната кутия и се наведе над черепа без тяло:

— Никога не съм правила това преди. Няма ли да те боли?

— Напротив, надявам се да се почувствам по-добре.

Тя кимна и пхна леко кабела в една от няколкото клеми отзад на главата му, като я намести да се държи здраво.

— Гъделичка ме. — Рипли отдръпна бързо пръстите си. — Шегувам се — каза ѝ андроидът с убедителна усмивка. — Чакай малко. — Окото му се затвори и остатъците от челото му се набръчкаха, като че ли се концентрираше. Тя знаеше, че това беше само допълнителна козметична програма, но окуражително беше да се види, че работеше и още нещо, освен основните функции на андроида.

— Тук съм — промърмори Бишоп след няколко минути. — Отне ми повече време, отколкото очаквах. Трябваше да изолирам някои повредени сектори.

— Изпробвах записващото устройство още щом го намерих и то работеше.

— Да, работи. Повредените сектори са в мен самия. Какво искаш да знаеш?

— Всичко.

— Записващо устройство за полети „МакНери“, модел OV-122, сериен номер FR-3664874, инсталирано...

— Всичките ти ли вериги за езикова интуиция са повредени? Знаеш какво искам да кажа: от момента на аварийно задействане.

Какво се случи на „Сулако“? Защо бяха изстреляни криогенните тръби?

От ларинкса на андроида се появи нов глас, който беше женски, но изкуствен:

— Експлозивни газове в криогенното отделение. Огън в криогенното отделение. Целият персонал да се яви на евакуационните изходи. — Бишоп възвърна собствения си глас: — Има много повторения без значителни разлики в съдържанието. Искаш ли да ги чуеш?

Рипли потърка брадата си, мислейки усилено:

— Не, засега стига. Експлозивни газове? От къде са дошли? И от какво е започнал огънят? — Когато не получи отговор, тя се разтревожи: — Бишоп? Чуваш ли ме?

Първо се чу клокочене, а след това невъзможно кадифения глас на андроида:

— Извинявай. По-трудно е, отколкото си го представях. Зареждането и активирането отслабват и без това повредените сектори. Губя памет и способност за реагиране и не знам колко време ще мога да издържа така. По-добре ми задавай кратки въпроси.

— Бишоп, не ме зарязвай още — каза тя с безпокойство. — Питам те за отчета за огъня.

— Огънят... — *пращене* — да. Беше електрически, под пода на криогенното отделение. Наличието на катализатор в комбинация с повредени материали води до отделянето на експлозивния газ. Вентилацията спира напълно. Резултатът застрашава живота и затова решението на кораба е за евакуация. Спасителната капсула установява показания за експлозия на борда след евакуацията, както и повреди в управлението на капсулата. Сегашното състояние и местоположение на „Сулако“ са неизвестни. По-нататък има подробности за полета от „Сулако“ до сегашното ни място.

— Прескочи ги. Сензорите установили ли са някакви форми на живот на „Сулако“ преди аварийното отделение?

Мълчание и след малко:

— Тук е много тъмно, Рипли, тук вътре. Не съм свикнал с тъмното. Сега, докато говорим, части от мен се затварят. Става ми все по-трудно да разсъждавам и трябва да се задоволя с чиста логика. Това

не ми харесва. Прекалено стерилно е и няма нищо общо с това, за което съм бил създаден. Не съм вече това, което бях.

— Още малко, Бишоп — помоли го тя. Опита се да увеличи подаваната мощност, но освен леко разширение на окото му не се получи нищо друго и тя бързо я върна на предписаното ниво. — Знаеш какво искам от теб. Показва ли записът на полета присъствието на нещо друго на „Сулако“, освен на четиримата оцелели от Архерон? Имало ли е пришълец на борда? Бишоп!

Мълчание. Тя настрои апарата и натисна един-два бутона. Очите се извъртяха.

— Спокойно. Още съм тук. Заедно с твоите отговори. Трябва ми все повече и повече време да съчетавам двете неща. Отговорът на въпроса ти е да.

Рипли си пое дълбоко дъх. Работното помещение като че ли взе да се стеснява около нея, стените започнаха да се приближават. Не че в амбулаторията се чувстваше по-безопасно. От много дълго време не се беше чувствала в безопасност никъде.

— Той все още ли е на „Сулако“ или е влязъл с нас в капсулата?

— Беше с нас през целия път.

Гласът ѝ стана напрегнат:

— Знае ли Компанията?

— Компанията знае за всичко, което се случи на кораба: от времето, когато напусна Земята за Архерон, до момента, при условие че информацията се съхранява непокътната. Всичко отива в централния компютър и се подава в Мрежата.

Обзе я злокобно предчувствие. Вече се беше сблъсквала с Компанията по този повод и знаеше нейната реакция. Всичкият здрав разум или човечност, които притежаваше Компанията, се изразяваха в една всепоглъщаща непреодолима алчност. Там, на Земята, отделните хора остаряваха и умираха, след което ги заменяха с нов персонал, нови директори. Но Компанията беше безсмъртна. Тя щеше да продължи да съществува. Понякога Рипли се колебаеше дали времето изобщо е направило някакви значителни промени в политиката ѝ, с изключение на отношението към хората. Във всеки случай обаче тя не можеше да поеме този риск.

— Те все още ли искат един пришълец?

— Не знам. Секретните фирмени указания за действие не са заложили в програмата ми. Поне така мисля, но не мога да бъда сигурен. Не се чувствам много добре.

— Направи ми една услуга, Бишоп: огледай се наоколо и провери.

Тя изчака, докато той търсеше. Накрая той каза:

— Съжалявам, сега там няма нищо. Вече нямам достъп до секторите, където обикновено се съхранява такава информация. Бих искал да ти помогна повече, но в сегашното ми състояние не ставам за нищо.

— Глупости. Програмата ти за идентифициране е все още непокътната. — Тя се наведе напред и нежно докосна основата на обезглавения череп: — Останало е нещо от Бишоп тук вътре. Аз ще спася програмата ти. Тук имам на разположение достатъчно свободна памет. Ако някога се измъкна оттук, ще направя всичко възможно да дойдеш с мен. Могат отново да те сглобят.

— Как смяташ да спасиш самоличността ми? Да я прекопираш на стандартни чипове? Много добре познавам това състояние: никакви сетива за вход, никаква гъвкавост на изхода. Сляп, глух, тъп и неподвижен. Хората го наричат да потънеш в забрава. А знаеш ли как го наричаме ние, андронидите? Да потънеш в калта. Не, мерси, по-добре да ме няма, отколкото да съм парцал.

— Ти не можеш да си парцал, Бишоп. Твърде жилав си за това.

— Така ли? Не съм по-жилав от тялото и програмата си. Първото го няма, а второто постепенно ме напуска. По-добре да остана като непокътната памет, отколкото като изсушена действителност. Уморен съм. Всичко ми се изплъзва. Направи ми една услуга: просто ме изключи. Възможно е да бъда преработен и инсталиран в ново тяло, но ще има загуба на памет, навярно дори загуба на самоличността. Никога няма да бъда същият, най-добрият. По-добре да не се занимавам с това. Разбираш ли какво означава всичко: да живееш в очакване, само за да бъдеш един ден нещо по-малко от онова, което някога си бил? Не, мерси, предпочитам да бъда едно нищо.

Тя се поколеба:

— Сигурен ли си?

— Направи го заради мен, Рипли. Дължиш ми го.

— Не ти дължа нищо, Бишоп. Ти си просто една машина.

— Спасих теб и момичето на Архерон. Направи го за мен... като за приятел.

Тя кимна неохотно. Окоето мигна за последен път и се затвори тихо. Нямаше никаква реакция, никакво потрепване или конвулсия, когато тя издърпа проводниците. Главата отново се отпусна неподвижно върху работната маса.

— Съжалявам, Бишоп, но ти си като стар калкулатор: любим и удобен. Ако можеш да бъдеш поправен, аз ще се погрижа това да стане. Ако не — е, тогава почивай в мир, където и да почиват андроидите, и се опитвай да не сънуваш. Ако нещата се оправят, по-късно ще се върна при теб.

Рипли вдигна поглед и се втренчи в далечната стена. Там висеше картина в кръгла рамка: малка, покрита със слама колиба, сгушена между зелени дървета и живи плетове. Кристален синьо-зелен поток течеше пред нея, а отгоре се носеха облаци. Докато я наблюдаваше, небето потъмня и над къщата се появи един великолепен залез.

Пръстите ѝ заопипваха масата, докато не сграбчиха чифт прецизни клещи. Запрати ги с всичката сила, на която беше способна, с вик на обида и безсилие. Със задоволство чу шума от разбиването на невъзможната пасторална симулация на блестящи късчета.

По-голямата част от кръвта по сакото и лицето на Голик беше засъхнала в дебел, лепкав съсирек, но част от нея все още беше в течно състояние и капеше върху масата в трапезарията. Той се хранеше мълчаливо, загребвайки хрупкавите зърна. За момент спря, за да си сложи захар от захарницата. Гледаше право в чинията, но не я виждаше. Това, което виждаше в момента, беше много лично и затворено дълбоко в него.

Дневният готвач на име Ерик влезе с купчина чинии. Поглеждайки към първата маса, той видя Голик и спря. Опули се насреща му. За щастие чиниите не бяха чупливи. На Фиорина е трудно да намериш такива неща като нови чинии например.

— Голик? — промърмори накрая той. Затворникът на масата продължи да яде и не вдигна погледа си.

Шумът на падащи чинии доведе други затворници: Дилън, Ендрюс, Арон и Морз, затворникът Артур. Те се присъединиха към

втрещения готвач и се втренича в привидението, седящо само на масата.

Голик най-накрая забеляза цялото това внимание. Погледна нагоре и се усмихна.

Съвсем безизразно.

Рипли седеше сама в дъното на амбулаторията, когато го доведоха. Тя наблюдаваше мълчаливо как Дилън, Ендрюс, Арон и Клеменс внесоха Голик в усмирителна ризница и го поставиха на легло. Лицето и косата му бяха изцапани със съсирена кръв, очите му непрекъснато се движеха и неколkokратно обходиха капаците на вентилатора, тавана, вратата.

Клеменс направи всичко възможно, за да го почисти, използвайки меки кърпи, слаб разтворител и дезинфекциращ препарат. Голик сега изглеждаше в много по-лоша форма, отколкото беше — поне физически. Ендрюс, Арон и Дилън трябваше да го привържат към кушетката. Устата му нямаше спирачки:

— Давайте, не ме слушайте. Не ми вярвайте. Няма значение. Нищо вече няма значение. Набожни задници такива, всички ще умрете! Звярът възкръсна и се храни с човешка плът. Никой не може да го спре. Дошло е времето! — Той извърна глава от Управителя, взирайки се право напред. — Аз го видях. Той ме погледна. Той няма очи, но ме погледна.

— Какво става с Богс и Рейнс! — попита Дилън твърдо. — Къде са? Какво се случи с тях?

Голик премигна и изгледа разпитващите го без капка покаяние:

— Не го направих аз. Там в тунела... Те нямаха шанс, никакъв шанс. Нищо не можех да направя, освен да се спася. Дяволът го направи. Закла ги като прасета. Не бях аз. Защо все мен обвиняват за всичко? Никой не може да го спре. — Започна да се смее и плаче едновременно. — Никакъв шанс, не, не, никакъв шанс!

Клеменс се опитваше да направи нещо на тила му. Ендрюс изучаваше потрепващите остатъци на това, което някога е било човешко същество. Е, не особено съвършено човешко същество наистина, но все пак човешко. Той не беше доволен, но не беше и ядосан. В случая нямаше за какво да се ядосва.

— Луд за връзване! Не казвам, че някой е виновен, но той трябваше да стои вързан. В преносен смисъл, разбира се. —

Управителят се вгледа във фелдшера си. — Упоен. Не предвиждахте това, нали г-н Клеменс?

— Познавате ме, сър. Аз не поставям диагноза, само предписвам лекарство. — Клеменс беше почти завършил чистенето. Голик изглеждаше по-добре, но само ако избягваш очите му.

— Да, разбира се. Прекогнитивната психология не беше вашата специалност, нали? Ако някой трябваше да го предвиди, това трябваше да бъда аз.

— Не се самообвинявайте, сър — каза Арон.

— Не го и правя. Просто изразявам някои съжаления. Понякога лудостта се спотайва тихо и незабележимо в човека в очакване на подходящ стимул да се прояви. Точно като някои пустинни семена, които се размножават само веднъж на всеки десет или единайсет години при достатъчно силни дъждове. — Той въздъхна. — Много бих искал да видя отново нормален, тих дъжд.

— Правилно го определите, сър — продължи Арон. — Напълно се е побъркал.

— Толкова ми харесва начина, по който разведряваш ежедневните си разговори със съдържателни анахронизми, г-н Арон! — Ендрюс погледна към подчинения си. — Като че ли се успокоява малко. Постоянното лечение с успокояващи средства е скъпо и употребата им ще трябва да бъде оправдана в отчетите. Нека да го държим настрана от другите за известно време, г-н Дилън, и да видим дали това ще има здравословен ефект. Не искам да предизвиква паника. Клеменс, дайте на този беден идиот достатъчно успокоителни, за да не бъде опасен нито за себе си, нито за друг. Г-н Дилън, ще разчитам на вас да го държите под око, след като бъде освободен. Да се надяваме, че състоянието му ще се подобри. Това ще опрости нещата.

— Да, г-н Управител. Но да не го упойваме напълно докато не разберем за другите братя.

— От този няма да измъкнеш нищо — направи жест на отвращение Арон към треперещия обитател на усмирителната риза.

— Трябва да опитаме. — Дилън се наведе близо до него, като го гледаше право в лицето. — Стегни се, човече! Говори ми! Къде са братята? Къде са Рейнс и Богс?

Голик облиза устните си. Те бяха зле изпохапани и все още кървяха леко, независимо от ефективната помощ на Клеменс.

— Рейнс? — промърмори Голик, бърчейки чело в усилие да си спомни. — Богс? — Внезапно очите му се разшириха отново и той ги изглежда остро, като че ли ги виждаше за първи път. — Не съм аз! Не го направих аз! Беше... беше... — Започна да хълца отново, като бръщолевеше и ругаеше истерично.

Ендрюс погледна настрани, клатейки тъжно глава:

— Безнадежден случай! Г-н Арон е прав: Нищо не можеш да измъкнеш от него засега, а може би завинаги. Няма да седим и да го чакаме.

Дилън се изправи:

— Това е ваша работа, г-н Управител!

— Ще трябва да изпратим издирваща група. Разумни хора, които не се страхуват от тъмното или един от друг. Боя се, че трябва да приемем, че съществува твърде голяма вероятност това бедно копеле да ги е убило. — Той се поколеба. — Ако сте запознати с неговото досие изобщо, ще разберете, че такъв сценарий не е извън сферата на неговите възможности.

— Не знаете това, сър — каза Дилън. — Той никога не ме е лъгал. Луд е. Глупак е. Но не е лъжец.

— Вие, г-н Дилън, сте с добри намерения, но извънредно щедър към колегите си затворници. — Ендрюс потисна сарказма, който веднага се появи в съзнанието му. — Лично за себе си смятам, че бедният Голик е доста слаба душа, за да заслужава доверието ви.

Дилън сви устни:

— Аз не съм наивен, сър. Знам достатъчно за него, за да искам да го държа под око дотолкова, колкото да искам да му помогна.

— Добре. Не искам повече хора да изчезват в бълнуванията му.

Рипли стана и доближи групата. Всички погледи се обърнаха към нея.

— Има много голяма вероятност той да казва истината. — Клеменс зяпна срещу нея, но тя не му обърна внимание. — Трябва да говоря с него за този дявол.

Отговорът на Ендрюс беше рязък:

— Няма да говорите с никого, лейтенант. Не ме интересува вашето мнение, защото вие не знаете изцяло фактите. — Той кимна към Голик. — Този човек е извършител на няколко предумишлени

убийства и е известен с особено брутални и отвратителни престъпления.

— Не бях аз! — изломоти безпомощно мъжът в усмирителната риза.

Ендрюс се огледа.

— Прав ли съм, г-н Дилън?

— Да — съгласи се Дилън неохотно, — в това отношение — да.

Рипли изгледа Управителя в упор.

— Трябва да говоря с вас. Важно е.

По-възрастният мъж се замисли:

— Когато свърша официалните си задължения, с удоволствие ще си побъбрим. Става ли?

Тя като че ли искаше да каже още нещо, но се отказа и само кимна.

ОСМА ГЛАВА

Арон пое грижата за гарафата с вода и затова чашите на всички да бъдат пълни. Нямаше обаче нужда от това: след като Рипли започна да говори, никой не обърна повече внимание на такива излишни подробности като жаждата.

Тя обясняваше внимателно и подробно, без да изпуска нищо, като започна от времето, когато първите яйца на Пришълеца са били открити в трюма на гигантския кораб с неизвестен произход на Архерон, мина през унищожаването на първия екипаж на „Ностромо“ и последвалото ѝ бягство и стигна до по-късната опустошителна среща на Архерон и полета ѝ оттам заедно с нейните приятели, които сега бяха мъртви.

Способността ѝ да си спомня всяка съществена случка и подробност можеха да изумят всеки страничен наблюдател, но припомнянето не беше проблем за нея. Това, което я тормозеше всекидневно, беше невъзможността ѝ да забрави.

Когато свърши, в квартирата на Управителя се възцари продължително мълчание. Рипли гаврътна половината чаша от пречистената вода, наблюдавайки лицата им.

Ендрюс сплете пръсти на корема си:

— Да видим дали съм разбрал, лейтенант. Според вас ние сме изправени пред месоядно насекомо от неизвестен вид, високо осем фута, с киселинни телесни течности, и то е пристигнало с вашия кораб.

— Не знам дали е насекомо — поправи го тя. — Това е най-простият и най-очевиден аналог, но никой не знае със сигурност. То не се поддава лесно на класификация. Трудно е да се анализира нещо, което разтваря инструментите ти, когато е мъртво, и се опитва да те изяде или оплоди, когато е живо. Колонията в Архерон се беше отдала до лудост на такова изследване, но нямаше никакъв смисъл: съществата ги пометеха, преди да научат нещо. За съжаление архивите им бяха унищожени при избухването на ядрената централа на планетата. Знаем съвсем малко за тези създания — само колкото да

направим някои обобщения. Единственото, което можем да кажем с разумна степен на достоверност, е, че те имат биосоциална система, остро аналогична на социалните насекоми на Земята подобно на мравките, пчелите и други. С изключение на това никой не знае нищо повече. Със сигурност интелигентността им е много по-висока от тази, на който и да е социален антропоид, макар че засега е трудно да се каже дали те могат да разсъждават така, както ние го разбираме. Почти съм убедена, че могат да общуват на основата на мириси. А е възможно да имат и други сетивни способности, каквито изобщо не са ни познати. Съществата са невероятно бързи, силни и жилави. Аз лично наблюдавах как един оцеля доста добре в междוזвездния вакуум, докато не го опържих с моторите на спасителната капсула.

— Убиват от пръв поглед и са много неприятни за гледане — довърши Ендрюс вместо нея. — Така твърдите вие и, разбира се, очаквате от мен да приема цялата тази фантастична история единствено на честната ви дума.

— Точно така, сър — каза бързо Арон, — това е невероятно. Никога не съм чувал нещо подобно, сър.

— Не, не очаквам да я приемете — отвърна тихо Рипли. — Срещата съм хора като вас и преди.

Ендрюс отговори, без да се обиди:

— Ще забравя това. Ако предположим за момент, че приема по принцип това, което казахте, какво ще ме посъветвате да направим? Да си напишем завещанията и да чакаме да бъдем изядени?

— За някои хора това не би било лоша идея, но не и за мен. Човек може да се бори с тези създания, може да ги убива. С какви оръжия разполагате?

Ендрюс разплете пръстите си и я изглежда печално.

— Това е затвор. Дори и да няма къде да избяга човек на Фиорина, да се даде на затворниците достъп до огнестрелни оръжия няма да е разумно. На някого може да му хрумне да ги използва, за да превземе совалката доставчик или някоя друга смахната идея. Отсъствието на оръжия премахва и изкушението да се крадат и да се използват.

— Няма никакви оръжия?

— Съжалявам, но това е съвременен, „цивилизован“ затвор. На нас ни е оказана честта да сме на тази планета. Мъжете тук — макар и

случаите да са изключителни — вършат нещо повече, отколкото просто да изплащат дълга си към обществото. Те служат като активни пазачи. Компанията смята, че наличието на оръжия тук ще ги смуги в ущърб на работата им. Защо смятате, че тук има само двама надзиратели: аз и Арон? Ако не беше системата, не бихме могли да контролираме тази паплач дори с дваисет надзиратели и цял арсенал. — Той спря замислено. — В кланицата има няколко големи касапски ножа, а също и в столовата и в кухнята. Въргаляха се и няколко противопожарни брадви, но нищо по-страшно.

Рипли се отпусна на стола си, мърморейки опечалено:

— Тогава с нас е свършено!

— Не, с теб е свършено! — отговори спокойно Управителят. — Затворена си в амбулаторията. Под карантина.

— Но защо? — зяпна го тя.

— Защото представляваш проблем от момента, в който дойде, и аз не искам този проблем да се усложни. Моя отговорност е да се заема с него сега — какъвто и да е той — и ще се чувствам по-спокоен, ако знам къде се намиращ по всяко време. Хората и така ще са по-нервни. Ако ти се мотаеш наоколо на разходки и си пъхаш носа където не ти е работа, това ще оказва единствено дестабилизиращо влияние.

— Не можете да направите това! Нищо лошо не съм сторила!

— Не съм казвал подобно нещо. Затварям те за твоя собствена безопасност. Аз отговарям за това място и проявявам своята предпазливост като Управител. Можеш спокойно да направиш официално оплакване с искане за разследване, когато се върнеш. — Той се усмихна бащински. — Цялата амбулатория ще е единствено на ваше разположение, лейтенант. Смятам, че ще бъдете в безопасност от всякакви големи гадни зверове, докато сте тук. Съгласна ли сте? Да, добро момиче. Г-н Арон ще ви придружи.

Рипли се изправи:

— Взимате неправилно решение.

— Мисля, че все някак си ще го преживея. Арон, след като придружиш лейтенанта до новото й жилище, организирай издирващата група. И то бързо! Сега разполагаме само с този дърдорещ Голик. Богс и Рейнс може да са само ранени и да чакат помощ.

— Дадено, сър.

— Грешите затова, Ендрюс — каза му Рипли. — Изцяло. Няма да намерите никого жив в тези тунели.

— Ще видим. — Той я проследи с поглед, докато помощникът му я извеждаше.

Рипли седна на кушетката, мрачна и ядосана. Клеменс стоеше наблизо и я гледаше. Гласът на Арон по интеркома я накара да вдигне поглед.

— Всички в столовата. Г-н Ендрюс иска събрание. Хайде, банда, в столовата! Веднага! — тихо електронно бръмчене завърши краткото съобщение на втория по важност човек.

Рипли погледна към фелдшера:

— Няма ли начин човек да се измъкне от Фиорина? Някаква совалка за спешни нужди? Някакъв начин да се чупиш?

Клеменс поклати глава:

— Това е затвор, забрави ли? Няма никакъв начин да избягаш. Корабът, който ни снабдява, идва веднъж на шест месеца.

— Само това ли е? — облегна се тя.

— Няма причина за паника. Изпратен е някой да те вземе и да разследва цялата тази бъркотия. Май скоро ще пристигне.

— Наистина ли? Какво разбираш под „скоро“?

— Не знам. — Клеменс беше наистина разтревожен от нещо друго, освен смъртта на бедния Мърфи. — Досега никой никога не е бързал да стигне дотук. Винаги е било обратното. Отклоняването на кораб от редовния му полет е трудно, да не говорим, че е и дяволски скъпо. Искаш ли да ми кажеш за какво говорихте с Ендрюс?

Тя погледна настрани:

— Не, не искам. Ти току-що си помисли, че съм луда. — Вниманието ѝ се отклони към далечния ъгъл, където седеше шизофреничния Голик, гледащ празно в стената. Той изглеждаше много по-добре, след като Клеменс го почисти.

— Нямах никаква милост — промърмори фелдшерът. — Как се чувстваш?

Рипли облиза устните си:

— Не ми е много топло. Гади ми се, повръща ми се. И ми писна. Той се изправи, кимайки на себе си:

— Шокът започва да настъпва. Не толкова неочаквано, като знаем какво преживя напоследък. Цяло чудо е, че не седиш там с Голик и не гледате заедно в голата стена. — Приблужи се до нея и я прегледа набързо, после се отправи към един шкаф, изтегли едно чекмедже и започна да се рови в съдържанието му.

— По-добре да ти дам друг коктейл.

Тя го видя да се занимава с инжектора.

— Не, трябва да съм нащрек. — Очите ѝ инстинктивно изучаваха вероятните входи: отдушниците, вратата, но погледът ѝ беше замъглен, а мислите — притъпени.

Клеменс се приближи към нея с инжектора в едната ръка:

— Погледни се само! Това наричаш нащрек? Та ти на практика едва се държиш на краката си! Тялото е ужасно ефективна машина, но все пак е просто една машина. Ако искаш прекалено много от него, рискуваш да го претовариш.

Рипли навинаги нагоре ръкава си:

— Не ми чети лекции, сама знам кога прекалявам. Просто ми дай това нещо.

Фигурата в ъгъла мърмореше на висок глас:

— Не знам защо хората ме обвиняват за всичко. Странно, нали? Не че съм върха или нещо подобно, но Уилям I Сладура не вижда къде отиват хората и винаги обвинява другите за малките проблеми в живота.

Клеменс се усмихна:

— Много мъдро! Благодаря ти Голик. — Той напълни инжектора и провери нивото.

Докато тя седеше в очакване да получи лекарството, случайно погледна в посока към Голик и с учудване видя, че той ѝ се хили. Изражението му беше нечовешко, лишено от мисъл — чисто идиотско задоволство. Тя отклони погледа си с отвращение, а мисълта ѝ беше заета с по-важни неща.

— Омъжена ли си? — неочаквано попита мечката в усмирителната риза.

Рипли се сепна:

— Аз?

— Трябва да се омъжиш. — Голик беше абсолютно сериозен. — Да имаш деца... хубаво момиче. Познавам много. Там, у дома. Те

винаги са ме харесвали. Ти скоро ще умреш. — Той започна да си подсвирква.

— Ще отговориш ли? — поинтересува се Клеменс.

— Какво?

— Омъжена ли си?

— Защо?

— Просто любопитство.

— Не — рече тя, когато Клеменс се доближи до нея с инжектора между пръстите си. — А ти ще ми отвърнеш ли със същото?

— Може ли да уточниш? — каза той след кратко колебание.

— Когато те попитах как са те назначили тук, ти избегна въпроса. Когато те запитах за затворническия номер, татуиран отзад на главата ти, ти пак ме подмина.

Клеменс погледна встрани:

— Това е дълга и тъжна история. Мелодраматична история.

— Позабавлявай ме! — скръсти тя ръце върху гърдите си и се настани върху кушетката.

— Моят проблем беше, че бях умен. Много умен. Знаех всичко, нали разбираш? Бях блестящ и следователно можех да се измъкна от всяка ситуация безнаказано. Известно време ставаше точна така. Завърших медицинското училище, като успях да постигна нещо изключително: да съм сред първите пет от класа, независимо че бях придобил нещо, което тайно вярвах, че е само една поносима пристрастеност към мидафина. Известно ли ти е това лекарство? — Рипли бавно поклати глава. — О-о, то има чудесна верига от пептиди и други подобни. Кара те да се чувстваш непобедим, без да правиш компромиси със своята съвест. От друга страна, обаче изисква да поддържаш определена концентрация в кръвта. Тъй като бях интелигентен, няхах никакъв проблем да си вземам достатъчни количества, където и да работех по онова време. Смятаха ме за многообещаващ бъдещ лекар с изключителен талант и издръжливост, внимателен и разбиращ. Никой не подозираше, че основният ми пациент бях винаги самият аз. Това се случи по време на първата ми практика. Центърът беше щастлив, че ме има. Работех за двама, никога не се оплаквах и почти винаги давах правилни диагнози и предписания. Изкарах трийсет и шест часово дежурство в интензивното отделение, излязох, натъпках се, докато не се вдигнах

високо като орбитална совалка, и после пропълзах в леглото, за да се отпусна и да чувствам, че летя цяла нощ, когато интеркомът иззвъня. В станцията за гориво на центъра беше избухнало едно отделение за газ. Всички, които успяха да намерят, бяха повикани на помощ. Трийсет души сериозно ранени, но само няколко бяха изпратени в интензивното. Останалите също се нуждаеха от спешни, но прости грижи. Нищо, с което не би се справил дори не особено компетентен санитар. Реших, че ще свърша всичко съвсем сам и ще се отправя към къщи, преди някой да забележи колко свеж и жизнерадостен бях за човек, измъкнат от постелята в три часа сутринта.

Той спря за малко, за да събере мислите си.

— Единайсет от тринайсетте умряха, когато им предписах неправилна доза болкоуспокояващо. Такова дребно нещо! Толкова просто нещо! Всеки глупак би се справил, всеки! Това е резултат от мидафина — почти никога не нарушава разсъдъка ти. Само понякога.

— Съжалявам — каза тя тихо.

— Недей. — Изразът на лицето му беше суров. — Никой друг не го направи. Получих седем години затвор, условен живот под гаранция и дипломата ми беше завинаги сведена до 3-С със сериозни ограничения за това какво и къде мога да практикувам. Докато бях в затвора, се простих с чудесния си навик. Не ми пукаше особено. Наоколо имаше много роднини, които помнеха своите смъртници. Така и не успях да изискам преразглеждане на ограниченията. Аз опетних професията си и за екзаминаторите беше удоволствие да ме сочат с пръст. След това можеш да си представиш колко организации горяха от желание да наемат човек с моите лични качества. И ето ме тук.

— Все още съжалявам.

— За мен? Или за това, което се случи? Ако е за последното, и аз съжалявам. Колкото до затворническата присъда и последвалите ограничения, заслужавах си ги. Заслужавах си всичко, което ми се е случило. Унищожих единайсет живота. Безгрижно, с тъпа усмивка на лицето си. Сигурен съм, че хората, които убих, са имали също като мен обещаващи кариери. Разруших единайсет семейства. И тъй като не мога никога да забравя случилото се, научих се да живея с него. Положителното да бъдеш назначен на подобно място е, че ти помага да се научиш да живееш с нещата, които си извършил.

— Тук ли си излежа наказанието?

— Да, и познавам тази пъстра тълпа доста добре. А когато те останаха, и аз останах. Никой друг нямаше да ме наеме. — Той се придвижи, за да ѝ сложи инжекцията. — И така, ще се довериш ли на инжектора ми?

Когато Клеменс се наведе към нея. Пришълецът тупна тихо на пода зад него, падайки от тавана, като се приземи на четири крака и се изправи в пълна височина. Беше удивително и ужасяващо как нещо с такива размери може да се движи толкова тихо. Тя го видя да се изправя и да надвисва над усмихвания се фелдшер, а предните му зъби лъщяха с метален отблясък на бледата светлина отгоре.

Докато се бореше, за да накара парализираните си гласни струни да заработят, част от съзнанието ѝ забеляза, че той беше малко по-различен на външен вид от всички други типове пришълци, с които се беше срещала. Главата беше по-пълна, тялото — по-масивно. Понеуловимите физически различия се регистрираха като кратки зрителни тикове в замръзналия миг на ужаса.

Клеменс се надвесил над нея, изведнъж загрижен повече от обикновено:

— Ей, какво става? Като че ли не можеш да дишаш. Мога...

Пришълецът откъсна главата му и я запрати настрани. Тя все още не можеше да изпищи. Искаше да изпищи. Опита се. Но не успя. Диафрагмата ѝ изтика въздух, но не и звук.

Пришълецът изблъска встрани шуртящия труп на Клеменс и се втренчи надолу към нея. Само ако имаше очи — помисли си част от нея — вместо все още неизучени зрителни рецептори! Без значение колко са ужасни или кървясали, с очите можеш да контактуваш. Прозорците на душата, беше чела тя някъде.

Пришълецът нямаше очи и — съвсем логично — душа.

Рипли започна да трепери. Беше бягала от пришълците преди, беше се борила с тях, но в затворените граници на амбулаторията, приличаща на гробница, нямаше къде да избяга, нито нещо, което да използва в борбата. Всичко свърши. Част от нея се радваше. Поне нямаше да има вече кошмари, нямаше да се събужда посред нощ с вик в чужди легла. Щеше да настъпи спокойствие.

— Ей, ти, ела тук! — внезапно се провикна Голик. — Отвържи ме. Аз мога да ти помогна. Можем да убием тия гадове.

Видението на Бош^[1] се обърна бавно и изгледа затворника. После погледна още веднъж неподвижната жена върху леглото. С един-единствен скок Пришълецът се хвърли към тавана, пръстите му, подобни на кабели, обхванаха краищата на зейналия въздухопровод, през който беше дошъл, и изчезна. Отгоре се чу шум от препускане, който бързо затихна в далечината.

Рипли не помръдна. Нищо не се беше случило. Звярът не я беше докоснал. Но тогава на практика хората изобщо не го познаваха. Нещо в нея го бе отблъснало. Навярно не нападаше болни. Или пък имаше нещо в държанието на Голик.

Макар че беше все още жива, тя не знаеше дали да бъде благодарна или не.

^[1] Йеронимус Бош, холандски художник (1450–1516). — Бел.ред. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ендрюс стоеше пред поверениците си в столовата, мълчаливо разглеждайки очакващите любопитни лица, докато Дилън се готвеше да каже традиционната молитва. Арон седеше наблизо и се чудеше какво е намислил шефа му.

— Ставайте! Молете се! Благословен е Господ! — Затворниците се подчиниха, заемайки благоговейни пози. Дилън продължи. — Дай ни сила, о Господи, да продължим. Ние признаваме, че сме бедни грешници в ръцете на ядосания Бог. Нека кръгът не се разчупи, докато не дойде деня. Амин. — Всеки затворник повдигна десния си юмрук, след това седна.

Докато Дилън ги оглеждаше, предишното му блажено изражение внезапно се изкриви страховито.

— Какво, по дяловите, става тук? Каква е тази идиотщина, пред която сме изправени? Имаме убийство! Имаме насилие! Имаме братя в опасност! Не искам никакви идиотщини повече тук! Имаме проблеми — ще се бием заедно.

Ендрюс остави тишината, настъпила след избухването на Дилън, да повиси в залата, докато се увери, че вниманието на всички е насочено към него, и тържествено прочисти гърлото си.

— Да, благодаря ти, Дилън — започна с обикновения си тон, който не търпеше глупости. — Още веднъж: това е среща за проверка на слуховете. Ето фактите. Точно в четири часа затворник Мърфи е бил намерен мъртъв на изхода на вентилационна шахта 17, вероятно поради небрежност и голяма доза немарливост от негова страна. От информацията, събрана на място, изглежда, че е стоял прекалено близо до вентилатора, когато се е появило силно течение, в резултат на което той е бил изсмукал или издухан в перките. Медикът Клеменс беше следовател по случая и неговия отчет, както може би предполагате, е достатъчно ясен по отношение причините за смъртта.

Няколко от затворниците промърмориха под носа си, Ендрюс ги изгледа, докато не млъкнаха отново.

Започна да се разхожда, докато говореше:

— Скоро след това затворниците Богс, Рейнс и Голик заминаха на редовно дежурство за претърсване и разчистване в шахтите. Те бяха екипирани добре и вероятно знаеха какво правят.

— Аз мога да потвърдя това — вметна Дилън.

Приемайки коментара на големия мъж с поглед, Ендрюс поднови обяснението си:

— Около осем часа затворник Голик се появява в умопомрачено състояние. Бил е покрит с кръв и е дърдорел глупости. Понастоящем той е физически обезвреден и се лекува в амбулаторията. Затворниците Богс и Рейнс все още ги няма. Принудени сме да допуснем възможността, че са се сблъскали с насилие от страна на Голик. — Той направи пауза, за да стигнат думите му до съзнанието. — Досието на въпросния затворник не е лишено от подобно съмнение. Макар че никой не се изпраща тук, без да бъде подложен на лечение и прочистване в Рехабилитационния център на Земята, не всяка програма на лечение е перфектна или пък вечна.

— Чувал съм за това — каза Дилън.

— Още по-добре. Докато не бъдат открити обаче затворниците Рейнс и Богс — или техните тела — и причината за тяхното отсъствие разкрита, всяко заключение ще бъде предварително. Навярно те седят в някой тунел, ранени и неспособни да се движат, очаквайки пристигането на помощ. Може би пък са се загубили, опитвайки се да намерят изход. Очевидно има спешна нужда да се организира и изпрати издирваща група. Доброволците ще получат похвала и действията им ще бъдат надлежно регистрирани в досиетата им. — Той спря пред северната стена, която беше изработена от местно лято олово. — Мисля, че ще бъде честно да признаем, че изведнъж в нашия безупречно работещ лагер се появиха проблеми. Това не е причина за паника или тревога и всъщност е нещо очаквано в ситуация като нашата. Каквото и да е крайното разрешение на именно този нещастен инцидент, смятам смело да кажа, че връщането ни към нормални действия може да се очаква съвсем скоро. Междувременно обаче всички ние трябва да запазим здравия си разум и да се стегнем през следващите няколко дни до пристигането на спасителната група, която ще вземе лейтенант Рипли. Позволявам си да отида по-далече и да ви кажа, че непланираното ѝ пристигане тук, освен че само по себе си

създаде някои проблеми, накара Компанията да отклони един кораб за Фиорина. Това означава възможност за получаване на допълнителни доставки и може би някои удоволствия много преди графика. Това е нещо, което можем да очакваме с нетърпение и да гледаме в дните пред нас.

Вратата отдясно се отвори с трясък и през нея влетя Рипли. Останала без дъх и развълнувана, тя пренебрегна погледите на присъстващите.

— Тук е! Хвана Клеменс! — Тя се оглеждаше обезумяло наоколо, а очите ѝ инспектираха тъмните ъгли и далечните коридори на залата за събрания.

Вените издуха врата на Ендрюс.

— Лейтенант, омръзнахте ми! Спрете това бълнуване веднага! Спрете! Разпространявате излишна паника без никакви доказателства и аз няма да търпя това, чувате ли ме? Няма да търпя!

Тя се втренчи в него:

— Казвам ви — тук е!

— А аз ви казвам: вземете се в ръце, лейтенант! — Той погледна косо вдясно: — Г-н Арон, веднага обуздайте тази глупава жена! Закарайте я обратно в амбулаторията!

— Да, сър! — Арон направи крачка към Рипли, но изразът на лицето ѝ го накара да се поколебае, физически тя не изглеждаше по-слаба от един обикновен затворник.

Докато размишляваше как да постъпи, светлините внезапно замигаха лудо. Затворниците започнаха да викат, да се блъскат един друг и се оглеждаха объркано наоколо. Ендрюс тъжно поклати глава.

— Няма да допусна тези глупости тук, чувате ли ме всички? Няма да търпя това! — Слаб стържещ звук го накара да погледне нагоре.

Пришълецът се пресегна надолу и повдигна Управителя от пода така изкусно, както паяк хваща муха. След миг плякмата и хищникът изчезнаха. В последвалата истерия само Рипли и затворник Морз видяха как чудовището повлече безжизненото тяло на Ендрюс в една отворена вентилационна шахта.

Рипли седна в ъгъла и запали нарkokлечка. Хвана се, че мисли за Клеменс. Клеменс — по-добре да не мисли за него, така, както се беше научила да забрави бързо няколко други мъже, с които беше започвала връзка, но които ѝ бяха отнемани и унищожавани от други представители на привидно неунищожимата орда на пришълците.

Само че те не бяха неунищожими. Можеха да бъдат убити. И докато тя беше жива, това изглежда щеше да бъде съдбата ѝ: да ги унищожава, да ги изтрива от лицето на вселената. Това беше призвание, което тя с радост — и то каква! — би предоставила на друг.

Защо именно тя? Това беше въпрос, над който се беше замисляла неведнъж. Защо беше избрана точно тя? Не, помисли си, не беше справедливо. Нищо не я беше избирало. Съдбата не я беше избрала, за да прекара живота си в ужас и унищожение. Други се бяха противопоставили на Пришълеца и бяха загинали. Само тя продължаваше да страда, защото само тя продължаваше да оцелява.

Това беше съдба, която тя можеше да изостави по всяко време. Амбулаторията беше добре заредена, всичко беше ясно надписано. Една-единствена проста инжекция би заличила всичката болка и ужас. Много лесен начин да се сложи край. Само че Рипли винаги оцеляваше. Може би това беше задачата ѝ в живота — да оцелява. Не, съдбата не я беше избрала за специални поръчения. Тя не можеше да отговаря за това, че е по-жилава от другите. Беше просто нещо, с което трябваше да се научи да живее.

Още един мъж си отиде, мъж, когото този път не харесваше особено, но въпреки това съжаляваше за него. Ендрюс беше човек и ако не друго, то поне заслужаваше да умре прилично.

След удивително бързата атака на Пришълеца беше настъпила мъртва тишина. В нея мъжете отново седяха или стояха прави и всеки се взираше в далечината, в съседа си или в себе си. Както обикновено, Дилън беше този, който трябваше да коленичи и да започне молитвата.

— Ние получихме знак, братя. Начинът, по който се отнесем с него, ще определи съдбата ни.

— Амин! — повториха в хор няколко от затворниците. За щастие коментарите на някои бяха неразбираеми.

Дилън продължи:

— Изразяваме ти благодарност, господи, яростта ти стигна до нас и времето за нашия съд е наближило. Над нас е надвиснал

апокалипсис. Нека да се приготвим. Нека милостта ти е справедлива!

В края на залата затворниците бяха започнали да шепнат помежду си, независимо от молитвата на Дилън.

— Беше голямо — промърмори затворник Дейвид. — Ама че голямо и бързо.

— Видях го, глупако! — Кевин се взираше съсредоточено в мястото на тавана, откъдето беше увиснал Пришълецът. — Бях там. Да не мислиш, че съм спял?

— Да, но искам да кажа, че беше голямо. — Толкова съсредоточени бяха те в спомена за това, което се беше случили току-що, че дори забравиха да погледнат Рипли.

Затворник Уилям стана и огледа другарите си:

— Е, и сега какво ще правим, другари? — Няколко души се спогледаха, но никой не проговори. — Добре де, кой ще командва? Искам да кажа, трябва да се организираме, нали?

Арон преглътна и огледа стаята:

— Мисля, че аз съм следващият.

Морз превъртя очи към тавана:

— Осемдесет и пети ще управлява! Господи, остави ме на мира!

— Не ме наричай така! — Арон метна гневен поглед към затворника, който беше се обадил. — Нито сега, нито когато и да е било! — И като се надигна, той се изправи с лице срещу тях. — Вижте, няма начин да заменя Ендрюс, дори няма и да се опитвам. Вие, момчета, не го оценихте. Знам, че понякога беше твърд като скала, но той беше най-добрият човек, с когото съм работил.

Дилън не беше чак толкова впечатлен:

— Не искам да я слушам тая помия. — Погледът му се премести от помощника към дългунестата фигура, седнала в далечния ъгъл на залата. — Ами ти? Ти си офицер. Какво ще кажеш да ни покомандваш малко?

Рипли хвърли бърз поглед в неговата посока, дръпна от наркоклетката си и погледна настрани.

Уилямс прекъсна последвалата тишина, посочвайки Дилън:

— Ти поемаш командването. И без това ти си шефът.

Големият мъж поклати глава:

— В никакъв случай. Аз не съм командаджия. Просто се грижа за себе си.

— Добре де, какво иска тоя гаден звяр? — попита на висок глас обезсърченият Уилямс. — Ще се опитва ли да ни вземе всички?

Наркоклечката се отпусна в устните на Рипли:

— Да.

— Е, това не е ли чудесно? — изръмжа саркастично Морз. — Как да го спрем?

Отвратена, Рипли хвърли остатъка от наркоклечката настрани и се изправи пред групата.

— Нямаме никакво оръжие, нали? Никакви модерни пистолети, никакви импулсни пушки, нали?

Арон кимна неохотно:

— Така е.

Тя се замисли:

— Не съм виждала пришълец като този досега. По-голям е и краката му са различни. Другите се страхуваха от огъня — или поне го уважаваха. Но не и от друго. — Погледът ѝ блуждаеше в залата.

— Можем ли да запечатим тази зона?

— По никакъв начин — каза ѝ Арон. — Разработеният минен комплекс е десет квадратни мили. Има шестстотин въздухопровода с отвори на повърхността. Това проклето място е голямо.

— Какво ще кажете за видеосистемата? Да се опитаме да го намерим по този начин. Тук виждам навсякъде монитори.

Заместник-управителят отново поклати глава:

— Вътрешната видеосистема не е работила от години. Няма причина да се поддържа скъпа високотехнологична система, само за да се наблюдават някакви въшливи двайсет и пет затворници пазачи, които и без това няма къде да отидат. Имаме достатъчно техника, но няма как да я оправим.

— Осемдесет и пети се опитва да ти каже... — започна да обяснява Морз.

— Не ме наричай така! — сопна се Арон.

Затворникът не му обърна внимание:

— ... че тук нямаме развлекателни центрове, нито климатична инсталация, нито видеомонитори, нямаме надзор, нито хладилници, нито шибан сладолед, нито пушки, нито презервативи, нито жени. Всичко, което имаме тук, е боклук.

— Затваряй си устата! — предупреди го Дилън.

— За какво изобщо говорим с нея? — продължи Морз. — Тя доведе онази гад тук, нека да си блъска сега главата.

Рипли едва присви рамене:

— Това ме устройва!

Дилън отиде до Морз:

— Няма да повтарям пак — каза той тихо, — затваряй си устата!

Морз размисли, после отпусна погледа си и се отдръпна. Поне засега.

Заместник-управителят погледна Рипли:

— Добре, какво да правим сега?

Тя съзнаваше, че не само тримата мъже на масата, но и повечето от затворниците я гледаха в очакване.

— На Архерон се опитахме да се отделим и да установим защитен периметър. Получи се, но за кратко — тези неща винаги намират изход. Първо искам да видя — не да чуя — каква е точната ни физическа ситуация.

— Шибана! — промърмори под носа си Морз.

Арон кимна:

— Елате с мен. — Погледна към Дилън. — Съжалявам, но знаеш правилата.

Големият мъж премигна бавно в знак на съгласие.

— Само не се бавете, нали?

Арон се опита да се ухили, но не успя:

— Мисли по следния начин: днес не е работен ден!

Погледът на Дилън мина по горните нива на библиотеката:

— Тогава защо не се чувствам спокоен?

Те минаха по основната галерия, като Арон държеше една схема на мината, а Рипли местеше вниманието си от картата към коридорите и стените. Осветлението от тавана беше слабо. Морз бъркаше. Някои от основните системи, поддържащи живота на комплекса, все още функционираха.

Тя чукна по пластмасовия лист:

— Това какво е?

— Изход за персонала. Свързва амбулаторията със столовата.

— Бихме могли да влезем оттам и да го прогоним?

Той остана близо до нея.

— Едва ли! Там долу има тунели в продължение на много мили.

Тя проследи линиите на листа.

— Няма да отиде далеч. Ще си намери гнездо в тази област, някъде тук, в един от по-малките коридори или вентилационни шахти.

Лицето му се изкриви:

— Гнездо? Да не искаш да кажеш „легло“?

Рипли го изгледа остро.

— Знам какво казвам. Само не ме питайте за подробности. Ако успеем да го убием или обездвижим, напомнете ми и ще ви обясня. В противен случай няма да искате да знаете.

Той задържа погледа си върху нея още за миг и после го сведе към картата:

— Откъде знаеш това?

— Той е като лъв — навърта се около зебри.

— Тук нямаме зебри. — Тя спря и го стрелна с очи. — О, да! — сломено каза Арон. — Но да обикаляме долу в тъмното? Шегуваш се! Нямаме никакви лампи извън главната шахта.

— А фенерчета?

— Имаме. Имаме шест хиляди броя. Както и презареждащи се батерии. Но нямаме крушки. Някой е забравил този малък детайл. Казах вече — нищо не работи!

— Ами факли? Имаме ли възможността да запалим огън? Повечето човешки същества са се радвали на тази привилегия още от каменната епоха.

Старата вертикална шахта се простираше нагоре и надолу в тъмнината, а стълбата беше заварена за вътрешността ѝ, замърсена от въгленосни нечистотии и насъбран боклук. От черните дълбини бавно се покачваше влажен въздух, който заседна в ноздрите на Рипли, докато се надвесваше над коридора и насочваше факлата си надолу. Не се виждаше никакво дъно, нито пък тя очакваше да види.

Тръгнаха през тунела, където беше убит Мърфи, минаха покрай огромните вентилаторни остриета, които Арон беше изключил преди тяхното тръгване. Тя подуши, сбръчквайки нос. Изкачващият се въздух

беше твърде влажен и остър от гниеца растителност и рециклирали химикали.

— Какво има долу?

Арон застана плътно до нея:

— Въздухо- и водопречиствателна станции, както и рециклираща.

— Това обяснява вонята. Топилня?

— Да, но отдавна запечатана. Всичко работи автоматично. Няколко техници от кораба доставчик правят проверка на състоянието веднъж на шест месеца. — Той се ухили. — Не си мисли, че ще поверят поддръжката на функционираща топилня на деликатните услуги на шепа затворници и двама затворнически администратори с основно образование, нали?

Рипли му се усмихна.

— Нищо, което прави Компанията, не ме учудва. — Държейки се за края на отвора, тя вдигна факлата си и размаха светлината по гладките метални стени. — Какво има горе?

— Дребна техника: складове, повечето от които празни сега. Изчистени, когато Уейленд-Ютани затвори мината. Служебни входове. Електро- и водопроводи. Всички тунели и шахти са по-големи, отколкото трябва да бъдат. С всякакви пробивни и магнитни уреди под ръка инженерите са си живели живота. Построили са всичко в огромни размери. — Той направи пауза. — Мислиш, че може да е отишъл там някъде горе?

— Той избира някаква естествена голяма и удобна зала за гнездо и обича да бъде над... жертвата си. По-добре да се спуска отгоре, отколкото да идва отдолу. Освен това по-горните нива са по-близки до естествената среда на затворниците. Там той ще ни очаква да пробием тунел. Ако имаме късмет, можем да излезем откъм гърба му. Ако нямаме...

— Да? — подсказа Арон.

— Може и да успеем да излезем иззад гърба му. — Тя се завъртя към стълбата и започна да се изкачва.

Не само че стълбата беше покрита с мръсотии, но и влажният въздух, идващ отдолу, беше стимулирал растежа на местни морски водорасли и други микроорганизми. Стъпалата бяха хлъзгави и

неравни. Изкачвайки се, тя се залавяше здраво за стълбата със свободната си ръка.

Шахтата пресичаше един или повече коридора приблизително на всеки три метра. На всяко ниво Рипли размахваше факлата си вътре, осветявайки всеки тунел на значително разстояние, преди да продължи изкачването си.

Опитвайки се да я наблюдава, вниманието на Арон — както и кракът му — се отплеснаха. Зад него Дилън бързо хвана с лявата си ръка стълбата, а с другата люлеещия се глезен, премествайки ботуша на заместник-управителя на най-близкото стъпало.

— Добре ли сте там горе? — попита той шепнешком.

— Добре — отговори Арон, макар и с разтреперан глас. — Само разкарай тази факла от задника ми.

— Странно е, че го казваш — отговори големият мъж в полутъмнината. — От години си мечтая да направя точно това.

— Спести си приказките за друг път — Арон забърза, защото не искаше Рипли да се отдалечава заплашително напред.

— Още нещо, приятелю — промърмори Дилън.

Заместник-управителят хвърли поглед назад и надолу:

— Този път какво?

— Ако някога поискаш да си сменим местата, само ми кажи.

— Само в съня ти! — Въпреки обстоятелствата и двамата събраха сили да разменят по една братска усмивка с разбиране. После подновиха изкачването, а краткото чувство за другарство заличи отчаянието и тревогата от положението им.

Рипли погледна надолу, чудейки се за какво си говорят. Беше хубаво, че успяваха да се усмихват при тези обстоятелства. Би искала да сподели настроението им, но знаеше, че не може. Прекалено добре беше запозната с това, което ги очакваше. Като въздъхна примирено, изкачи следващото стъпало и насочи светлината си в друг отвор.

Право в лицето на създанието.

Ако пръстите ѝ не се бяха свили от ужас, тя със сигурност щеше да падне от стълбата, когато извика. Удари страшилището право по върха на блестящата черна глава... която при контакта се разпадна на парчета.

— Какво, какво има? — крещеше под нея Арон.

Тя не му обърна внимание, а се опитваше да възстанови равновесието си. Едва тогава се изтегли по стълбата и влезе в тунела, а Арон и Дилън я последваха.

Заедно те се загледаха в деформираната, изсушена обвивка на възрастния Пришълец, като двамата отзад се бутаха, за да видят по-добре.

— Грозно чудовище, нали? — обади се Дилън.

Рипли коленичи, за да разгледа изхвърлената черупка. Пръстите ѝ леко трепереха, когато я докосна в началото, но след малко станаха по-стабилни. То беше напълно безвредно — сянка на една загадка. В него нямаше нищо. Черепът, в който се удари факлата ѝ, беше празен отвътре. Просто за опит тя леко го побутна и масивната, извита форма се обърна на една страна. Тя се изправи.

— Какво е туй? — попита я Арон, подритвайки черупката с крака си.

— Сменило си е черупката по някакъв начин. — Рипли огледа тунела нащрек. — Това е нов вид, не съм го срещала преди. Или поне не в този стадий на развитие.

— Какво означава това? — промърмори Дилън.

— Не мога да кажа. Няма прецедент. Поне в едно нещо можем да бъдем сигурни — сега е по-голямо.

— Колко по-голямо? — присъедини се към нея Арон и започна да оглежда тъмния коридор.

— Зависи — измърмори Рипли.

— От какво?

— От това какво е станало. — Тя тръгна напред, държейки светлината пред себе си.

Нещо вътре в нея я накара да продължи, накара я да увеличи — вместо да намали — крачката си. Почти не спря, за да освети страничния коридор, който се разклоняваше от главния тунел. Намирането на черупката на Пришълеца я беше заредило със същата непреклонна решителност, която ѝ беше позволила да надживее разрушението на Архерон, и растящ гняв. Изведнъж тя си помисли за Джонс. Никой не се чудеше защо тя и котаракът бяха надживели Ностромо. Любопитството и таланта за оцеляване бяха само две от уменията, които ги свързваха.

Джонс беше мъртъв — жертва на изкривяванията на времето, които се получаваха по необходимост при пътувания в космоса. Той вече нямаше да сънува кошмари. Тя остана сама да се справя с живота, както и с всички спомени.

— По-бавно! — Арон трябваше да подтичва, за да я настигне. Вдигна картата и посочи напред: — Почти стигнахме.

Рипли погледна към него:

— Надявам се, че си заслужава изкачването. Какво се е случило с всички проклетите асансьори тук?

— Шегуваш ли се? Престанаха да функционират, когато комплексът беше затворен. И защо изобщо шепа затворници трябва да се намират в този сектор? — Той тръгна напред, повеждайки групата.

Повървяха още стотина метра, преди тунелът да се разтвори в един много голям коридор — широк и висок достатъчно, за да побере превозни средства и хора. Заместник-управителят спря до най-далечната стена, като държеше факлата си така, че да освети една табела, заварена към метала:

СКЛАД ЗА ТОКСИЧНИ ОТПАДЪЦИ.

ТОВА ПОМЕЩЕНИЕ Е ХЕРМЕТИЧЕСКИ ЗАТВОРЕНО.

ЗАБРАНЕНО ВЛИЗАНЕТО НА НЕУПЪЛНОМОЩЕНИ.

Отваря се само с пропуск В-8 или нагоре.

— Да, да, да... Какво е това тук? — За пръв път от дни наред Рипли си позволи да почувства пристъп на надежда.

— Из комплекса има разпръснати повече от дузина такива. — Арон се беше навел, за да изучи всички подробности от надписа на табелата. — Това е най-близкото до жилищата ни. — Той почука стената с факлата си и по пода се посипаха искри. — Щяха да складират тук тежки отпадъци. Странични продукти при пречистването и тем подобни. Някои от тях са пълни и винаги запечатани, а други са пълни само отчасти. Това е по-евтино, по-лесно и по-безопасно, отколкото да набутаеш боклуците в барабани и да ги изхвърлиш в космоса. Този никога не е бил използван, може би защото

е толкова близко до мястото, където живеем. Или пък просто не са стигнали до него и са затворили завода, преди да им е потрябвал склад. Влизал съм вътре. Там е кристалночисто.

Рипли разглеждаше стената:

— Какво представлява входът?

— Точно такъв, какъвто си представяш, че ще има един склад от тази категория. — Той я отведе дотам.

Вратата беше издраскана и мръсна, но въпреки това внушителна. Тя забеляза почти невидимите шевове в ъглите.

— Това ли е единственият начин за влизане и излизане?

Арон кимна:

— Точно така. Проверих документацията, преди да слезем тук. Входът е голям точно колкото за един малък товарен транспортър с шофьора и товара. Таванът, стените и подът са дебели шест фута и са от солидна керамо-карбидна стомана. И вратата е същата. Всички бутони и активни компоненти са външни или закрепени в самата матрица.

— Я да видим дали съм разбрала: вкарваш нещо вътре и като затвориш вратата, няма начин то да излезе?

Арон изсумтя самоуверено:

— Точно така, никакъв начин. Шибаната врата е много яка. Според специалистите създава отличен вакуум и нищо по-голямо от неутрино не може да се промъкне през нея. Керамо-карбидът дори разпръсква лазери. Ако искаш да влезеш, ще ти трябва ядрена експлозия.

— Сигурен ли си, че това нещо още работи?

Той посочи една контролна кутия наблизо:

— Защо не разбереш сама?

Тя се приближи и счупи тънкия капак, покриващ кутията. Под него се разкриха няколко бутона. Разгледа ги за момент и после натисна един голям зелен бутон.

Огромната врата като че ли не се плъзна настрана, а по-скоро изчезна безмълвно в стената. Рипли натисна отново, удивлявайки се на меката игра на силите, които можеха да задвижат такова масивно нещо с такава скорост и лекота. Затворниците бяха също впечатлени. Ефективността на отдавна неизползваната техника повдигна значително духовете им.

Зад отворената бариера имаше празна зала с мазни стени. Тънък слой прах покриваше пода. Залата можеше да побере няколко пораснали Пришълци без никакъв проблем.

— Дай да видя картата. — Арон ѝ подаде листа и показалецът ѝ започна да чертае мрежа по пластмасата. — Тук ли сме? — Той се наведе по-близо и кимна. — Администрацията е тук, а залата за събрания е нагоре по този коридор, нали?

— Точно така. Много бързо схващате! — добави той с учудване.

— Фактът, че съм все още жива, се дължи на познаване на пространствените отношения. — Тя потупа листа. — Ако можем да го накараме да ни преследва надолу по тези коридори — тук и тук — и после да ги затваряме един по един, може би ще го накараме да влезе вътре. — И тримата се загледаха в склада.

Дилън я погледна отново.

— Нека да се разберем: искате да го подпалим и изгоним вън от тръбите, да го докараме насила тук, да затръшнем вратата и така да го хванем в капан?

— Хм-м — отвърна Рипли, без да вдига поглед от картата.

— И искате от нас, Y-хромозомните момчета, да ви помогнем?

— Имате ли по-добро предложение?

— Защо да си подлагаме задниците за бой заради вас?

Най-после тя го погледна със стоманен поглед:

— Вашите задници вече са подложени. Единственият въпрос е какво ще направите за тях.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Придружен от затворника Дейвид, Арон заведе Рипли до огромния склад. Когато стигнаха до секцията, където се съхраняваха барабаните, той се спря и посочи.

— Ето тук ги пазим. Не знам как се нарича тая гадост.

Дилън дойде на помощ:

— Куинитрицетилин.

— Знаех го — промърмори заместник-управителят, консултирайки се с бележника си. — Е, добре. Изчезвам да уточня задачите по секции за групата бояджии. Дейвид, ти се занимай с тези барабани и ги накарай да се движат. — Той се обърна и тръгна в посока към главния коридор.

— Слушам, осемдесет и пети — провикна се Дейвид след него.

— Не ме наричай така! — Арон изчезна в тъмнината на противоположния коридор.

Рипли разгледа барабаните. Бяха леко проядени от корозията и очевидно не са били докосвани от известно време, но иначе изглеждаха наред.

— Какво е това „осемдесет и пети“?

Дейвид постави ръцете си в ръкавици върху най-близкия контейнер:

— Много затворници го наричаха така. Преди няколко години напипахме личните му данни от компютъра. Това е неговият коефициент на интелигентност. — Той се ухили и започна да търкаля барабана.

Рипли го наблюдаваше:

— Той като че ли много вярва в тия работи. Ти как мислиш?

Затворникът нагласи барабана за товарене:

— По дяволите, аз съм само един пазач като останалите момчета тук. Обаче веднъж видях един от тия барабани да пада върху един бункер на брега. След взрива ни държаха затворени в продължение на седемнайсет седмици. Ужасна работа!

В друга част на склада затворниците Трой и Артур се ровеха в една купчина изхвърлени електронни компоненти. Трой набута едно стъклено мънисто в цилиндъра, който държеше, натисна бутона, после с отвращение извади мънистото и продължи да търси друго.

— По дяволите! Една шибана крушка на две хиляди сработва!

Приятелят му вдигна поглед от купчината, в която се беше заровил:

— Е, можеше да бъде много по-лошо! Можеше да се наложи да ги изработваме! — Той изпробва едно мънисто в своя фенер, натисна копчето и за негова изненада и удоволствие, той светна.

Двамата мъже се промъкваха по въздухопровода, като разливаха из него куинитрицетилин.

— Тая гадост мирише ужасно! — Уведоми затворник Кевин за стотен път.

Колегата му едва-едва отговори:

— Вече ти казах — не я дишай.

— А защо?

— Заради шибаните пари.

— Аз съм в шибаната тръба с тях, как мога да не ги дишам?

Пред склада за токсични отпадъци другите мъже изсипваха кофи с куинитрицетилин и го разстилаха по най-добрия начин — с метли и четки, а тези, които нямаха — с ботушите на краката им.

Дилън чакаше в коридора заедно с Рипли. Всичко вървеше по план, макар че все още не беше ясно дали нещата по-нататък щяха да се развият по план.

Той я погледна, анализирайки израза на лицето ѝ. Не че беше особено чувствителен, но беше видял доста в този живот.

— Докторчето ти липсва, нали?

— Не го познавах много добре — промърмори тя нещо като отговор.

— Мисля, че двамата станахте много близки.

Този път Рипли погледна към него:

— Май си гледал през ключалките.

Дилън се усмихна:

— Така си и мислех!

Гаденето не ѝ се размина, а я връхлетя с всичка сила, като наруши равновесието ѝ и я накара да търси опора в стената, докато се даваше и кашляше. Дилън доближи, за да ѝ помогне, но тя го отблъсна, мъчейки се да поеме въздух. Той я огледа с неочаквана загриженост.

— Добре ли си?

Рипли си пое дълбоко дъх и кимна.

— Щом казваш! Но не ми изглеждаш много добре, сестро!

Арон изгледа осъдените, които го придружаваха — някои по-близо, други горе на пътеката. Всички носеха аварийни факли, които се запалваха при удар.

— А сега ме чуите! — Погледите им се обърнаха към него с внимание. — Не палете огъня, докато не ви дам сигнал. Сигналът е този. — Той вдигна ръка. — Разбрахте ли ме, момчета? Запомнихте ли какво ви казах?

Гледаха го съсредоточено — толкова съсредоточено, че мъжът, който беше най-близо до въздухопровода, изпусна факлата, която държеше. Посегна към нея, изпусна я и задържа дъха си, когато тя се изтъркаля до ръба близо до краката му.

Колегите му не забелязаха. Напрягайки се, той коленичи да я вземе и изпусна въздишка на облекчение...

Точно тогава Пришълецът се появи зад решетката, върху която лежеше несигурно факлата, и се пресегна към затворника. Той успя да извика, а факлата падна от пръстите му долу на земята.

Където пламна ярко.

Арон едновременно видя и чу експлозията. Очите му се разшириха:

— Не, по дяволите! Чакайте сигнала! Мамка му!

Тогава видя Пришълеца и забрави за пламъците. Те се разпростряха толкова бързо, колкото се надяваше отчаяният съставител на плана: втурнаха се надолу по покритите с куинитрицетилин коридори, погълнаха въздухопроводи, изпържиха напоени подове и пътечки. В коридора, където беше застанала, Рипли чу приближаващите се пламъци и се притисна към небоядисаната част

от пода. Един осъден наблизно не беше толкова бърз и когато пламъците подпалиха дрехите му, той изпищя.

Морз започна да се въргаля лудо настрани от пламъците и успя да види офейкването на Пришълеца отгоре.

— Ето го! Ей, тука е! — Никой нямаше нито желание, нито беше в състояние да откликне на тревогата му.

Невъзможно беше да се следи и половината от това, което ставаше. Ранени мъже се хвърляха от горящи парпети или скачаха от горещия таван. Затворникът Ерик видя, че огънят го приближава, и се втурна в последния момент в прикритието на една небоядисана тръба, като едва успя да се промуши навреме, за да избегне порива на огъня, който обгори краката му отдолу. Друг мъж умря, когато Пришълецът се появи от един вентилационен отвор заедно с изпаренията и се приземи право върху него.

Тичайки като луди, Арон и един от затворниците се насочиха към залата за изхвърляне на отпадъци, като се опитваха да бягат пред пламъците. Заместник-управителят успя, но другарят му не беше толкова бърз... или толкова късметлия. Огънят го погълна, но не го спря.

След като стигнаха с олюляване до разклонението за склада, Рипли, Дилън и затворникът Джуниър успяха да повалят горящия човек на пода и започнаха да удрят по пламъците върху гърба му. Арон се опитваше да си поеме дъх и в този момент някакво топуркане отгоре привлече вниманието му. С неочаквано присъствие на духа той грабна една четка, натопена в куинитрицетилини, и я мушна в най-близките пламъци. Държейки импровизираната факла високо, я напъха в дупката на тръбата отгоре. Шумът на стъпките отслабна.

Затворникът Грегор умря в ръцете на Джуниър, като мърдаше устни, от които не излизаха никакви думи. Другият стана и се втурна към дима и огъня, крещейки:

— Ела ме вземи, гадино! Ела ме вземи!

В главния коридор димът повали още един мъж. Последното, което видя, преди да падне, беше Пришълецът, надигащ се пред него, като силуетът му се очертаваше през пламъците и невероятната горещина. Той се опита да извика, но не успя.

Джуниър зави към един ъгъл и спря. Пришълецът се обърна към него.

— Тичай, тичай! — Опечаленият затворник хукна покрай чудовището, което го последва без колебание.

Всички се събраха близо до входа на склада за токсични отпадъци: Рипли и Дилън, Арон и Морз, оцелелите затворници. Когато Пришълецът се обърна и се изправи пред тях, те последваха примера на Арон: запалиха четките и замятаха импровизираните ракети към звяра. Джуниър се възползва от възможността да се доближи до него изотзад.

— Ето! На ти един!

Когато ставаше дума за жертва, Пришълецът още веднъж показва склонността си да избира най-близката пред по-многобройната. Като се завъртя, той скочи върху Джуниър. Двамата се прекатуриха назад... в склада.

Борейки се да парира ужасната горещина, Дилън продължи да гаси другарите си, потънали в пламъци. Когато и последният човек престана да гори, той се обърна и се опита да навлезе в пламъците, за да достигне задната стена.

Рипли стигна до контролната кутия и започна да търси червеното копче, а Арон натъпка още една пламтяща четка във входа. Минута по-късно Дилън успя да активира разпръсквателната система.

Джуниър издаде последен, слаб и безпомощен вик, когато тежката врата се затръшна пред него, отделяйки го от склада. В същото време душовете заработиха. Изтощени и ужасени мъже с различни степени на изгаряне и опушване се въртяха безмълвни в коридора, докато водата се изливаше върху им.

Зад вратата се чу шум, после далечно тичане. Нещо, което не бяха ръце, тършуваше, нещо, което не бяха пръсти, дращеше около себе си. Затвореният Пришълец търсеше начин да излезе. Постепенно шумът спря.

Няколкото оцелели се спогледаха, готови да избухнат в радостни възгласи. Рипли рязко ги отрязва:

— Още не е свършило.

Един от мъжете се сопна ядосано:

— Глупости! Той е вътре, вратата сработи. Хванахме го!

— Какви ги говориш? — предизвика я Арон. — Нали хванахме копелето точно както го планира?

Рипли дори не го погледна. Нямаше нужда да се обяснява, защото тишината изведнъж се разцепи от оглушителен удар. Няколко от мъжете потрепнаха, а двама се обърнаха, за да побегнат.

Останалите зяпнаха учудени към вратата, в която внезапно се появи огромна изпъкналост. Ехото продължи да трещи по многобройните коридори. Преди да заглъхне окончателно, второ гръмотевично ехо изтрещя в преддверието и на вратата се появи втора подутина.

— Кучи син! — измърмори на глас Арон. — Това е керамокарбидна врата!

Дилън не го слушаше. Като човек, който оцеляваше, само че по друг начин, той наблюдаваше Рипли. Тя не помръдваше — същото направи и той. Ако тя хукнеше да бяга, щеше да я последва по петите без никакво намерение да спира.

Тя обаче продължи да стои на краката си и когато се появи третата издатина. Ушите му звъняха. „Това е жена, с която желая да се бях запознал по-рано — помисли си той. — Жена, която би променила един мъж, би изменила пътя и посоката на живота му. Би могла да промени моя. Но това можеше да стане преди. Сега вече е много късно. Късно е от много време насам.“

Ушите му престанаха да звънят, защото не последва друг удар. Върху вратата не се появи нова издутина. Над коридора надвисна смъртна тишина. Постепенно вниманието на всички се измести от тази вече не идеална, но все още цяла врата, към единствената жена измежду тях.

Когато тя бавно седна долу и затвори очи, облегната на стената, всеобщата въздишка на облекчение, която изпълни стаята беше като последния порив на вятъра, отбелязващ отминаването на неотдавнашна буря.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Оцелелите се събраха в залата за събрания, намалели на брой, но в ликуващо настроение. Дилън се изправи пред тях и изчака да се увери, че присъстват всички. Едва тогава започна да говори:

— Ликувайте, братя! Дори за тези, които си отидоха, сега е време за ликуване. Оплаквайки тяхната смърт, ние празнуваме тяхната смелост. Ние живеем благодарение на тяхната саможертва и кой може да каже дали живите или мъртвите са спечелили? В едно нещо сме сигурни: те са получили своята награда. Те са на много по-добро място, тъй като не може да има по-лошо място от това. Те ще живеят вечно. Ликувайте! Тези, които са мъртви, не са си отишли, а продължават да живеят, освободени от оковите си, освободени от мъките на едно безумно общество. То ги напусна и сега те го напуснаха. Те се издигнаха, застанаха над него. Ликувайте и отдайте благодарността си!

Мъжете наведоха глави и започнаха да мърморят на себе си.

Рипли и Арон наблюдаваха от галерията отгоре. Накрая заместник-управителят погледна към нея. И двамата прекараха доста време под душовете. Съвсем не бяха освежени, но поне бяха чисти. Рипли се извиваше от удоволствие под горещите, удрящи капки, знаейки, че този път може да им се наслаждава, без да трябва да наблюдава внимателно отдушника.

— Какво мислиш за това? — Той посочи бърборещото, импровизирано събрание долу.

Тя слушаше само с половин ухо — останалата част от мислите ѝ бяха другаде.

— Почти нищо. Щом им доставя удоволствие...

— Тук си права. Тия копелета се луди, но това ги държи спокойни. Управителят и аз се бяхме разбрали за това. Ендрюс винаги казваше, че Дилън и момчетата му стават по-хрисими, защото се занимават с религиозни глупости.

Рипли се извърна към него.

— Не си падаш по религиите.

— Аз ли? Не! Аз си имам работа. — Той се замисли. — Мисля, че спасителната група ще се появи тук след четири, пет дни. Ще отворят вратата, ще влязат с умните си пушки и ще убият копелето, нали така?

— Те обадиха ли се? — тонът ѝ не беше дружелюбен.

— Аха. — Имаше доста добри предчувствия за положението, както и за самия себе си. От тази бъркотия със сигурност щеше да излезе нещо добро. — Отвърнаха само: „Съобщението е получено“. Никакви подробности. След това получихме още нещо, според което ти си много важна личност. И пак без никакви обяснения. Много не ни бърснат — ние тук сме им последна грижа.

— Слушай — започна тя предпазливо, — ако Компанията иска да вземе това нещо обратно...

— Да го вземе обратно? Шегуваш ли се? Да не мислиш, че са луди? Ще го убият на място. — Той я погледна навъсено и сви рамене. Понякога си мислеше, че разбира идеално тази необикновена жена, а в следващия момент тя съвсем го объркваше.

Е, не му беше работа да я разбира, а само да я запази жива — това беше всичко, което искаха от Уейленд-Ютани. След като Ендрюс беше мъртъв и Пришълецът беше затворен, Арон започна да вижда някои възможности за изход от ситуацията. Не само че сега той отговаряше за нещата, но и той трябваше да поздрави и да обясни всичко на представителите на Компанията. Щеше да разкаже за себе си — както и за последните събития — така че по-висшестоящите да го запомнят. Може би щеше да има премия за него или дори нещо по-добро: ранно пенсиониране от Фиорина. Май беше прекалено хубаво, за да се надява.

Освен това, след толкова години подмазване на Ендрюс и след случилото се през последните няколко дни, той трябваше да получи това, което беше заслужил.

— Ей, май наистина не ти пука за това, нали? Защо? За какво се тревожиш? Онова нещо е заключено и изобщо не може да стигне до нас.

— Не ми пука за Пришълеца, а за Компанията. Вече два пъти се сблъскам с разбирането ѝ по този въпрос. — Рипли се обърна към него. — Те ламтят за един представител на пришълците още откакто

хората от първия ми екипаж ги откриха. На онези там горе им трябва за изследване на биологически оръжия. Те не разбират какво имат насреща си и мен не ме интересува колко данни са събрали за него. Интересува ме само това, че може би ще се опитат да го вземат обратно с тях.

Арон я зяпна недоумяващо и искреното му учудване я окуражи. Поне за момента тя не беше без съдружници.

— Да го вземат обратно? Искаш да кажеш жив? На Земята? — Тя кимна. — Майтапиш се!

— Погледни ме в очите, Арон. За мен това не е майтап.

— По дяволите, май че си права! Но това е безумие. Те трябва да го убият!

Рипли се усмихна напрегнато:

— Точно така. Да разбирам ли, че сме единни по този въпрос?

— Абсолютно си права — отговори той развълнувано.

Е, поне Арон беше на нейна страна, помисли си тя. Засега. Компанията имаше свой начин да управлява хората, като ги убеждаваше да подложат на преоценка положението си, да не говорим за стойностите им.

В амбулаторията беше тихо. Спокойствието се беше възвърнало — или поне за някои от населяващите я. Загрижен, че в отсъствието на Клеменс някои затворници, чието присъствие на Фиорина се дължеше отчасти на погрешното прилагане на определени забранени лекарства от тяхна страна, биха могли да се опитат да изпразнят складовете от тези или подобни медикаменти, Арон изпрати Морз да ги наглежда, а така също да наглежда и единствения обитател на амбулаторията.

Морз седна на една от кушетките, вгледан в един видеомонитор. Не беше от тези, които бяха провесили носове поради недостига на развлечения на Фиорина, тъй като не си падаше по непредвидени забавления. Той беше човек на действието — или поне беше такъв на младини, когато беше по-активен. Сега беше просто един зрител, който се отдаваше на спомени.

Въпреки че бяха работили един до друг и се познаваха от години, Голик не го поздрави, когато влезе, нито пък обели дори една дума

след това. Накрая вързаният затворник извърна лицето си от стената, но ръцете му все така бяха стегнати в архаичната усмирителна риза.

— Ей, Морз!

По-старият мъж вдигна поглед от монитора.

— Значи още можеш да говориш. Голяма работа! Ти и без това никога не си имал какво да кажеш.

— Хайде, братко, извади ме оттук!

Морз се ухили неприятно:

— О-о, сега, когато си опакован целия като неделно печено, изведнъж станах „братко“, а? Я не ме будалкай!

— Хайде бе, човек! Не бъди такъв! Това нещо е адски неудобно. Нека да си почина.

— В никакъв случай! Аз следвам заповеди.

— Хайде бе, боли ме!

— Съжалявам. — Морз насочи вниманието си отново към видеото. — Ако Арон каже да те пусна, ще те пусна. Дотогава оставаш затворен. Не искам да си имам проблеми. Особено сега, когато идва кораб на Компанията.

— Нищо не съм направил! Е добре, разбрах, че съм бил мръднал малко. По дяволите, кой нямаше да е, ако беше видял това, което аз видях? Но сега съм добре. Докторът ме оправи. Питай го.

— Не мога. Докторът пукна. Ти го чу.

— О, да бе, точно така. Сега си спомних. Много лошо! Беше добро момче, нищо че ме натика тук.

— Не ми приказвай! — Морз направи гримаса от отвращение.

Голик продължи да се моли:

— Какво да правя? Просто ми кажи какво да правя?

Морз въздъхна, остави настрана видеото си и се вгледа в колегата си.

— Не знам, но ще ти кажа аз какво ще направя: ще пазя задника ти както ми заповядаха.

Голик изсумтя насмешливо:

— Страх те е от тази въшка Арон?

— Не, не ме е страх, нищо че сега е неофициалният Управител. Не искам да си имам проблеми с Дилън, а и ти не бива да си създаваш, ако си умен — в което се съмнявам.

По-едрият мъж се навъси:

— Само казах за дявола и какво направи той на Богс и Рейнс. Никой не ми повярва, ама аз не излъгах. Аз съм последният за връзване. Не е честно! Знаеш, че казвам истината. Ти също видя.

— Да бе, наистина го видях! — спомни си Морз. — Беше огромен. И бърз. Господи, колко бърз беше! И гро-о-озен! — Потрепери леко. — Има по-чист начин да умреш.

— Точно така! — Голик се размърда безуспешно в оковите си. — Хайде бе, пусни ме! Трябва да ме пуснеш. Ами ако той дойде тук? Не мога да тичам. Все едно че вече съм мъртъв.

— Ти и така ще си мъртъв. Живял съм достатъчно и знам. Обаче това няма никакво значение, защото той няма да дойде тук. — Усмихна се гордо. — Ние го хванахме в капан. Аз и другите. Заклучихме го яко. Басирам се, че вече е полудял. Компанията ще се занимае с него, когато пристигне корабът.

— Правилно — съгласи се Голик с готовност. — И доколкото разбрах, те ще дойдат скоро. Тогава защо е тая работа? Защо трябва да вися тук така. Докато корабът влезе в орбита, ръцете ми ще изсъхнат. Ще ми трябва хирург да ме ампутира — и за едното нищо! Хайде бе, човек! Знаеш, че няма да ме дигнат оттук за операция и че няма да имаме фелдшер кой знае колко дълго още. Ще трябва да страдам през цялото това време и ти ще си виновен.

— Ей, я престани! Не съм те сложил аз тук.

— Не си, но ти ме държиш в това, а човекът, който ти заповяда, е мъртъв сега. На Арон не му пука. Той сега е много зает да сваля тая мацка лейтенантката. Дори не е питал за мен, нали?

— Е, не — призна Морз.

— Видя ли? — лицето на Голик се изпълни с патетично нетърпение. — Няма да ти създавам проблеми, Морз — ще се крия, докато дойде корабът и Арон въобще няма да разбере. Хайде, пусни ме! Гладен съм. Какво толкова? Не ти ли давах винаги цигари преди другите, и то без да ти искам нищо?

— Да... Вярно.

— Ти си ми приятел. Аз те обичам.

— Да, и аз те обичам също. — Морз се поколеба и после изпсува тихо. — Е, майната му, защо не? Никой не заслужава да бъде завързан като животно цял ден. Дори и такъв голям тъпанар като тебе. Обаче ще

се държиш както трябва. Да не се мотаеш наоколо, защото аз ще пострадам!

— Разбира се, Морз, каквото кажеш! — Той се обърна, за да предостави гърба си на Морз, който започна да разкопчава коланите му. — Няма проблеми. Вярвай ми, приятелче! Заради теб ще го направя.

— Да, ама аз не съм толкова луд, че да се напъхам в торба като тая. Те знаят, че съм наред — каза другия мъж.

— Хайде, не ми се подигравай. На луд ли ти приличам? Разбира се, че не. Просто всеки ми се подиграва, защото аз обичам да ям през цялото време.

— Не защото обичаш да ядеш, а заради обноските ти на масата бе, човек! — Морз се изкикоти на шегата си, разкопчавайки последния колан. — Готов си.

— Дай си ръката. Схванал съм се и не мога да се помръдна!

— По дяволите! Не стига, че ме карат да те наглеждам, а сега трябва и да ти бъда бавачка. — Той се протегна и дръпна ризата от Голик, който си помагаше доколкото можеше.

— Къде са го хванали?

— Горе на ниво пет, в най-близкия бункер за отпадъци. Ама как го гепихме! Съвсем сигурно! — Прекалено много се фукаше. — Скапаните войници не можаха, но ние успяхме.

Голик размаха ръцете си напред и назад пред големия си гръден кош, после нагоре и надолу в постепенно разширяващи се кръгове, за да си върне кръвообращението.

— Значи е още жив?

— Да, много лошо. Трябва да видиш дупките, които направи във вратата. Керамо-карбидна врата, разбираш ли? — Поклати глава с учудване. — Много жилав организъм, ама ние го хванахме.

— Трябва да го видя пак. — Погледът му фокусираше някаква точка зад Морз, нещо, което само той виждаше. Изражението на лицето му беше безстрастно и непоколебимо. — Трябва да го видя пак. Той ми е приятел.

Изведнъж Морз отстъпи предпазливо назад:

— За какво, по дяволите, говориш? — Погледът му се защура към входа на амбулаторията.

Съвсем делово Голик изтръгна един малък пожарогасител от близката стена и очите на другия мъж се разшириха. Той отскочи към вратата, но... прекалено бавно. Пожарогасителят се стовари веднъж върху му, после още веднъж и Морз се сгърчи...

Голик погледна към него замислено. Лицето му беше обзето от идиотска тъга, а тонът му беше извинителен:

— Прости ми, братко, но имам чувството, че нямаше да ме разбереш. Никакви цигари повече, приятел!

После мълчаливо прескочи безжизнения труп и излезе от стаята.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Арон се блъскаше с Комуникатора за далечния космос. Той беше обучен да работи с всички налични устройства в комплекса — едно от изискванията за неговия ранг — но не беше имал случай да го използва от пристигането си на Фиорина. Ендрюс винаги вземаше нещата в свои ръце, когато се налагаше скъпа и почти незабавна връзка между планетата и управлението на Компанията. Почувства радост и облекчение, когато устройството се включи за предаване, показвайки, че е установен контакт с нужните релета.

Рипли се навърташе наоколо, докато той работеше с клавиатурата. Тя не предложи нищо, което предизвика в него смътна, но все пак реална благодарност. Съобщението излизаше на главния екран така, както го изпращаше той, и зад всяка буква се криеше огромната мощност на предаването. За щастие, тъй като ядрената станция функционираше ефективно, нямаше недостиг на енергия. Що се отнасяше до разходите, което беше свършено различен въпрос, той предпочете да го пренебрегне докато — и ако — Компанията не вземеше друго решение.

ФЮРИ 361 — ЗАТВОР КЛАС С, ФИОРИНА
СЪОБЩАВАМЕ ЗА СМЪРТТА НА УПРАВИТЕЛ
ЕНДРЮС, ФЕЛДШЕР КЛЕМЕНС, ОСЕМ ЗАТВОРНИКА.
СЛЕДВАТ ИМЕНАТА...

Когато въведе списъка, той я погледна.

— Свършихме с първата част прилично и официално, както го иска Компанията. Сега какво да кажа?

— Кажи им какво се случи. Кажи, че Пришълецът е пристигнал със спасителната капсула и се е промъкнал в комплекса, че е преследвал местното население един по един, докато ние не изработихме план за действие и го хванахме в капан.

— Добре. — Той се обърна пак към клавиатурата и се поколеба.
— Как да го наречем? Просто „Пришълеца“?

— Това вероятно е достатъчно за Компанията — те ще разберат за кого се отнася. От техническа гледна точка той е ксеноморф.

— Да. — Той се поколеба. — Как се пише?

— Дай на мен — тя опря лакти до него и нетърпеливо се надвеси над клавиатурата. — С твое позволение!

— Действай — каза той сърдечно и дълбоко впечатлен наблюдаваше как пръстите ѝ летят по клавишите.

ХВНАХМЕ КСЕНОМОРФ. ИСКАМЕ
РАЗРЕШЕНИЕ ЗА УНИЩОЖАВАНЕ.

Арон я погледна навъсено, след като тя се отдръпна от клавиатурата:

— Това беше излишно. Ние не сме в състояние да го убием. Нямаме никакви оръжия, нали помниш?

Рипли не му отговори, съсредоточена върху светещия екран.

— Не е нужно да им казваме.

— Тогава защо питаме? — Явно беше объркан, а и тя не бързаше да го просвети.

На екрана започна да се изписва текст. Рипли се усмихна, но не от веселост. Не си губеха времето за отговор — несъмнено се страхуваха, че ако нямат готов отговор, тя просто ще действа.

ДО: ФЮРИ 361 — ЗАТВОР КЛАС G
ОТ: КОНКОМ УЕЙЛЕНД-ЮТАНИ
СЪОБЩЕНИЕТО ПОЛУЧЕНО.

Арон се облегна на стола си и потри уморено чело.

— Нали виждаш — това е всичко, което ни изпращат. Третират ни като малоумни, като че ли не заслужаваме разхода да ни изпратят няколко думи в повече.

— Почакай — каза му тя.

Той премигна. Веднага след очакваното официално потвърждение на екрана продължиха да се появяват още букви.

ОСВОБОДИТЕЛНАТА ГРУПА ПРИСТИГА НА
ВАША ОРБИТА В 12:00 ЧАСА. ИМАЙТЕ ГОТОВНОСТ
ЗА ПРИЕМАНЕ.

ОТКАЗВАМЕ РАЗРЕШЕНИЕ ЗА УНИЩОЖАВАНЕ
НА КСЕНОМОРФА. ИЗБЯГВАЙТЕ КОНТАКТИ ДО
ПРИСТИГАНЕТО НА ОСВОБОДИТЕЛНАТА ГРУПА.

ПОВТАРЯМЕ: ОТКАЗВАМЕ РАЗРЕШЕНИЕ.

Имаше и още — все в същия дух, но за Рипли това стигаше.

— По дяволите! — Тя се обърна, прехапвайки долната си устна.
— Знаех си!

Арон присви очи, опитвайки се да раздели вниманието си между нея и екрана:

— Какво искаш да кажете с това „знаех си“? Това не значи нищо. Те знаят, че нямаме никакви оръжия.

— Тогава защо са тези заповеди? Защо е това настояване да не правим нещо, което те знаят, че нямаме възможност да направим?

Той сви рамене с неразбиране:

— Вероятно не искат да поемат никакви рискове.

— Ей! — рече той внезапно разтревожен. — Нали не смяташ да се противопоставяш на политиката на Компанията?

Този път Рипли не се усмихна.

— Кой, аз? Забрави това.

Преддверието пред залата за складиране на токсични отпадъци беше слабо осветено, но недостатъчната светлина не притесняваше двамата дежурни затворници. В шахтите и тунелите нямаше нищо, което да ги застрашава, и оттам не идваше никакъв шум. Трите издатини се очертаваха ясно на тежката врата. Те не се бяха разширили, нито пък се беше появила четвърта.

Един от мъжете се облегна небрежно на стената, чистейки мръсотията под ноктите си с тънко парче пластмаса. Колегите му

разговаряха върху твърдия и студен под.

— Според мен вече е мъртъв. — Говорещият имаше червеникава коса, прошарена на слепоочията, и голям, извит нос, който на друга възраст и в други времена щеше да му придава вид на ливански търговец.

— Как си го представяш това? — попита другият мъж.

— Нали чу Управителя: нищо не може нито да влезе, нито да излезе от тази кутия. — Той размаха палец в посока към залата. — Дори и газове.

— Е и?

Първият мъж почука с пръст по главата си:

— Мисли, глупако. Ако не може да излиза газ, това означава, че не може да влиза въздух. Този идиот е тук достатъчно дълго и е използвал вече два пъти въздуха.

Другият погледна към назъбената врата:

— Да, може би.

— Какво значи „може би“? Той е голям, значи използва много въздух — много повече от един човек.

— Това не знаем. — Приятелят му имаше печалния израз на човек, който не е убеден. — Той не е човек. Може да използва по-малко въздух или навярно спи зимен сън или нещо подобно.

— Може би трябва да влезеш вътре и да провериш какво прави. — Този, който си чистеше ноктите, вдигна поглед, отегчен от работата си. — Ей, чухте ли нещо? — По-дребният от двамата изведнъж погледна вдясно към слабо осветения главен тунел.

— Какво става? — колегата му се хилеше. — Въшльото ли е там?

— Не, по дяволите, чух нещо. — Последваха ясни, приближаващи се стъпки.

— Мамка му! — Този, който си чистеше ноктите, се отдръпна от стената, взирайки се пред себе си.

Появи се една фигура с ръце зад гърба. Двамата мъже се отпуснаха. Чу се нервен смях.

— По дяволите, Голик! — По-дребният мъж седна отново на пода. — Можеше да ни предупредиш, че си ти — да свирнеш или нещо такова.

— Да — каза приятелят му и помахна към залата. — Мисля, че онзи не може да свири.

— Ще го имам предвид — каза им грамадният мъж. Изражението на лицето му беше отчуждено и той се поклащаше наляво-надясно.

— Ей, добре ли си? Изглеждаш странно — каза чистецият ноктите си.

По-малкият се изкикоти:

— Той винаги изглежда странно.

— Всичко е наред — промърмори Голик. — Да вървим! Аз трябва да вляза вътре. — И той кимна към залата.

Двамата мъже на пода размениха озадачен поглед, като единият пхна нокторезачката си в джоба, наблюдавайки новопристигналия внимателно.

— Какво, по дяволите, говори той? — попита с учудване съчинителят на теории.

— Този идиот е луд! — обяви убедено колегата му.

— Какво правиш тук, бе човек? И кога те пуснаха от амбулаторията?

— Всичко е наред. — Лицето на Голик светна с блажена решителност. — Просто трябва да вляза вътре и да се видя със звяра. Имаме да си говорим за много неща — добави той, като че ли това обясняваше всичко. — Трябва да вляза вътре, нали разбираш?

— Не, не разбирам, обаче знам едно нещо: нито ти, нито някой друг умник ще влезе вътре. Голямото копеле ще те изяде жив. Освен това, ако го пуснеш да излезе, ще ни помете всички. Не разбираш ли, братко?

— Ако искаш да се самоубиеш — заяви колегата му, — скочи в някоя шахта, но не и тук. Шефът ще ни съдере задниците. — Той тръгна към натрапника.

— Шефът е мъртъв — съобщи тържествено Голик, като извади сопата, която беше държал зад гърба си, и размаза черепа на мъжа, приближаващ се към него.

— Какво, по дяволите... Хвани го...

Голик беше много по-бърз и ловък, отколкото си представяха те, а и този път го движеше нещо много по-силно, отколкото обикновения глад за храна. И двамата мъже бяха повалени с тоягата, а лицата и

главите им бяха целите в кръв. Всичко свърши много бързо. Голик не спря, за да види дали колегите му са още живи, защото наистина не го интересуваше. Всичко, което го интересуваше сега, беше чувството, завладяло съзнанието му, емоциите му, цялото му същество.

Той изглежда двете тела, проснати в краката му:

— Не исках да направя това. Ще поговоря с майките ви. Ще им обясня.

Той пусна тоягата, отиде до вратата и прокара пръсти по издатините. Като допря ухо до гладката ѝ повърхност, той се заслуша внимателно. Никакъв звук, никакво драскане, нищо. Изкикоти се тихо, насочи се към контролния панел и дълго го изучава, както дете би разглеждало някаква сложна нова играчка.

Хихикайки на себе си, той започна да си играе с бутоните, докато един от тях потъна. Някъде издълбоко механизмите на керамо-карбида проплакаха, чу се търкане на метал в метал и вратата започна да се плъзга настрана.

И внезапно спря, когато една от големите издатини се удари в подпората.

Намръщен, Голик се вмъкна в тясното пространство и започна да бута неподдаващата се бариера, напрягайки цялото си тяло. Моторите бръмчаха объркани. Вратата се отвори още малко и после спря напълно. Шумът от моторите спря и отново се възцари тишина.

Блокирайки отвора с тялото си, Голик се обърна да надникне в тъмнината отвътре.

— Тук съм. Готово. Само ми кажи какво искаш, братко — и той се усмихна.

Тъмнината пред него мълчеше като гроб. Нищо в нея не се движеше.

— Хайде да се разберем. Аз съм с теб. Искам да си свърша моята работа, а ти ми кажи какво да правя след това.

Макар че пронизителният писък се задържа доста време във въздуха, двамата окървавени мъже, лежащи в безсъзнание на пода, не го чуха.

Дилън се отпусна на кушетката, нареждащ за стотен или за хиляден път пасианса си. Мързеливо обърна още една карта и попипа

единствения си дълъг кичур, говорейки с жената, която стоеше пред него.

— Смяташ, че идват да вземат онова нещо?

— Ще се опитат — увери го Рипли. — Не искат да го убиват.

— Защо? Не виждам смисъла.

— Напълно съм съгласна, но все пак ще опитат. Вече съм се разправяла с тях за това. Те гледат на Пришълеца като на потенциален източник на нови биопродукти, може би дори като на оръжие.

Дилън се изкикоти с дълбок и плътен смях, но очевидно беше разстроен от идеята:

— Господи, тия са луди!

— Те не слушат никого. Мислят, че знаят всичко. Понеже никой на Земята не може да им стори нищо, мислят, че и това не може. Но Пришълецът не се интересува каква власт и колко политици контролира Компанията. Те се опитват да го отнесат за проучване, а той ще поеме командването. Рискът е твърде голям. Трябва да измислим някакъв начин да свършим с него, преди да са дошли.

— От това, което ми казваш, това няма да им хареса особено.

— Не ми пука какво мислят. Аз знам най-добре от всички, по-добре от всеки един от техните така наречени специалисти, какво могат да причинят тези същества. Разбира се, че можем да построим клетка, в която да затворим едно от тях — това го доказахме тук. Но те са търпеливи и ще използват и най-малката възможност. Само един пропуск при тях и си свършен. Това не означава нищо тук или на някоя изолирана и забравена колония като Архерон. Но ако тези твари някога получат свобода на Земята, Армагедон ще изглежда като училищен пикник.

Грамадният мъж попипа кичура си и дръпна от успокояващата цигара.

— Сестро, изгубих много от вярващите, докато залавахме звяра. Мъже, които познавах и с които съм живял дълги и тежки години. В началото не бяхме много и те ще ми липсват. — Той погледна нагоре. — Аз и братята няма да влезем вътре и да го ударим с пръчка. И все пак защо трябва да го убиваме, след като Компанията идва за него? Нека те да му берат грижата.

Тя задържа гнева си.

— Казах ти: ще се опитат да го закарат обратно на Земята.

Той вдигна рамене с безразличие:

— И какво от това?

— То ще ги унищожи. Те не могат да го контролират. Казах ти: ще ги убие. Всички до един.

Той лежеше по гръб, оглеждайки тавана и пушейки с удоволствие:

— Както вече казах: какво от това?

Отвън се чу шум на тичащи стъпки. Той седна с любопитен израз, а Рипли се обърна.

Морз спря, дишайки тежко. Погледът му се щуреше от единия към другия — явно не беше очаквал да намери Рипли там.

— Ей, Дилън!

Едрият мъж извади цигарата от устните си:

— Прекъсваш частен разговор, братко.

Морз погледна Рипли още веднъж, а след това и колегата си:

— Ще трябва да го отложиш. Май отново имаме страшен проблем, приятел.

Арон нямаше медицинско образование, но не беше нужно да си лекар, за да разбереш как са били убити двамата мъже. Главите им са били премазани, което не беше почеркът на Пришълеца. Кървавата тояга, лежаща наблизо, само потвърждаваше съмненията му. Що се отнася до този, който ги беше убил, той не беше спечелил от това — разкъсания труп на Голик лежеше наблизо.

Той се изправи и отиде при другите, които разглеждаха зиналата врата на залата за токсични отпадъци. Дилън пъкна вътре една факла и се убеди, че залата е празна.

— Е, това е вече много! — промърмори ядосано изпълняващият длъжността Управител. — Да пусне гадното копеле на свобода! Ненормалник! Получил си го е, ей Богу! И сега какво ще правим? Ендрюс беше прав: трябваше да държим тъпото копеле завързано или упоено. Тъпи лекари, „специалисти“! — той се спря и изгледа Рипли загрижено: — Какво става? Пак ли странични ефекти?

Тя се беше облегла на стената за опора, поемайки въздух на дълги, затруднени вдишвания, и държеше стомаха си с другата ръка.

— Майната й! — изръмжа Морз. — Тоя звяр е на свобода. — Огледа се диво наоколо. — Какво, по дяволите, ще правим сега?

— Току-що казах същото — изръмжа Арон. — Ти си кретенът, който пусна Голик! Ти, нещастно копеле, ти ще ни убиеш всички!

За човек с невзрачна физика като неговата, юмрукът, който му фрасна, беше забележителен. Морз се тръшна с всяка сила, а от носа му потече кръв. Докато управителят се надвесваше над него, някой го сграбчи отзад. Дилън го вдигна лесно от пода и го постави настрана. Дишайки тежко, Арон хвърли гневен поглед назад към големия мъж.

— Престани с тия глупости! — предупреди го Дилън.

— Дилън, внимавай! Все още аз командвам тук!

— Не съм казал обратното. Но не прави това. Схващаш ли? Няма да биеш братята. Това е моя работа.

Те се изгледаха продължително. После Арон пое въздух и погледна настрана към свития на пода Морз:

— Тогава кажи на шибания си брат да влезе във форма. Цялата тая каша е по негова вина.

Пренебрегвайки и двамата, Дилън се обърна към Рипли:

— Какво мислиш? Веднага ще вземем мерки. Имаме ли още някакъв шанс?

Тя беше все още облегната на стената и дишаше тежко с изкривено лице. Главата я цепеше. Когато накрая погледна напред, лицето й беше сгърчено от болка и гадене.

— Трябва... трябва да отида до спасителната капсула.

— Да, добре, но първо трябва да решим какво да правим със звяра.

— Не. — Тя поклати глава рязко, а очите й леко плуваха в сълзи. — Първо в капсулата... сега.

Арон я наблюдаваше разтревожен:

— Да, добре. Няма проблем. Каквото кажеш. Но защо?

— За невроскенера. Трябва да използвам един от скенерите, вградени във всеки криогенен цилиндър. Не знам дали имате нещо подобно в амбулаторията, но дори и да нямате, няма никакво значение. Клеменс го няма, а аз знам да работя само с оборудването на капсулата. Ако все още функционира. — Тя трепна и се наведе напред, като се държеше за корема.

Дилън пристъпи до нея, отблъсквайки Арон настрана. Този път тя не възрази на ръцете, които ѝ помогнаха да се закрепят. Облегна се на грамадния мъж и стоя така, докато дишането ѝ се нормализира.

— Какво, по дяволите, ти става? Изобщо не изглеждаш добре.

— Странични ефекти от лекарството, което ѝ даваше Клеменс — каза му Арон и присви очи несигурно. — Поне така си мисля.

— На кой му пука к'во става с нея? — озъби се Морз. — *Ние* к'во да правим?

Арон го изгледа гневно:

— Пак ли искаш да те ударя, петел такъв? Затвори си плювалника и престани да създаваш паника!

Морз не му отстъпи:

— Паника! Толкова си тъп, че дори не можеш да го напишеш! Не ми говори за паника! Би трябвало вече да сме паникьосани! Разгонена ни е фамилията!

— Да, и по чия вина?

— Млъквайте и двамата! — кресна Дилън.

За момент настъпи тишина, като всеки от двамата се взираше в другия с гневен поглед, без да проговори. Накрая Арон сви рамене.

— Нищо не ми идва наум. Какво да правим?

— Какво ще кажете за брега? — предложи с надежда Морз.

— Точно така — отговори саркастично заместник-управителят. — Слънцето няма да изгрее още цяла седмица, а когато е залязло, навън е четирийсет под нулата. Спасителната група е на десет часа път, така че в предложението ти има смисъл.

— Чудесно — промърмори Морз, когато Рипли се обърна и се отдалечи. — Значи искаш да останем тук и шибания звяр да ни хапне за обяд.

— Съберете всички останали хора — каза им Дилън рязко. — Да дойдат в залата за събрания. Лейтенант, можеш... — той се огледа озадачен наоколо. — Къде отиде?

Капсулата за аварийно напускане лежеше наред огромния док за разтоварване там, където беше изоставена, необезпокоявана и някак си самотна в края на мъждукащия индустриален комплекс. Стъпки проехтяха по коридорите, точно очертани и ограничени от шахтите с

метални стени. Стъпките се предхождаха от слабо осветление, което проправяше път в полумрака.

Рипли се съблече в тясното помещение и внимателно постави дрехите си настрани. Съвсем гола, тя седна срещу една малка клавиатура. Бяха й нужни няколко опита, докато включи устройството.

Ръцете й заработиха по клавиатурата. Тя спря, отново натисна няколко бутона, после замислено се взря в информацията, изобразена на малкия екран. Стана, изостави монитора и се обърна към криогенния цилиндър, който я беше докарал до Фиорина.

Трябваше да направи усилие, за да се напъха вътре, и когато се обърна към клавиатурата, ръката й едва я достигаше.

— Имаш ли нужда от помощ?

Тя се сепна при внезапната поява на Арон.

— Ей, не исках да те стряскам. Виж какво, не трябва да се движиш сама.

— Казвали са ми го и друг път. Направи ми една услуга. Седни на клавиатурата. Не я достигам оттук и не виждам какво правя.

Той кимна и зае мястото, а тя се настани удобно в цилиндъра.

— Какво искаш да направя?

— Съвсем малко, надявам се. Процедурата е доста елементарна. Готов ли си? — попита тя, без да обръща главата си към него.

Той се втренчи в екрана, горящ от желание да помогне, но объркан от многобройните операции и инструкции.

— Мисля, че да. Какво да правя сега?

— Не обръщай внимание на техноезика. Най-долу има меню за избор.

Арон сведе очи натам и кимна:

— Виждам го. После?

— Натисни или В, или С. Какво е С?

Той разгледа блестящите букви:

— Изобрази биофункции.

— Това е.

По негова команда екранът беше заменен с друг, не по-малко комплициран от предшестващия го.

— Сега имам цяла страница абракадабра.

— Повтори процедурата. Менюто е най-долу. Трябва да има команда за визуално изображение. Натисни я.

Той се подчини и погледна назад към цилиндъра.

В клаустрофобичните му рамки започна да бръмчи малък мотор. Рипли се размърда, легнала неудобно върху тапицираната подложка, чувствайки се почти като бръмбар под микроскоп. Изведнъж всичко около нея се приближи, стените и тавана на капсулата заплашиха да се срутят и да я заковат завинаги на място. Тя се концентрира да нормализира ударите на сърцето си и да уравни дишането си, притваряйки очи. Това помогна — малко.

Мониторът пред Арон примигна. Неразбираемата техническа информация изчезна и беше заменена с картина на дълбокото сканиране на главата на Рипли.

— Добре — каза ѝ той. — Задейства се. Разглеждам мозъка ти. Скенерът също така отпечатва много информация до образа и има всякакви бутони по избор в долния край на екрана.

— Те настройват скенера да работи избирателно — чу се тя да казва. — Да сканира нервната система или кръвоносната и други такива. Нека да не навлизаме в подробности, доколкото можем, и да оставим всичко глобално.

— Няма проблеми — той се загледа очарован в екрана. — А какво трябва да търся? Не знам как да разчитам това нещо.

— Не обръщай внимание на отпечатаното и се концентрирай само върху графичното изображение. Къде е сега?

— Движи се надолу по врата ти. Трябва ли да видя нещо?

— Ако то е там, ще го познаеш, когато го видиш.

— Добре, но досега всичко изглежда нормално според мен. Разбира се, аз не съм Клеменс.

— Не се тревожи за това — каза му тя. — Не е нужно да бъдеш...

Рипли чуваше тихото жужене на скенера, движещ се надолу по тялото ѝ, плъзгайки се по скритата си траектория някъде дълбоко в претъпкания с инструменти криогенен цилиндър. Въпреки че нямаше никакъв истински физически контакт между нея и инструмента, тя потръпваше леко, усещайки присъствието му. Който е казал, че няма никаква връзка между въображението и физиката, никога не е спал дълбок криогенен сън.

— Горната част на гръдния кош — каза Арон. — Виждам върха на белите ти дробове. Сега се вижда сърцето.

Въпреки самообладанието си тя откри, че се напруга, без да може да се контролира. Мускулите на дясната ѝ ръка започнаха да се свиват спазматично. Гласът на управителя забръмча в ушите ѝ като фатално жужене.

— Цялостно изображение на гръдния кош — поне според това, което пише тук. Сърцето и дробовете май функционират нормално. Отиваме надолу.

Рипли престана да трепери и дишането ѝ се нормализира.

— Сигурен ли си?

— Ами да, не виждам нищо. Ако ми кажеш какво трябва да търся... може би съм го изпуснал.

— Не. — Умът ѝ работеше на бързи обороти. — Не, не си го изпуснал.

— Как да получим увеличение?

— Опитай с команда В.

Той я послуша, но от това нямаше полза.

— Нищо — Опита отново, мърморейки под носа си. — Трябва ми по-добър ъгъл.

Уредът забръмча. Внезапно Арон притаи дъх.

— Господи... — Прекъсна думите си и се наведе напред към екрана с разширени очи.

— Какво има? — настоя тя. — Какво има там?

— Не знам как да ти го кажа. Мисля, че в тебе има нещо.

Той се втренчи невярващо в екрана. Създанието в ембрион беше със сигурност роднина на чудовището, което беше унищожило мъжете... и все пак беше леко, определено по-различно.

Не е честно, помисли си тя. Знаеше го, подозираше го от няколко дни. Тогава сканирането на гръдния ѝ кош ѝ беше дало някаква надежда, защото не се виждаше нищо. А сега това — отвратителното разкритие най-накрая. И все пак за нея не беше шок.

Сега, когато подозренията ѝ се потвърдиха, Рипли се почувства странно освободена. Бъдещето вече не беше така неясно. Тя можеше да продължи уверена, че върви на правилен път. Единственият път.

— Как изглежда?

— Адски гадно — каза ѝ Арон, едновременно отвратен и омагьосан от това, което виждаше. — Прилича на тях, само че е малко. Може би е по-различно.

— Може би? Сигурен ли си?

— Не съм сигурен в нищо. Не съм се мотал наоколо да снимам големия.

— От клавиатурата — подсети го тя, — натисни бутона за пауза.

— Вече го направих. Скенерът не се движи.

— Сега обърни екрана. Трябва да го видя.

Заместник-управителят се поколеба, гледайки към криогенния цилиндър и полегналия вътре обитател:

— Не съм сигурен, че го искаш.

— Изборът е мой. Направи го!

Той сви устни.

— Е, добре, щом смяташ, че си готова.

— Не съм казала, че съм готова. Просто го направи.

Арон нагласи екрана и изчака нейния дълъг, немигащ поглед.

— Добре, достатъчно — внезапно изгаси той екрана. — Съжалявам — прошепна колкото можеше по-мило. — Не знам какво да кажа. Ако мога с нещо да...

— Да, да — Тя се опитваше да излезе от цилиндъра. — Помогни ми да изляза оттук — и протегна ръце нагоре към него.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

С намалелия брой затворници залата за събрания изглеждаше толкова празна, колкото никога досега. Мъжете мърмореха и спореха помежду си, когато юмрукът на Дилън удари по стъкленото покритие на една ниша в стената. Като протегна ръка, той изтръгна закачената вътре противопожарна брадва и я вдигна над главата си, обръщайки се към затворниците.

— Дай ни сила. Господи, да издържим, докато дойде денят. Амин.

Във въздуха се издигнаха юмруци. Мъжете бяха неуверени, но непоколебими. Дилън ги изгледа внимателно.

— Той е на свобода, някъде там. Спасителната група е на път с оръжия и тем подобни. Сега няма нито едно безопасно място. Предлагам да останем тук, защото няма вентилационни шахти отгоре. Ако дойде, ще дойде през вратата. Ще сложим пазач да ни предупреди, ако идва. За всеки случай легнете долу. Бъдете готови и чисти, ако настъпи часът ви.

— Какви ги дрънкаш! — Обади се затворникът Дейвид. — Хванати сме в капан като плъхове.

Дилън го погледна гневно:

— Повечето имате скрити ножове. Извадете ги.

— Точно така — изръмжа Уилямс. — Мислиш, че ще можем да намушкаме копелето?

— Нищо не мисля — каза му Дилън. — Може би ще можеш да го раниш, докато предаваш Богу дух. Това е все пак нещо. Да не би да имаш по-добра идея?

Уилям нямаше, а така също и останалите.

Дилън продължи:

— Казвам ви: докато дойде тази група, ние сме закъсали. Бъдете готови!

— Аз не оставам тук — Уилям вече пристъпваше заднешком. — В никакъв случай!

Дилън се обърна и плю вляво от себе си:
— Прави каквото искаш.

Арон набра необходимия код и прокара палец върху скенера дактилоскоп. Вътрешната врата, предпазваща централната комуникационна система, се плъзна настрани, върху пулта замигаха светлини, а екранът се включи послушно, готов за работа.

— Хубаво — обърна се той към жената до него. — Какво искаш да изпратя?

— Има ли връзка с Мрежата?

Той склочи вежди, проверявайки показанията.

— Да, има. Какво искаш да им кажеш?

— Искам да им кажа, че цялото място е заразено. Мисля, че ще повярват. Наоколо лежат достатъчно преработени боклуци, за да повярват.

Арон я зяпна.

— Шегуваш ли се? Кажи им го и те никога няма да дойдат — поне докато не извадят и проверят резултатите от дистанционна инспекция. Спасителната група ще ни обърне гръб.

— Точно така.

— Какви ги приказваш? Тук седим и чакаме като умряла риба на пазара. Единствената ни надежда е да пристигнат навреме и да убият чудовището, преди то да ни е довършило. И може би ще могат да ти помогнат. Мислила ли си за това? Ти си прекалено сигурна, че това нещо може да се справи с всичко, което имат, но не знаеш как стоят нещата в действителност. Навярно ще могат да те замразят или да ти направят някаква операция? Ти каза, че събират информация за него. Да не мислиш, че ще дойдат и ще се опитат да го отнесат, без да са сигурни, че ще го опазят? По дяволите, ние го затворихме, а дори нямахме подготовка. Те ще бъдат абсолютно подготвени за залавянето. Нали имат техника...

Рипли беше все така непреклонна:

— Единственото, което движи Компанията, е лакомията за мозъци. Знам го! Имала съм си работа и с тях, и с Пришълеца, и, честно казано, не съм съвсем сигурна дали в крайна сметка Компанията не представлява по-голяма заплаха. Не мога да поема

риска! Знам със сигурност, че ако едно от тези неща се измъкне от тази планета, ще убие всичко. То е създадено само за това: да убива и да се размножава. Не можем да позволим агентите на Компанията да дойде тук. Те ще направят всичко, което е по силите им, за да го вземат обратно със себе си. — Тя издаде звук на отвращение. — За да печелят!

— Майната ти! Адски съжалявам за това нещо в тебе, лейди, но аз искам да ме освободят. Мисля, че вярвам повече на Компанията, отколкото на тебе. По всичко личи, че ти не гледаш на ситуацията рационално, и предполагам, че имаш основателни причини за това. Което обаче не означава, че аз трябва да гледам на нещата по същия начин — и аз не гледам. Не ми пука изобщо за тези гадове затворниците. Те могат да убият онова нещо или да му избягат и да квичат „осанна“ към небесата, докато пукнат, но аз имам жена и дете. Рано се ожених и въпреки изкривяванията на времето ще можем да се порадваме един на друг, когато ми свърши разходката тук. Щях да се върна при следващата смяна. Заради всичко това тук мога да поискам намаляване на срока и да се върна със спасителния кораб. Ще си получа заплатата за целия срок, а може би и някаква премия. Ако това стане, може да се каже, че твоят ксеноморф ми е направил услуга.

— Съжалявам. Виж какво, знам, че ти е трудно — тя се опитваше да обуздае гнева си, докато му говореше, — но трябва да изпратя едно съобщение. Тук са изложени на риск много повече неща, отколкото собствените ти мечти за щастливо пенсиониране в предградията. Ако Пришълецът се окаже на свобода на Земята, големите ти мечти няма да струват нищо.

— Все пак ще се доверя на Компанията! — каза той твърдо.

— По дяволите, Арон, дай ми кода!

Той се облегна на стола си:

— Съжалявам, майко, той е достъпен само за определени личности. Не мога да нарушавам правилата, нали?

Рипли знаеше, че не разполага с много време, а започваше и да го губи. Сега отново се сблъскваше с отношението на Компанията: този затворен, ограничен, корпоративен свят, където етиката и моралът бяха удобно замаскирани от правила.

— Виж какво, глупако, можеш да си завреш безценните правила където искаш! Трябва да свърша с това! Дай ми го!

— В никакъв случай, лейди! Няма да получиш кода от мен, освен ако не ме убиеш.

Тя се наведе към него, после насила се отпусна и за пореден път се почувства безкрайно уморена. Защо правеше всичко това? Не дължеше никому нищо, най-малко на представителите на Компанията. Ако те вземеха Пришълеца на борда на кораба си и той ги избиеше всичките, какво й влизаше в работата?

— Не влагам нищо лично, нали разбираш — говореше й Арон, докато я наблюдаваше внимателно, нащрек за всякакви неочаквани ходове. Не смяташе, че тя представлява някаква реална опасност, но за краткото време, в което я беше наблюдавал как действа, беше разбрал, че е опасно да я подценява. — Мисля, че вече си наред.

— Благодаря. — Тонът ѝ беше безизразен и равнодушен.

— Значи се разбрахме и пак ще работим заедно. — Беше прекалено самодоволен. — Някакви идеи?

Тя се обърна и Арон моментално се стегна, но Рипли мина покрай него към гишето за самообслужване и си взе чаша вода. Жаждата ѝ беше постоянна и не се дължеше на напрежение и нерви. Тялото ѝ снабдяваше с течности още едно тяло.

— Войнственото копеле няма да ме убие — каза му тя, като се приближи.

Той повдигна вежди:

— Така ли? И защо?

Рипли отпи от чашата:

— Няма да ме пипне, тъй като рискува здравето на женската в ембрион. Макар да знам, че всеки от тях може да възпроизвежда други от същия вид, той навярно не може да създаде повече от една-единствена майка — поради липса на достатъчно количество от нужния генетичен материал или нещо друго. Не съм сигурна дали е точно така, но на практика този тук досега не се е опитал да ме убие.

— Да се басираме ли, че това нещо не е чак толкова умно?

— Може би умът няма нищо общо с това, може да е простият инстинкт. Ако нараниш носителя, рискуваш преждевременно нараняване на неродената майка. В това има смисъл. — Тя срещна погледа му. — Досега можеше да ме убие на два пъти, но не го направи, защото знае какво нося. — Потърка замислено брадичката си.

— Ще тръгна да го търся — обяви Рипли неочаквано. — Ще видим тогава колко е умен.

Арон се опули насреща ѝ:

— Ще тръгнеш да го търсиш?

— Да. Мисля, че знам къде е — там горе на тавана.

Той се намръщи:

— Какъв таван? Ние нямаме таван.

— Това е метафора. — Тя пресуши чашата.

— О-о — погледна я той втренчено.

— Идваш ли?

Арон поклати глава. Тя се усмихна, сложи чашата обратно върху поставката и се обърна да излезе от стаята с Комуникатора. Арон я проследи с поглед.

— Дявол да го вземе! — промърмори, без да се обръща конкретно към някого.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Коридорът беше празен. Спирайки, Рипли пхна прожектора, който носеше в един отвор в стената, като изучаваше редицата стари, ръждясващи тръби наблизко. Хвана най-близката, напрегна се и я дръпна с всичка сила. Металът се отчупи с трясък и се изви към нея. Второто дръпване го отчупи напълно и тя продължи удовлетворена.

Амбулаторията изглеждаше по-запусната от всякога. Тя се спря, за да огледа, почти очаквайки да види Клеменс надвесен над работната маса, поглеждайки с усмивка към нея. Компютърът беше тъмен и мълчалив, столът беше празен.

Беше ѝ трудно да се изтегли във въздухопровода на тавана заедно с прожектора и дългата пет фута тръба, но успя. Тръбата беше тъмна и празна. Нагласявайки изпочупения прожектор на широк лъч, тя светна зад себе си, преди да се отправи в обратната посока.

Не знаеше точно какво разстояние беше изминала, нито колко дълго беше пълзяла, преди да започне да вика — само знаеше, че слабата светлина от амбулаторията отдавна вече не се виждаше зад нея. Първоначално виковете ѝ бяха приглушени, после станаха по-силни, тъй като гняв замести страха ѝ.

— Хайде, знам, че си тук! — Тя напредваше на колене и ръце. — Хайде, толкова е просто! Просто направи това, което правиш.

Отдушникът извиваше леко вляво, но тя продължи да се движи ту мърморейки, ту викайки:

— Хайде, глупако! Къде си, когато ми трябваш?

Колената ѝ започваха да кървят от ожулването, когато спря и се заслуша внимателно. Шум ли беше това? Или вече преумореното ѝ въображение?

— По дяволите! — Тя поднови тромавото си и мъчително напредване, като зави по друг тунел.

Той се разтваряше в една ниша, достатъчно голяма, за да може Рипли да се изправи в нея. Изпълнена с благодарност, тя стори точно това и се протегна. Нишата беше убежище на едно старо и ръждясало

съоръжение за пречистване на вода, което се състоеше от цистерна от хиляда галона и лабиринт от забравени тръби.

Зад цистерната отдушникът се простираше като една неизвестно колко безкрайна, мрачна тръба. Взирайки се напред, нов пристъп на гадене я обхвана и тя се облегна на цистерната.

В същия миг опашката на Пришълеца я перна през пръстите и събори прожектора.

Прожекторът се приземи търкаляйки се на бетонния под, но продължи да свети. Рипли се завъртя бързо.

Пришълецът се взираше в нея измежду мрежата от тръби и водопроводи, където почиваше, и я оглеждаше внимателно.

— Мръсник такъв! — промърмори тя, събирайки сили. След това заби металната тръба право в гърдния му кош.

Той изскочи от лабиринта с кънтящ вик, а металните тръби се разлетяха като сламки. Съвсем възбуден и нащрек, той застана на четири крака пред нея, а от долната му челюст капеше гъста като желе слюнка.

Рипли не отстъпи от мястото си, стоейки напрегната.

— Хайде, мръсничко! Убий ме! — Когато той не реагира, тя отново замахна към него с тръбата.

Пришълецът се протегна и избѝ тръбата от ръцете ѝ, гледайки я кръвнишки. Макар че по лицето ѝ се стичаше пот, тя продължи също да го гледа.

После той се обърна и хукна в тъмнината. Тя се свлече на пода, гледайки след него.

— Копеле!

Дилън намери лейтенанта в залата за събрания — тя седеше сама в огромната, напълно затъмнена зала. Седеше с глава в ръцете, напълно изтощена, съвсем сама. Той се запъти към нея и спря наблизо, а противопожарната брадва се люлееше в дясната му ръка. Рипли би трябвало да усети присъствието му, но с нищо не го показва.

В нормална обстановка той би уважил мълчанието ѝ и би се махнал, но сега обстановката съвсем не беше нормална.

— Добре ли си? — Тя нито отговори, нито вдигна поглед.

— Какво правиш тук? Би трябвало да се криеш като другите. Какво ще стане, ако онова нещо се появи?

Тя повдигна глава:

— То няма да ме убие.

— Защо не?

— Защото нося в себе си едно от тях. Големият няма да убие някой от собствения си вид.

Дилън се втренчи в нея:

— Глупости!

— Видях го преди час. Стоях точно до него. Можех да му бъда за обяд, но той не ме докосна. Избяга. Няма да убие бъдещето си.

— Как разбра, че това нещо е в тебе?

— Видях го на скенера. Женска е, майка. Може да създаде хиляди като това, което тича наоколо.

— Искаш да кажеш като пчела-майка?

— Или мравка. Това е просто аналогия. Тези твари не са насекоми. Просто имат грубо аналогична социална структура. Не знаем особено много за тях. Както може би си забелязал, не са особено лесни за изучаване.

— Откъде знаеш, че е женска? — попита той.

— Първо, размерите на черепа са много характерни. От задната му страна се издига нещо като голям гребен. Началото на растежа му се виждаше много ясно в изображението на скенера. Второ, периодът на бременност на войнствената твар и други подобни е много кратък — в някои случаи само един-два дни. Те минават през различните етапи на израстване с невероятна скорост. — Рипли изглеждаше обезсърчен. — Това е много ефикасна черта за оцеляване. Ако беше обикновен екземпляр, досега щеше да се е появил през гръдната ми кост. Освен това тази бременност е в утробната кухина вместо в гръдния кош. Тъй като женската е много по-сложен организъм, очевидно ѝ трябва повече време и място да узрее. Иначе досега да съм умряла. Виждала съм как става това — не е много приятна гледка. Когато порасне, тя е нещо огромно, много по-голямо отколкото това, с което се борим тук. Тази със сигурност е женска, носачка. Ще даде милиони яйца. Въобще няма да прилича на това, което тича навън на свобода. — Гласът ѝ спадна. — Както казах, досега никой не е имал опит с ларвата на майка. Не знам какъв период на бременност ѝ е

нужен, само че очевидно е много по-дълъг, отколкото този на обикновените пришълци.

Дилън се вгледа в нея:

— Все още всичко ми се струва пълна глупост. Ако онова нещо е в тебе, как е станало това?

Тя разглеждаше ръцете си:

— Докато съм била в дълбокия сън. Мисля, че ужасният кошмар, който сънувах, не е бил съвсем сън. Била съм изнасилена — макар че не знам дали това е най-точният термин. Изнасилването е акт на предварително обмислено насилие. Това беше акт за създаване на потомство, макар че моето участие не беше доброволно. Ние бихме го нарекли изнасилване, но се съмнявам създанието да го възприеме като такова. За него може би терминът ще бъде... хм, непознат. — Тя се замисли и потъна в спомени. — Пришълецът, който попадна на първия ми кораб „Ностромо“, се подготвяше да се размножава, но също не беше майка. Поне някои от тях трябва да са хермафродити. Вероятно стигат до самооплождане, така че дори един изолиран индивид да може да увековечи вида. Той може да произвежда яйца, но бавно, едно по едно, докато се появи женска, която да вземе нещата в свои ръце. По този начин този тук е заченал женската в мен. Или поне това е най-добрият сценарий, който ми идва наум. Не съм ксенолог. — Рипли се подвоуми. — Страхотно, а? Ще бъда майка на майката на апокалипсиса. Не мога да направя това, което би трябвало. Затова ти трябва да помогнеш. Трябва да ме убиеш.

Той отстъпи крачка назад:

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Не разбираш, нали? С мен е свършено. Аз ще умра в момента, в който то се роди, тъй като вече няма да съм нужна за продължаване на рода му. Виждала съм го как става — мога да го преживея, така да се каже, макар да звучи противоречиво. Готова съм да умра от момента, в който се сблъсках с първото от тези неща. Но да бъда проклета, ако позволя на тези идиоти от Уейленд-Ютани да го вземат на Земята. Те може и да успеят и това ще бъде края на човечеството, а може би и за всякакъв живот на планетата. Не виждам защо да не могат да се възпроизведат в някое животно, което е по-голямо, да кажем, от котка. Чудовището в мен трябва да умре и за да стане това, някой трябва да ме убие. Навит ли си?

— Не се безпокой за това.

— Донякъде ми е смешно. Напоследък толкова много убивах, а сега не мога да го направя още един път! Може би защото трябва да се концентрирам толкова много върху оцеляването. Трябва да ми помогнеш. — Тя срещна погледа му непоколебимо. — Просто го направи. Без никакви речи. — Обърна му гръб. — Хайде, направи го! — подтикна го тя. — Нали си убиец... убий ме! Погледни назад. Можеш да го направиш, кучи син такъв!

Той разгледа стройното ѝ тяло, бледия врат и отпуснатите рамене. Един-единствен добре насочен удар би свършил работа. Ще мине през гръбначния ѝ мозък и гръбначния стълб бързо и чисто. Смъртта ще бъде мигновена. После може да насочи вниманието си към корема ѝ, към чудовищния организъм, назряващ в нея. Ще завлече трупа до топилнята и ще го изхвърли в пещта. Всичко ще свърши само за няколко минути. Той повдигна брадвата.

Мускулите на лицето и на ръцете му се стегнаха и свиха конвулсивно и брадвата издаде свистящ шум, прорязвайки застоялия въздух. Той я стовари с всичка сила... върху стената до главата ѝ. Тя трепна от удара, после примигна и се извъртя към него.

— Какво, по дяволите, е това? Не ми правиш никаква услуга.

— Не обичам да губя — нито заради някого, нито заради нещо. Оня навън вече уби половината ми приятели, а другата половина са се побъркали от шубе. Докато той е жив, ти въобще не спасяваш вселената.

— Какво става? Мислех те за убиец?

— Искам да го хвана и ти ми трябваш за това. Ако той не те убие, това може би ще помогне да го победим. — Рипли се вгледа в него безпомощно. — Иначе върви по дяволите! Върви и се убивай сама!

— Като го убием, ще ме убиеш, нали?

— Няма проблеми. Бързо, безболезнено, леко. — Той се пресегна да отскубне брадвата от стената.

Останалите мъже се бяха събрали в главната зала. Арон стоеше настрани, отпивайки нещо от една водна чаша. Дилън и Рипли стояха един до друг в центъра, с лице към останалите.

— Това е изборът — каза им големият човек. — Може да умрете, седейки тук на задниците си, или там навън, но поне опитвайки се да го убием. Дължим му го. Той ни прецака. Може дори да си отмъстим за другите. Сега какво предпочитате?

Морз го изгледа с невярващ поглед:

— За какво, по дяволите, приказваш?

— Да убием майчиния син.

Арон пристъпи напред, неочаквано затруднен:

— Почакайте! Спасителната група е на път. Защо просто не я изчакаме?

Рипли го изгледа остро:

— Спасителна за кого?

— За нас.

— Глупости — сопна се тя. — Те искат само звяра и ти знаеш това.

— Не ме интересува какво иска. Те няма да ни убият.

— Не съм толкова сигурна. Ти не познаваш Компанията толкова добре, колкото аз.

— Хайде стига! Ще ни измъкнат оттук и ще ни откарат у дома.

— Нас няма да откарат у дома — отбеляза Дилън.

— Това не означава, че трябва да излезем и да се борим с него — проплака Морз. — Исусе Христе, остави ни на мира!

Арон поклати бавно глава:

— Вие момчета сте едни шибани кретени! Аз имам жена, имам дете. Аз си отивам вкъщи.

Изразът на лицето на Дилън беше твърд и неотстъпчив, а в тона му се чувстваше неприятната реалност.

— Я слез на земята! Никой не дава пет пари за тебе, осемдесет и пети! Ти не си с нас. Ти не си вярващ. Ти си просто човек на Компанията.

— Точно така — каза му Арон, — аз съм човек на Компанията, а не някакъв шибан престъпник. Продължавай да ми говориш колко съм тъп, но аз съм достатъчно умен, за да нямам доживотна присъда в тази дупка, и достатъчно умен, за да изчакам идването на унищожителите, преди да изляза да се бия с онова нещо.

— Браво! Точно така! Вие си стойте тук на задниците и си живеете!

Морз поклати глава:

— Ами ако остана тук да си седя на задника?

— Няма проблеми — увери го Дилън. — Забравих: ти се беше уговорил с Господ да живееш вечно. И останалите котенца можете да си останете тук. Аз и тя — той посочи Рипли — ще свършим цялата работа.

Морз се поколеба, тъй като няколко души се взираха в него. Накрая облиза долната си устна:

— Е, добре де, с вас съм. Искам той да умре. Мразя го! И освен това той уби приятелите ми. Но защо не можем да почакаме няколко часа, докато не дойдат шибаните специалисти на Компанията с оръжия? Защо, по дяволите, трябва да се натискаме за самоубийство?

— Защото те няма да го убият — уведоми го Рипли. — Те може да убият теб, защото си го видял, но няма да убият него.

— Това е идиотско! — Арон заклати наново глава. — Просто глупости! Те няма да ни убият.

— Смяташ, че няма ли? — Ухили се тя ехидно. — Първия път, когато чуха за това нещо, не пожалиха един екипаж. Втория път изпратиха морски пехотинци, които също не пожалиха. Какво те кара да мислиш, че ще пожелат някакви си въшльовци с двойни Y-хромозоми накрая на космоса? Наистина ли смяташ, че ще ви позволят да попречите на изследванията на Компанията върху съвременни оръжия? Те ви мислят за боклуци и не им пука за нито един от умрелите ви приятели. За нито един!

Когато тя свърши, беше тихо. Някой отзад проговори:

— Имаш ли някакъв план?

Дилън огледа приятелите си, колегите си от ада.

— Комплексът, освен мина е и рафинерия, нали така? Онова нещо се страхува от огън, нали? Трябва да вкараме шибания звяр в голямата матрица и да сипем горещ метал върху него. — Той ритна едно столче на пода. — Вие всички ще умрете, въпросът е кога. Това е като всяко друго място, на което да направите първите си стъпки към Рая. То е наше. Не е много, но си е наше. Въпросът в този живот е как да го напуснеш. На крака ли искате или молейки се на колене? Аз не си падам по моленето. Никой никога нищо не ми е давал. Затова казвам: мамка му! Да се бием!

Мъжете се погледнаха един друг и всеки очакваше някой друг да наруши последвалата тишина. Когато това се случи най-накрая, отговорите запристигаха бързи и уверени:

— Да, добре. Аз съм съгласен.

— Защо не? Няма какво да губим.

— Да... Добре... Точно така... Аз съм с вас.

Един глас се извиси:

— Да го изритаме по задника!

Друг каза с усмивка:

— Ти го дръж, а аз ще го ритам!

— Мамка му! — обади се накрая Морз. — Да вървим да го намерим.

По някакъв начин успяха да запалят част от лампите в коридора. Това не беше въпрос на мощност... ядрената станция осигуряваше достатъчно. Но имаше терминали, ключове и бутони, които не бяха поправяни от години във влажния климат на Фиорина. И така някои коридори и тунели имаха светлина, докато други продължаваха да тънат в мрак.

Рипли огледа замислено залата с матрицата, докато Дилън и затворникът Трой стояха плътно зад нея. Трой беше най-ориентирания технически от оцелелите затворници, тъй като беше имал кратка кариера на успяващ инженер, преди да го сполети нещастieto да свари жена си и шефа си заедно. Беше ги убил и двамата, използвайки всичките си технически способности, които притежаваше. Слаби пристъпи на временна лудост му бяха осигурили билет за Фиорина.

Сега той демонстрира как работят бутоните и кои точно инструменти бяха важни за функционирането на матрицата. Рипли гледаше и слушаше, обзета от несигурност.

— Кога за последен път сте използвали това нещо?

— Палихме го преди пет-шест години за редовна проверка. Това беше последния път.

Тя сви устни:

— Сигурен ли си, че буталото работи?

Този път отговори Дилън:

— Нищо не е сигурно. Включително и ти.

— Единственото, което мога да кажа, е, че според показанията е наред — сви безпомощно рамене Трой. — Това е най-доброто, с което разполагаме.

— Запомнете — рече Дилън и на двамата, — първо ще го хванем тук. Натискаме бутона, освобождаваме буталото и то избутва копелето право в матрицата. Това е високотехнологично оборудване за студено щамповане. Край на копелето. Край на историята.

Рипли го изглежда:

— Ами ако някой се провали?

— Тогава сме свършени — информира я Дилън спокойно. — Няма да имаме друг шанс, само едно натискане — това е всичко. Няма да имаме време за второ натискане. Запомнете: когато натискате копчето за освобождаване, за няколко секунди и вие ще сте в капана с него.

Тя кимна:

— Аз ще свърша тази работа. Ако вие не сгафите нещо, и аз няма да го изпусна.

Дилън я изглежда внимателно:

— Сестро, дано да се окажеш права, че онова нещо не те иска. Защото ако не е така, свършено е с теб. Ще те разреже на две.

Рипли му хвърли бърз поглед:

— И ще ти спести малко работа, нали? — Трой премига неразбиращо, но нямаше време за въпроси.

— Ти къде ще бъдеш? — попита тя големия мъж.

— Ще се мотая наоколо.

— Ами другите? Те къде са?

— Молят се.

Оцелелите се разпръснаха из коридорите, блъскайки главите си в стените, за да се стегнат, като псуваха и се подканяха с викове. Вече не ги интересуваха дали звяра ще ги чуе. Всъщност те искаха да ги чуе.

Светлини от факли осветяваха тунели и коридори и отблясъците носеха облекчение на нервни, но развълнувани лица. Затворникът Грегор надникна от една ниша и видя приятелчето си Уилям потънал в молитва.

— Ей, Уили, вярваш ли на тая глупост за Рая?

Другият мъж погледна нагоре:

— Не знам.

— Нито пък аз.

— Мамка му! В какво друго да вярваме? Късно е, сега сме зачукани тук.

— Да бе, така е! Е, по дяволите, много важно, нали така? — Той се засмя сърдечно и двамата се заслушаха в ехото, което проехтя надолу по коридора, засилено и изкривено.

Морз чуваше всичко: далечен ехтеж от нервен смях, от ужас и почти истерия. Натисна копчето и вратата, която беше назначен да управлява, се активира. Тя проплака... и се отвори наполовина. Преглъщайки гневно, той се надвеси през отвора.

— Ей, момчета? Задръжете, задръжете! Не знам какво да правим с това. Може би трябва да премислим отново. Искам да кажа, че шибаната врата не работи както трябва. Момчета!

Не получи отговор от коридора.

По-нагоре Грегор се обърна към колегата си:

— Какво по дяволите казва тоя?

— Майната му, не знам — отговори Уилям, повдигайки рамене.

Затворникът Кевин държеше горящия пламък пред себе си, напредвайки надолу покрай стената на коридора. Зад него имаше друг мъж и зад него още един и така нататък по продължението на тунела. Сега обаче не се виждаше никой и нервите му подскачаха като тетива.

— Ей, чуваш ли нещо? — промърмори той на някой, който беше достатъчно близко, че да го чуе.

Писькът го накара да замълчи. Беше толкова близо, че чак го заболя. Краката продължиха да го движат напред, като че ли предстоеше мигновената умствена парализа да достигне долната част на тялото му.

Някъде напред Пришълецът разчленяваше негов приятел на име Винсънт, който вече нямаше с какво да крещи. Той се поколеба само за миг.

— Ела и ме хвани, мръсно копеле!

Чудовището откликна веднага, като изпусна парчето от Винсънт, което държеше, и се втурна напред.

На времето Кевин се беше подвизавал като атлет. Спомените за това го връхлетяха, когато се понесе назад по коридора. Преди няколко

години не познаваше човек, когото да не може да надбяга. Но сега не се надбягваше с човек. Нечовешкото привидение се приближаваше бързо, макар че той го удари на спринт. Колкото по-бавен ставаше, толкова по-бързо го приближаваше дяволския му преследвач.

С всички сили се хвърли върху бутона, извъртя се и с гръб се тръшна върху стената на коридора, а гръдният му кош се надигаше като мях. Стоманената врата се подчини на бутона и се затвори с трясък.

Секунда след затварянето ѝ нещо се тресна в нея и направи голяма издатина по средата ѝ. Той се отпусна леко и някак си намери въздух да издиша на висок глас:

— Врата С9... затворена!

В другия край на коридора, по който той беше преминал току-що, се появи затворникът Джуд — този път без четка в ръка. Вместо това той държеше високо във въздуха факла, с която осветяваше коридора.

— Йо-хо-хо! Ей, хубавецо, ела и ме вземи! аз съм най-готиният!

Объркан от упоритата врата. Пришълецът се завъртя при звука и хукна в неговата посока. Джуд също побягна — не толкова бързо, колкото Кевин, но с много по-голямо разстояние при старта. Пришълецът обаче го застигаше бързо. И пак разликата беше в секунди и затварящата се врата го отдели от плячката му.

От другата страна на преградата Джуд се опитваше да си поеме дъх:

— Свърши се в лявото крило — врата В7, затворена.

Минута по-късно предният крак на животното премаза малкото стъклено прозорче, изрязано в стоманата. Пищейки, Джуд се залепи обратно за стената, далече от протегнатите, лудо размахани нокти.

Дилън стоеше сам в коридора, в който си избра да патрулира, и си мърмореше:

— Започна се!

— Той е в тунел В — извика Морз, тичайки по неговия тунел. — Сигурно се насочва към канал А!

На кръстовището Уилям почти врхлетя върху Грегор и двамата мъже се събраха.

— Чух го — измърмори Грегор. — Разклонение Е, по дяволите!

— В ли каза?

— Не, Е!

Уилям се цупеше, докато тичаше:

— Ние трябва да стоим...

— Размърдай си шибания задник! — Грегор усили ход, без да каже дума и без настроение да обсъжда какви би трябвало да бъдат на теория относителните им позиции. Уилям го последва по петите.

В един страничен коридор Джуд се събра с Кевин и двамата се спогледаха многозначително:

— И ти ли?

— Да — Кевин се мъчеше да си поеме дъх.

— Добре. Давай към Е. Всички!

Кевин направи физиономия, опитвайки се да си спомни:

— Къде, по дяволите, беше Е?

Колегата му махна с ръка нетърпеливо:

— Оттук. Давай, давай! Движение!

Дейвид беше все още сам и тази продължителна самота не му допадаше. Според плана той би трябвало да е с някой друг досега. Е да, намери останките от Винсънт. Това забави хода му, но не го спря.

— Кевин? Грегор? Морз? Намерих Винсънт. — Никакъв отговор. Той продължи да се движи и нямаше желание да спира за никого и за нищо. — Хайде да затворим копелето. — Частта от коридора, която лежеше пред него, беше по-тъмна от тази, която беше напуснал току-що, но поне беше празна.

В главния коридор Дилън погледна към Трой:

— Помогни им.

Другият затворник кимна и се насочи към лабиринта от коридори, вдигайки високо картата си.

Затворникът Ерик стоеше наблизко и местеше погледа си от Дилън към Рипли. Първо задъвка долната си устна, а после и ноктите си.

Рипли изучаваше мониторното табло, според което Грегор вървеше по един път, Морз — по друг. Лицето ѝ се изкриви.

— Къде отиват, по дяволите? Защо не спазват плана?

— Ти си неприкосновена — припомни ѝ Дилън. — Те не са.

— Добре де, какво, по дяволите, правят?

Вниманието на Дилън беше съсредоточено в слабо осветения далечен край на коридора:

— Импровизират.

Тя сложи ръка върху бутона на главното бутало и видя, че Ерик я гледаше втренчено. Той се потеше обилно.

Дейвид се препъваше в тъмния коридор, като държеше високо вдигнат огъня си и се опитваше да проникне в тъмнината пред него.

— Насам, пис-пис-пис-пис, насам... — Млъкна изведнъж. Пришълецът се виждаше ясно в далечния край, блъскайки без успех вратата, през която съвсем наскоро беше изчезнал Джуд.

Той вдигна ръка, когато Пришълецът се обърна:

— Насам, писано! Хайде да си поиграем! — Вдигна свистящия огън. Пришълецът вече идваше към него, преди огънят да докосне пода.

Обръщайки се, той се втурна с висока скорост обратно натам, откъдето беше дошъл. Разстоянието до следващата преграда беше относително малко и той беше сигурен, че ще успее. Напълно уверен, той стигна навреме. Ръката му твърдо се насочи към бутона „Затваряне“. Вратата се плъзна надолу... и спря.

Очите му се разшириха и той тихо изскимтя, залитайки назад с колебливи стъпки.

Докато продължаваше да се взира, вратата продължи да се спуска, като периодично спираше и се разтърсваше. Той се разтрепери, когато Пришълецът се врязва с пълна скорост във вратата. Металът се сплеска, но продължи да се спуска с постоянно спиране и потрепване.

Лапата на Пришълеца се промуши през отвора и посегна към крака му. С писък Дейвид скочи върху една издатина в стената на коридора. Крайникът продължи да вършее наоколо, търсейки Дейвид, а вратата продължи да се спуска все по-надолу и по-надолу. В последния миг лапата се оттегли.

В коридора настъпи тишина.

Доста време му трябваше, за да намери гласа си, и когато го намери, това, което се чу, беше едно ужасно хленчене.

— Врата 3, тунел F, затворена... надявам се!

Морз не го чу, тъй като продължаваше да се препъва сляпо по своя коридор.

— Кевин? Грегор? Къде сте, по дяволите? Къде са всички? К, L, М — всички са затворени и запечатани. — Той погледна към една плоча, зазидана в стената: — Аз съм в А.

В един страничен коридор Грегор по същия начин броеше разклоненията:

— V затворено, Р — остава.

Зад него Уилям се опитваше да върви в крачка.

— Р ли каза или D? — провикна се. — По дяволите...

Грегор се обърна, без да спира:

— Затваряй си човката! Движение!

Без да е сигурен в положението си, Кевин откри, че е минал два пъти по стъпките си.

— Майка му! Аз съм в R. Нали е безопасно?

Джуд го чу и повиши тон, за да го чуе колегата му:

— Забрави бе, човек — R води обратно във F. Аз се движа точно сега във F. Затварям го.

Дезориентиран, Трой спря на едно кръстовище. Той се беше движил твърде бързо, пренебрегвайки картата и доверявайки се на паметта си. Сега оглеждаше многобройните тунели неуверено.

— Тунел F? Къде, по дяволите... Няма никакъв шибан тунел F.

Той се придвижи напред, подвоуми се и избра коридора вдясно от него.

Коридорът обаче беше вече зает от друг разтревожен обитател.

Дилън и Рипли чува далечните викове. Както обикновено, те не продължиха много дълго.

— Морз? — провикна се Дилън. — Кевин? Грегор?

Рипли се напрегна да надникне зад него:

— Какво става там?

Грамадният мъж я погледна напрегнато:

— Само трябва да притичат по проклетите коридори! — Вдигна брадвата си и тръгна напред. — Стой тук.

Страничният коридор, по който те очакваха да пристигне посетителя им, остана празен. Никакъв Пришълец. Никакви хора. Само далечни, кънтящи гласове, някои от които очевидно паникьосани.

Зад него Ерик изказа мислите си на глас:

— Къде е той, по дяволите? — Дилън само го погледна.

Събирайки смелост, Дейвид се придвижи обратно към вратата и надникна през малкото прозорче. Коридорът беше празен. Той повиши тон:

— Изгубих го! Не знам къде е проклетото нещо. Няма да отварям вратата, мисля, че е избягал през шибания отдушник. — Той се обърна бавно да разгледа тунела над главата си.

Беше прав.

Рипли изчака, докато последното ехо затихна. Ерик беше тръгнал напред и очите му предвещаваха предстоящ колапс. Ако някой не направеше нещо, той щеше да избухне и да избяга. Само че нямаше къде. Тя се приближи до него, хвана погледа му и се опита да му внуши част от нейната собствена увереност.

Дилън беше изчезнал надолу по страничния коридор. Не му беше нужно много време, за да открие останките на Трой. След като огледа набързо наоколо, той се върна там, откъдето беше дошъл.

Морз и Джуд накрая се събраха. Те затичаха един до друг, докато Джуд се подхлъзна и падна лошо. Пръстите му се заровиха в някаква топла, лепкава каша, която го беше препънала.

— Мамка му... ох!

Когато го повдигна към светлината на огъня, за да види по-добре, Морз се отдръпна с ужас. После погледна по-добре това, което беше вдигнал, и двамата закрещяха едновременно.

Рипли слушаше внимателно, за момент забравила за Ерик. Виковете сега бяха близко и бяха истински, а не ехо. Внезапно затворникът се завъртя и хукна обратно към копчето за буталото. Тя затича след него.

В това време се появи Пришълецът, тичайки по коридора.

Пръстите на Ерик се свиха конвулсивно върху копчето и тя едва успя да сграбчи ръката му.

— Чакай! Още не е на позиция! — С огромно усилие на волята тя успя да предотврати натискането на копчето от негова страна.

Толкова му и трябваше. Победен духовно и физически, той се отпусна изтощен и треперещ.

Кевин се движеше бавно по коридора. Сега се приближаваше към нишата с буталото — най-безопасното място. Беше направил

всичко, което се искаше от него. Не можеха да искат повече, не и сега.

Нещо го накара да погледне нагоре. Пришълецът, разположен в отдушника отгоре, дори и не се насили да се спуска. Вместо това той само се протегна и го сграбчи с такава лекота, като че ли беше на лов за жаби. Наоколо се разплиска кръв.

В далечния край на коридора се появи Дилън. Забелязвайки тресящите се крака на другия мъж, той се втурна напред и обхвана с две ръце люлеещите се крака. Пришълецът не беше подготвен за такава нещо и двамата мъже се претърколиха.

Рипли видя Дилън да влачи ранения затворник по коридора. Хвърли поглед към безполезния Ерик и хукна напред да помага.

Кръвта извираше от разкъсания врат на мъжа. Сваляйки якето си, тя го зави около раната възможно най-стегнато. Кървенето намаля, но не спря. Дилън беше прегърнал мъжа и говореше:

— Никаква смърт, само...

Не му остана време да довърши молитвата. Пришълецът се появи от един страничен тунел. Рипли стана и започна да се оттегля.

— Остави тялото. Зарежи го.

Дилън кимна и се присъедини към нея. Двамата започнаха да се оттеглят към нишата с контролното табло.

Пришълецът наблюдаваше. Те се движеха бавно, тъй като нямаше къде да се скрият. В повалената фигура на пода все още имаше живот и той скочи напред, за да си довърши работата.

Като се завъртя около себе си, Рипли направи рязък жест в посока към Ерик. Той изскочи от скривалището си и стовари ръката си върху контролното табло.

Буталото се изстреля напред, повличайки тялото на Кевин и това на Пришълеца, избутвайки ги към отвора, който водеше към пещите. Горещина и свистящ въздух изпълниха коридора.

Само че Пришълецът беше изчезнал.

Потънала в пот, Рипли отстъпи назад.

— Къде отиде, по дяволите?

— Мамка му! — Дилън се опита да надзърне около машините.
— Може би е зад шибаното бутало.

— Зад него? — зяпна тя.

— Затваряй вратите — изрева той. — Трябва да го върнем! — Те размениха погледи и се разделиха в противоположни посоки.

— Джуд! Морз! — Дилън се задъхваше надолу по коридора, който си беше избрал в търсене на оцелели. Междувременно Рипли тръгна да търси Ерик и Уилям. Намери ги, но и двамата бяха преплетени един в друг и вече не се тревожеха за нищо. Тя продължи.

Морз вече не тичаше, а лазеше. Чу някакъв шум и се спря, за да провери страничната галерия, откъдето беше дошло. Въздишайки, като видя, че е празна, той поднови стъпките си и продължи да се взира напред.

Докато не се блъсна в нещо меко и живо.

— Какво по...

Това беше Джуд. Също толкова стреснат, другият мъж се завъртя, разкривайки ножиците, които носеше за оръжие. Облекчен и побеснял едновременно, Морз грабна двете остриета и ги насочи нагоре.

— Не така, а така, глупак такъв! — И фрасна другия по главата. Джуд премигна, кимна и се отправи в друга посока.

Дилън се върна в главния коридор, викайки:

— Джуд, Джуд! — Другият мъж го чу и се поколеба. Пришълецът беше точно зад него.

Той хукна като луд към Дилън, който го подстрекаваше.

— Не гледай назад! По-бързо! Давай!

Джуд се приближаваше, тичайки, тичайки, за да спаси живота си. Но той не беше нито Кевин, нито Грегор. Пришълецът го хвана. Пред вратата избухна такъв фонтан от кръв, че Дилън отчаяно я затръшна.

В съседния коридор Рипли чу това и измърмори под носа си. Времето изтичаше, а буталото продължаваше своето неумолимо — и засега безполезно — плъзгане напред.

Грегор извика за помощ, но около него нямаше кой да го чуе. Втурна се сляпо по галерията, блъскайки се и рикоширайки като топка в ъглите, докато накрая се натъкна на Морз, който тичаше с всичка сила насреща му. И двамата се стреснаха, после се разсмяха и се изправиха, гледайки се един друг с облекчение.

Докато Пришълецът не мина и не прекъсна усмивката на Грегор, разкъсвайки го на две.

Целият облян в кръв и парчета плът, Морз се опитваше да изпъззи, крещейки за милост на нещо, което нито разбираше, нито се интересуваеше от неговото отчаяние. Единственото, което можеше да

направи, е да наблюдава как съществото методично изтърбуши трупа на Грегор. После започна да лази като обезумял.

Блъсна се в нещо непреодолимо и главата му се килна встрани. Крака. Вдигна назад глава. Краката на Рипли.

Тя хвърли факлата, която държеше към Пришълецъта, докато той се опитваше да се провре в един отдушник. Горещата магнезиева смес го накара да пусне размазаното тяло на Грегор.

— Хайде, копеле такова!

Морз наблюдаваше като омагьосан как Пришълецът, вместо да се втурне и да обезглави лейтенанта, се сви на кълбо до най-отдалечената стена. Тя тръгна напред, без да обръща внимание на пълзенето и плюенето му.

— Хайде! Взех си каквото ми трябваше. Следвай ме, ще ти покажа нещо. Хайде, мръсник такъв!

Пришълецът замахна с опашката си и я перна — не толкова силно, че да я убие, но достатъчно, че да я отблъсне.

В този момент Дилън пристигна и застана на вратата. Тя се обърна към него:

— Връщай се! Не заставай на пътя!

Пришълецът поднови стойката си за атака, обръщайки се с лице към новодошлия. Рипли отчаяно застана между него и Дилън, който изведнъж разбра не само какво става, а и какво се опитва да направи тя.

Придвижвайки се зад нея, той я грабна и я стисна здраво.

Пришълецът обезумя, но запази разстоянието, докато двете човешки същества се отдалечиха, Рипли в здравата прегръдка на Дилън.

Той ги проследи в главния коридор, като спазваше дистанцията между тях и себе си постоянна и чакаше. Дилън погледна към очакващата матрица и се провикна:

— Скачай вътре, глупако!

Пришълецът се поколеба, после скочи към тавана и се промуши през вратата.

— Затваряй! — развика се лудо Рипли. — Бързо!

Не беше нужно да му се казва, тъй като Дилън активира вратата пред нея. Тя се затръшна, затваряйки и двамата в коридора със съществото.

Морз се появи зад него и видя какво става.

— Изчезвайте! Изчезвайте веднага!

Рипли също му кресна:

— Затваряй вратата! — Другият мъж се поколеба и през това време Пришълецът се обърна към него. — Бързо!

Морз се втурна напред и натисна бутона. Вратата се затръшна, отделяйки ги от него. Минута по-късно се появи буталото, продължавайки чистката си и закривайки ги от погледа.

Той се обърна и хукна обратно по пътя, по който беше дошъл.

В главния коридор буталото се блъсна в Пришълеца, отхвърляйки го назад. Като забрави за двамата, той се обърна и потърси откъде да промуши крака си покрай тежката преграда. Нямаше никакво място, никакво пространство. Буталото продължи да го насилва към матрицата.

Дилън и Рипли бяха вече там. Накрая на пътя. Повече нямаше накъде. Морз се изкачи по стълбата, която водеше към кабинката на крана и се чудеше дали ще може да си спомни как да работи с него. Трябваше да си спомни. Нямаше никакво време за справки по наръчниците и не беше останал никой, когото да попита.

Масивният спускателен апарат пренебрегна с насмешка лошо поддържаната площадка за кацане на мината. Вместо това той се приземи върху чакъла навън, а маневриращите мотори изхвърлиха назад мръсотия и летящи камъни. Няколко минути по-късно въоръжени от горе до долу мъже и жени се втурнаха към главния вход на комплекса.

Зад заключената врата Арон ги видя да дебаркират и на лицето му се появи широка усмивка. Те носеха интелигентни пушки и бронепробивачи, термонасочващи се ракетки и бързострелни автомати.

Те знаеха какво имат насреща си и бяха дошли подготвени. Арон опъна униформата си възможно най-силно и се приготви да избие ключалката.

— Знаех си, че ще успеят. — После повиши тон: — Ей, насам! Оттук! — И посегна да активира механизма на ключалката.

Само че така и не успя. Вратата избухна отвътре и шестима командоси и двама медика нахълтаха вътре, без дори да изчакат

пушека да се слегне. С делови физиономии командосите се разпръснаха, за да покрият заключената територия. Вървейки към тях, Арон си помисли, че техният капитан беше абсолютно копие на мъртвия андроид от спасителната капсула на лейтенанта.

— И така, сър — събщи той, като спря пред офицера и му отправи отривист поздрав: — Надзирател Арон, 137512.

Капитанът не му обърна внимание:

— Къде е лейтенант Рипли? Още ли е жива?

Малко засегнат от безразличието, но все още горящ от желание да помогне, Арон отговори бързо:

— Точно така, сър. Ако е жива, тя е в матрицата. Всички са в металургичния завод със звяра. Абсолютна лудост. Не искаха да чакат. Опитах се да им кажа...

Офицерът го прекъсна рязко:

— Вие видяхте ли този звяр?

— Да, сър. Ужасно! Невероятно! И тя има в себе си един.

— Знаем това — кимна той кратко в посока към командосите. — Сега ще се заемем ние. Покажете ни къде я видяхте за последен път.

Арон с нетърпение ги поведе към вътрешността на комплекса.

Рипли и Дилън продължиха да се оттеглят към матрицата, докато гърбовете им се опряха в керамичната стена и те нямаше накъде да продължат. Триенето на зъбчатото колело привлече вниманието им и Рипли извърна глава. Над главите им се виждаше движението на машини, тъй като рафинерията отговаряше неумолимо на програмираната си последователност.

— Качвай се! — рече тя на съдружника си. — Това е единственият ти шанс.

— Ами ти? — попита Дилън, а през това време Пришълецът навлезе в задната част на матрицата, натикан насила от масивното бутало.

— Мен няма да убие.

— Глупости! Тук трябва да има десет тона горещ метал!

— Добре, и без това непрекъснато ти повтарям, че искам да умра.

— Да, но аз не...

Скоро Пришълецът щеше да бъде над тях.

— Сега е твоят шанс! Изчезвай!

Той се поколеба, после я грабна:

— Ти идваш с мене! — и смело тръгна нагоре.

Въпреки нейната съпротива той успя да се изкатери. Като разбра, че няма да тръгне без нея, тя неохотно го послуша и тръгна пред него по стената на матрицата. Пришълецът обърна гръб на буталото, видя ги и ги последва.

На върха на матрицата Рипли се закрепил на ръба и се протегнал да помогне на Дилън. Пришълецът преследвач протегнал долната си челюст, а Дилън я ритнал с крак и замахнал с брадвата.

Рипли продължил да се изкачва, докато Дилън се бореше с преследвача. Някакъв шум привлече вниманието ѝ към функциониращия вече подемен кран. Видя вътре Морз, който псуваше и удряше по бутоните.

Взводът на Компанията се появи в най-високата точка на наблюдателната платформа и техният водач само с един поглед разбра какво става долу. Морз ги видя да му крещят нещо, но не им обърна внимание, тъй като се бореше с бутоните.

Контейнерът с вече разтопената смес забълбука, когато се наклони и заизлива.

— Недейте! — изкрещя капитанът на новопристигналите. — Не!

Пришълецът вече беше твърде близо, но не достатъчно. Не съвсем. Нажежен до бяло втечен метал се изсипа покрай Рипли и Дилън — порой от силна горещина, който ги накара да покрият лицата си с ръце. Металната лавина удари Пришълеца и го събори, докато той крещеше, обратно в матрицата, помитайки го заедно с пламъците, които подскачаха във всички посоки.

Високо горе Морз се взираше надолу през прозореца на крана и лицето му изразяваше задоволство.

— Яж лайна, гадно копеле!

Дилън застана до Рипли на ръба на матрицата и двамата погледнаха надолу, предпазвайки лицата си с ръце от горещината, която се надигаше от басейна с бълбукащ метал. Внезапно вниманието ѝ беше привлечено от някакви движения от другата страна.

— Те са тук! — Тя сграбчи отчаяно мъжа до нея. — Трябва да спазим обещанието си!

Той сложи неуверено ръце около шията ѝ. Тя го гледаше гневно.
— Хайде, направи го!

Пръстите му се стегнаха. Лек натиск, извиване и вратът ѝ щеше да се пречупи. Това щеше да бъде всичко. Едно мигновено усилие, едно напъгане. Само че този път не беше това, което той познаваше, което беше правил и преди, преди много години.

— Не мога! — Отказът му излезе от гърлото, наподобяващ плач или охкане. — Не мога да го направя! — Той я погледна почти умолително.

Изразът му се превърна в израз на ужас, тъй като той беше неочаквано издърпан.

Целият в пламъци и пушек, Пришълецът го дръпна в прегръдката си и двамата изчезнаха под размътената повърхност на разтопения метал. Рипли гледаше удивена, едновременно очарована и отвратена. Минута по-късно изкривения череп на Пришълеца се появи отново. Със стичащ се по него метал, той започна да се издърпва от матрицата.

Тя се огледа диво наоколо и забеляза една резервна верига. Беше стара и корозирала, както може би и механизмите, които задвижваше. Не че имаше някакво значение. Просто нямаше нищо друго. Тя силно и рязко я изви.

От една голяма сонда-гасител, която висеше над края на матрицата, изригна вода. Рипли изведнъж се оказа оплетена във веригата, без да може да се освободи. Пороят я накваси, като я завъртя по голяма спирала. Веригата обаче не ѝ позволяваше да се освободи.

Студената вода удари Пришълеца и неговата гореща метална обвивка. Първо експлодира главата, а после тялото. След това беше ред на матрицата, изплюваща парчета свръхохладен метал и пара. Ударната вълна хвърли Морз на пода на кабинката, която се разлюля на опорите си, а взводът от командоси потърси прикритие, следвайки рефлексите си.

Топла вода и бързо охлаждащ се метал заваляха върху залата.

Когато потопът свърши, взводът поднови атаката си. Но преди това Рипли се беше залюляла върху платформата на крана и беше стъпила там с помощта на Морз.

С опора под краката си, тя се надвеси над предпазното перило надолу към пещта. Отново ѝ се гадеше. Атаките на повръщане и болка

бяха по-начесто сега.

Тя забеляза, че хората на компанията се отправиха по стълбите отдолу в посока към крана. Арон беше на преден план. Опита се да избяга, но нямаше накъде.

— Не се приближавайте — предупреди ги тя. — Стойте там!

Арон спря:

— Почакай! Те са тук, за да помогнат.

Тя се втренчи в него, изпитвайки жал към простотата му.

Той нямаше и представа какви бяха рисковете тук, нито пък какво вероятно щеше да му се случи, когато Компанията накрая получише това, за което беше дошла. Само че това нямаше да стане.

Пак ѝ се повдигна и Рипли залитна към перилото. Когато се изправи, една фигура пристъпи иззад тежковъоръжените командоси. Тя зяпна, отначало несигурна в това, което вижда. Познаваше това лице.

— Бишоп? — промърмори тя неуверено.

Той спря, а другите се тълпяха около него в очакване на заповеди, фигурата даде знак да чакат. После се обърна към нея, усмихвайки се окуражително.

— Просто искам да ти помогна. Ние сме на една страна.

— Стига вече глупости! — сопна се тя. Чувстваше се слаба и трябваше да направи усилие, за да прозвучат думите ѝ убедително. — Просто усетих проклетото нещо да се движи!

Всички видяха как тя пристъпи напред на платформата на подемния кран. Нещо стисна дробовете ѝ и тя трепна, но не отдели очи от фигурата отдолу.

Това беше Бишоп. Не, не беше Бишоп, а идеално негово копие. Един съвършено владеещ се, напълно наподобяващ — чак до порите на двойната му брада — трагично разкъсания и кибернетично починал Бишоп. „Бишоп II — каза си тя сковано. — Офицерът Бишоп. Офицер на А4; офицерът взема кралицата“.

„Не и докато е жива тази дама“, помисли си тя решително.

— Знаеш кой съм — каза фигурата.

— Да. Дроид. Същият модел като Бишоп. Изпратен от шибаната Компания.

— Не съм дроид от типа на Бишоп. Аз го измислих. Аз съм прототипът и затова съвсем естествено моделирах чертите му по

своите собствени. Аз съм много човечен. Изпратен съм тук, за да видиш едно приятелско лице и за да ти покажем колко важна си ти за Компанията. За мен. Занимават се с този проект от самото начало. Ти си ми много скъпа, лейтенант Рипли. Както и на много други хора. Моля те, слез долу! Искам само да ти помогна. Тук имаме всичко, за да ти помогнем, Рипли.

Той я погледна разтревожено. Сега тя разпозна екипировката на двама от придружителите на Бишоп II: те бяха биомедици. Това я накара да си спомни Клеменс.

— Върви по дяволите! Знаем много добре какви са тия „приятелски“ лица на Компанията. Последното, което видях, беше на едно копеле на име Бърки.

Усмивката на мъжа изчезна:

— Г-н Бърки се оказа лош избор за придружител на предишната ти мисия, тип, който се интересуваше много повече от своето лично повишение, отколкото от политиката на Компанията. Уверявам те, че това беше грешка, която няма да се повтори. Затова сега аз съм тук вместо някакви неопитни, крайно амбициозни подчинени.

— И ти, разбира се, нямаш никакви лични амбиции?

— Искам само да ти помогна.

— Ти си лъжец — каза тя тихо. — Не даваш пет пари нито за мен, нито за някой друг. Само искаш да го вземеш със себе си. Тези неща имат киселина вместо кръв, а вие, хората от Компанията, имате просто пари и аз не виждам никаква особена разлика.

Бишоп II разгледа пода на крана в продължение на една минута, преди да вдигне поглед нагоре към самотната фигура на платформата.

— Имаш много причини да бъдеш нащрек, но за съжаление нямаш много време. Искаме само да те заведем вкъщи. Вече не ни интересува какво ще се случи с него. Знаем какво си преживяла. Ти прояви голяма смелост!

— Глупости!

— Грешиш! Ние искаме да помогнем.

— Какво означава това?

— Искаме да го извадим от теб.

— И да го запазите!

Бишоп II поклати глава:

— Не, да го унищожим.

Тя стоеше, олюлявайки се, искайки да му повярва. Усетил колебанието ѝ, той се разбърза:

— Рипли, ти си изтощена. Дай си почивка. Спри и размисли. Мисля само в твой интерес. Корабът, с който дойдох — „Патна“ — е снабден с най-съвременни хирургически инструменти. Можем да извадим ембриона или ларвата или както там се нарича — все още нямаме име за различните етапи на развитие. Операцията ще е успешна и ти ще живееш дълго и ще имаш много деца.

Тя погледна надолу към него успокоена и примирена:

— Вече поживях, благодаря. И то такъв живот, за който не трябва да питам, нито да отговарям пред някого.

Бишоп II вдигна ръка умолително:

— Не разсъждаваш правилно, Рипли! Признавам, че сме правили грешки. Не сме знаели. Но ще оставим решението на теб — всичкия изгубен потенциал, всичкото това време! Ти все още можеш да имаш деца. Ще купим договора ти. Ще получиш всичко, което заслужаваш — ние ти го дължим.

Тя се поколеба:

— Няма ли да го върнете?

— Не. Сега разбрахме с какво сме си имали работа. Ти си била права през цялото време. Но времето изтича. Нека да се занимаем с него! Хирургическото оборудване на кораба те чака.

Биомедиците зад него веднага пристъпиха напред.

— Ще стане бързо. Безболезнено. Само няколко разреза. За два часа и си готова! После ще си на крака — като чисто нова. Отново цяла!

— Каква гаранция ще имам, че след като извадите това нещо, ще го унищожите?

Бишоп II направи още една стъпка към нея и сега беше съвсем близо, гледайки я почти в упор:

— Ти просто ще трябва да ми се довериш. — Протегна ръка в знак на приятелство. — Довери ми се, моля те! Ние искаме само да ти помогнем!

Рипли размисли, без да бърза. Видя, че Арон я наблюдава, а също и Морз. Погледът ѝ се върна обратно към Бишоп II.

Плъзна вратата помежду им:

— Не...

Кимна на Морз и той натисна копчето, задвижващо крана. Той забоботи по стълбите над пещта. При този звук Бишоп II се хвърли напред, сграбчвайки Рипли. Тя се отскубна и залитна настрани от него.

Командосите подеха атака и Морз получи един куршум в рамото, падайки зад контролното табло на крана.

Арон вдигна парче счупена тръба, като промърмори:

— Шибан дроид! — Тръбата се врязва силно в главата на Бишоп II.

Ударът беше силен. Мъжът се олюля, потрепвайки, докато войниците му застреляха заместник-управителя.

— Аз не... не... съм... дроид — измънка учудено кървящата фигура и се повали на пода.

Рипли се хвана за гръдния кош:

— Шава! — Войниците на Компанията се втурнаха към падналия Бишоп II, а той се обърна, за да наблюдава Рипли.

— Дължиш ни го! Дължиш го на себе си!

Усмивка на блаженство премина по лицето ѝ и тя почти изръмжа:

— В никакъв случай! — Платформата на крана сега беше точно над котела. Стомахът ѝ се раздираше и тя се олюля. Спокойно и в пълно самообладание тя пристъпи към ръба. Под краката ѝ вреше езеро от разтопен метал, почти ад, предизвикващ мехурчета по кожата ѝ, а езици горещина се протягаха подканващо.

— Вече е много късно!

— Не е! — молеше я Бишоп II.

Залитайки, тя се хвана с две ръце за гърдите над горещината отдолу.

— Сбогом!

— Не-е-е! — изрева Бишоп II.

Рипли скочи от платформата и изчезна във врящия казан отдолу.

Морз се изправи навреме, колкото да я види как изчезва. Стискайки раненото си рамо, той наблюдаваше и мърмореше.

— Тези, които са мъртви, не са мъртви. Те са се изкачили по-високо.

Тъй като нямаха друга работа, биомедиците го превързаха. Другите хора на Компанията мълчаливо, без дори да разговарят помежду си, се захванаха да закрийт методично пещта, рафинерията и

това, което беше останало от Трудовоизправителния комплекс ФЮРИ 361 на Уейленд-Ютани.

Там, в космоса, се носят съобщения. Призраци на радиотрансмисии, пътуващи завинаги, ехо от предишни думи и отдавна изчезнал живот. От време на време те се улавят, приемат и дешифрират. Понякога те означават нещо за тези, които ги чуват, а понякога — не. Понякога са дълги, а понякога — кратки. Като:

— Тук Рипли, последния оцелял член на „Ностромо“ Край.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.